

மெஸ்லத் துமிழ் கிளி....!

புனோவியூர் செ. கந்தசாமி

Geographie

மில்லத் தமிழ் இனி...!

புலோலியுர் செ. கந்தசாமி

மீரா வெளியிட்டகம்
வெளியீடு - 3

மெல்லத் தமிழ் இனி....!

(சிறுக்கைத் தொகுதி)

புலோலியூர் செ. கந்தசாமி

பதிப்புமை © : திருமதி. சிவாம்பிகை கந்தசாமி

முதலாம் பதிப்பு : ஜூன் 1999

அச்சுப் பதிப்பு : பேஜ் செற்றேர்ஸ், 72, மெஸ்ஸங்கர் வீதி, கொழும்பு - 12.

அட்டைப் படம் : நயனஜித் சுமுது போகாலந்த, அனுர ஷ்னாத்

விலை ரூபா : **125/-**

Mella Thamilz Ini....!

(Collection of Short Stories)

Pulolyoor S. Kandasamy

Copy right © : Mrs. Sivambikai Kandasamy

First Edition : June 1999

Cover Design : Nayanajith Sumudu Begahalandha, Anura Srinath

Printed at : **Page Setters, 72, Messenger Street, Colombo 12.**

Price : **Rs. 125/-**

தந்தை - (காலஞ் சென்ற) ச. செல்லையா
அன்னை - செ. வள்ளிப்பிள்ளை
வளர்த்து ஆளாக்கிய
மாமி - (காலஞ் சென்ற) சி. தெய்வானைப்பிள்ளை
(ஆச்சி)
ஆகிய மூன்று தெய்வங்களுக்கும்
இந்நால் சமர்ப்பணம்

பெருளடக்கம்

பதிப்புரை	v
எண்வுரை	vi
செக்டுகுடி	1
அலைகள்	16
தளிர்கள்	26
அம்மா மாறி விட்டாள்	35
அவள் நடுத்தருவில் நிற்கிறாள்	47
நித்திய கல்யாணிகள்	55
இப்படி எத்தனை நாட்கள்	63
வீழ்ந்தும் நொருங்காத விமானங்கள்	71
எல்லை	80
மெல்லத் தமிழ் இனி	89

பதிப்புரை

முற்போக்குச் சிந்தனைகளை அடிநாதமாகக் கொண்டு எழுச்சி மிக்க படைப்புக்கள் உருவான அறுபதுகளில் ஏழுத ஆரம்பித்த புலோலியூர் செ. குந்தசாமி அவர்களின் பத்துச் சிறுக்கைகளை மெல்லத் தமிழ் இனி ...! என்ற இச் சிறுக்கைத் தொகுப்பு உள்ளடக்கியுள்ளது.

கடந்த மூன்று தசாப்த காலங்களாக ஒரு பிராந்தியத்தில் நிகழ்ந்த சமூக மாறுதல்களை இவரது படைப்புக்கள் அறுபதுமாகச் சித்திரித்திருக்கின்றன.

பெண்கள் மீது இழைக்கப்படும் அநீதிகள், கொடுமைகள் பற்றிய சீற்றம் இவரது பெரும்பாலான கைதகளில் பிரதிபலித்திருக்கின்றன.

இனிமையும், எளிமையும் கலந்த மொழிநடையும் உணர்ச்சியூர்வமாகக் கைதகளை நகந்திச் செல்லும் லாவகமும் இவரது கைதகளுக்கு ஒரு கணத்யையும் இவருக்கு ஒரு அலுநமையையும் வழங்கியுள்ளன.

புலோலியூரில் சிறுக்கையின் பிதாமகராம் வீளங்கிய கு. பெரியதம்பி அவர்களை அடிசெயர்றியதாக இலக்கிய உலகில் காலடி பதித்தவர்களுள் குறிப் பிடித்தக்க ஒருவராக விளங்கும் செ. குந்தசாமி; ஆரம்பத்திலிருந்தே சுயநிலைப்பாடு கொண்டு எழுதியதில் தனக்கிணை ஒரு இடத்தினை தக்க வைத்துக் கொண்டிருக்கின்றார்.

சமூத்து தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு தனை போகத்தக்க நால்கள் வரிசையில் ஒன்றாகக் கொள்ளத் தக்கதான “மெல்லத் தமிழ் இனி ...!” சிறுக்கைத் தொகுதியினை மீரா வெளியீட்டுக்கத்தின் மூன்றாவது அறுவடையாக வெளிக் கொண்டவதில் பெரு மகிழ்வூறுகின்றோம்.

என்னுரை

இது எனது முதலாவது சிறுக்கைத் தொகுதி. தமிழ் நாட்டில் இருந்து வந்து குவிந்த வர்த்தக சஞ்சிகைகளால் ஈழத்து இலக்கிய ஏடுகள் அடிட்டங்கள் கண்டு கொண்டிருந்த அந்தக் கால கட்டத்தில் அறுபதுகளின் கடைசிப் பகுதியில் - 1966ஆம் ஆண்டு எனது முதல் சிறுக்கையாகிய “நானும் பெண்” அந்நாளில் வீரகேசரியின் சோதர வெளியீடான் “ஜோதி” முதல் இதழில் வெளிவந்தது.

இதை வெளியீட்டு எனது இலக்கிய பிரவேசத்திற்கு தொடக்கத்தை அடரம்பித்து வைத்தவர், எனது மதிப்பிற்கும் அன்பிற்கும் உரிய சோதரி திருமதி அன்னலட்சுமி இராஜதுரையே அதவர்.

சமூகத்தில் அனுபவ ரீதியாக காணும் அவைங்களையும் அநியாயங்களையும் வாசகர்களோடு பகிர்ந்து கொள்ள வேண்டும் என்ற ஒரு அத்தம் திருப்திக்காகவே உண்மையில் அடிப்பட்டதில் நான் எழுத அடரம்பித்தேன் எனலாம்.

எழுத்தாளன் தனிப்பிறவி அல்ல. வரலாறு சுக்திகளுடன் உறுதி கொண்டு அதன் கலப்பில் உருவாகி உணர்கிற வெளிப்பாடுகளைப் படைப்பில் வேறு சூபங்களில் உருமாற்றிக் கருவானே. அவன் வெறுமனே தகவல்களைத் தந்தவிட்டு ஒதுங்கி நிற்பது தர்மமில்லை என்ற உண்மை நெஞ்சில் உறைக்க ...

சமூகத்தில் புறரயோடிப் போயிருக்கும் மனிதப் பிரச்சினைகளின் ஆணி வேரைக் கெல்லி எடுத்து, புதிய சிந்தனைகளைத் தூண்டுவதையும், தெளிவான நிதானமான வீழிப்புணர்ச்சியை உண்டாக்குவதையும் குறிக்கோளாகக் கொண்டு, இலக்கியம் மக்களுக்கு வழிகாட்ட வேண்டும், எழுத்தாளன் பிரச்சினைகளை எடுத்து முன் வைப்பது மட்டுமல்ல காரண காரியங்களை அரூராய்ந்து தீவிவு காணும் மார்க்கங்களையும் கோடி காட்ட வேண்டும் என்பதில் நம்பிக்கை கொள்ளும் அதே வேணா - எமது மண்ணின் பிரதேச வழக்குகளையும் பாரம்பரியங்களையும் கலாச்சாரங்களையும் நெறி பிறழாது படைப்புகளில் சித்திரிக்க வேண்டும் என்ற முனைப்புடனேயே எனது இலக்கிய பயணத்தைத் தொடருகிறேன். அதற்காகவே நான் எழுதியும் வருகிறேன். இதில் நான் எவ்வளவு தூரம் வெற்றி பெற்றிருக்கிறேன் என்று கணிக்கும் பொறுப்பை வாசகர்களாகிய உங்களின் இலக்கிய நெஞ்சங்களுக்கே சமர்ப்பிக்கிறேன்.

1966இல் ஆரம்பித்த எனது பயணம் நத்தை வேகமே. ஒரு கழுக் கதைஞரின் கூட்டு முயற்சிகளாக இலக்கியம் ஏற்றுடை போட்ட காலகட்டத்தில், நான் தனிமைப் பட்டாடுப் போனேன்.

எழுத்து நமக்குச் சோறு போடாது என்பதை மெய்ப்பிக்குமாற் போல - எனது பொருளாதார கீர்க்கும் சொந்தப் பிரச்சினைகளும் கழுத்து வளையை நெரிக்க - நான் இலக்கிய உலகிலிருந்து அந்தியப்பட்டு ஏற்கக்குறைய பத்து ஆண்டுகள் (1988-1997) (பாலை) வனவாசம் மேற்கொள்ளும்படியாயிற்று. பத்து ஆண்டுகள் சிறுகதைத்துறையில் நீண்ட மொனம் அனுஷ்டித்த பின்பு மீண்டும் 1998இல் இலக்கிய உலகின் மறுபிரவேசம் ஆயிற்று. 1966இல் இருந்து 1987 வரை எழுதிய கதைகளுள் எட்டு கதைகளும் 1998 தொடக்கம் 1999 வரை எழுதியவற்றுள் இரண்டு கதைகளுமாக பத்து கதைகளை உங்கள் முன் சமர்ப்பிக்கிறேன்.

1987க்கு முந்திய கால கட்டத்தில் எனது சிறுகதைகளைப் புத்தக சூபத்தில் கொண்டுவர பெரிதம் முயற்சித்தேன். தரதிருக்டவஸ்மாக நான் அணுகிய, சில விற்பன்னர்களும், எழுத்தாளர்களும் என்னை உற்சாகம் இழக்கச் செய்தனரே ஒழிய ஊக்குவிக்கவில்லை.

தமிழ்க் கலைஞர்களை ஊக்குவித்தும், உற்சாகப் படுத்தியும் வந்த நிறுவனங்கள் கூட நீண்ட மொனம் அனுஷ்டித்து வரும் இவ்வேணை, என்னை அறிந்த நான் முதல் ஊக்குவித்து வந்தவரும், இப்போது ஊக்குவித்து வருபவரும் எழுத்தாளரும், பதிப்பாசிரியருமாகிய புலோலியூர் ஆ. இரத்தின வேலோன் அவர்களின் அயராத முயற்சியினாலும் ஒத்துழைப்பினாலும் இத்தொகுதி இப்போது உங்கள் கையில் தவழ்கிறது. இதன் பொருட்டு பெரிதம் உழைத்து வேண்டிய ஆதரவு நல்கிய தமிழ் ஆ. இரத்தின வேலோவுக்கும், ரஞ்சகுமாருக்கும் நன்றி சொல்ல எனக்கு வர்த்தை இல்லை.

ஆரம்ப காலம் தொட்டு வெளிவந்த எனது முதல் கதை தொடக்கம் நான் வனவாசம் போகும் வரை எனது கதைகளை அக்கு வேறு, ஆணி வேறாக, விழர்ச்சித்து எனக்கு ஆக்கமும் ஊக்கமும் தந்த கவிஞர் புலோலியூர் வே. ஆற்றமுகம் அவர்களை இச்சமயத்தில் நினைவு கூருகிறேன். என்னை எழுத்தாளானாக வளர்த்திதழுத்த பெருமை அவரையே சாரும்.

நான் அவ்வப்போது அறங்கிய கலைகளை தங்கள் பத்திரிகைகளில் பிரசரித்து எனக்குக் கனம் அமைத்து ஆக்குவித்த முன்னாள் தினகரன் அந்தியர் திரு. இ. சிவகுருநாதன் அவர்களுக்கும், முன்னாள் வீரகேசரி வார வெளியீட்டு அந்தியர் (காலஞ் சென்ற) திரு பொன். இராஜகோபால் அவர்களுக்கும், உதயன், சஞ்சீவி அந்தியர் திரு. கானமயில் நாதன் அவர்களுக்கும் எனது நன்றி உருத்தாகட்டும்.

கலைஞரின் கெளாரவம் பாதுகாக்கப்பட வேண்டும்! சுய கலை இலக்கியம் வளர வேண்டும். கண்ணீருக்குள் வாழும் எமது கலை இலக்கியவாதிகள் களிப்படன் வாழும் காலம் வரவேண்டும்.

சிறு துளி பெரு வெள்ளம் என்பது போல் வாசகர்களும், இலக்கிய நெஞ்சங்களுமாகிய உங்கள் ஒத்துழைப்பு, உதவி என்பதை எம்மைப் போன்றோரின் கலைப் பணியை நிலை நிறுத்தும்!

28-02-1999

யக்கோவனை ஓழுங்கை,

தும்பளை,

பருத்தித்துறை.

கெடுகுடி

‘அவர் இப்பொழுது சில நாட்களாக ஆளே மாறி விட்டார். நாலு பெண்பிள்ளைகளை வீட்டில் வைத்துக் கொண்டு தனது வாலிபத் துடிப்பில் ஊதாரித்தனமாகச் செலவு செய்து, என்னைச் செக்குமாடாக ஆட்டி வைத்த நரக வாழ்க்கைக்கு ஒரு முடிவு ஏற்படத்தான் போகிறது.’

வாழ்க்கையில் தான் பட்ட துன்பத்தின் எல்லையில் கணவனின் போக்கில் தென்பட்ட திழர் மாற்றத்தில் மகிழ்ச்சி கொண்ட மீனாட்சி தன் உள்ளத்தில் ஒளிமயமான ஓர் எதிர்காலத்தை உருவாக்குகிறாள்.

கிணிங்..... கிணிங்.

திழெரன் ஒலித்த சைக்கிள் மணியின் அலறவில் சிந்தனைச் சரம் அறுபட, “குறுக்கால போன குத்தியன்கள். கண்மண் தெரியாமல் இதென்ன சைக்கிள் ஓட்டம்” எனத் திட்டிக் கொண்டே பாதையோரமாக ஒதுங்கியவள் ஒரு கையால் தலைச்சுமையை இறுகப்பற்றிக் கொள்கிறாள், விழுந்து விடாமல்.

திழர் ‘பிரேக்’ அழுத்தலில் கிரீச்சிட்ட சத்தத்தில் ஒரு கணம் பதறி நியிர்ந்த மீனாட்சியை, தன் விஷமக் கண்களால் பார்த்து நகைத்த வண்ணம், சைக்கிள் பெடலை உன்னி மிதிக்கிறது ஓர் இளவட்டம்.

கெட்டு—

"பாவி போகும் இடம் பள்ளமும் திட்டியுமாம். ம... என்ற பொடியனும் இப்படித்தானே இருந்திருப்பான். கண்கெட்ட கடவுள் நாலு பெண்களுக்கு பொதுவிலே கொடுத்த ஆண் குஞ்சையும் தட்டிக்கொண்டு போட்டுது."

மீண்டும் நெஞ்சக் கூட்டடைக் கவலைகள் கப்பிக் கொள்ள, சிந்தனை தொடர்கிறது."அவன் உயிரோடு இருந்திருந்தால் இவர் இப்படி ஆட்டம் போடுவாரோ. ஏன்! இந்த ஆண் குழந்தை தப்பினால், தகப்பனுக்கு நல்ல காலம் என சாதகத் திலை கூட சொன்னது தானே. நான் கொடுத்து வைக்காத பாவி. எங்களுக்கு நல்ல காலம் இனி சாகிற அன்றைக் குத்தான்."

கடந்த கால வாழ்க்கையின் தாக்கமும், எதிர்கால வாழ்க்கையின் ஏக்கமும் சங்கமித்து, அவள் நெஞ்சை வேதனையில் பிழிந்தெடுக்க, கண்ணீர் மடை திறந்து கண்ணம் எங்கும் வாய்க்கால் கீறுகிறது.

சேலை முன்றாணையை இழுத்து முகத்தை அழுத்தித் துடைத்தவள் ஒரு கணம் நிமிர்ந்து பார்த்தாள்.

நேரம்..... பத்து மணிக்கு மேல்...

யார் தமது கடமையில் தவறினாலும், "எனது கடமையைச் செம்மையாகச் செய்து கொண்டிருக்கிறேன்" என உலகிற்கு அறிவுறுத்துவது போல், பனங்கூடலுக்கு ஊடாக எட்டி எட்டிப் பார்த்த வண்ணம் உயர் உயர் விரைந்து கொண்டிருக்கிறான் பகலவன்.

"பொழுது ஏறிப் போச்ச, ஏன் இன்றைக்கு அங்கே போவான். மனுஷன் தாளம் போடப் போகுது."

கணவனின் முன்கோபம் எவ்வளவுதாரத்தில் கொண்டு போய் விடும் என்பதை அனுபவ ரீதியாகக் கண்டறிந்த மீனாட்சியின் கால்களைப் பீதி கலந்த அந்த நினைப்பே நெட்டித் தள்ள, காலை எட்டி மிதிக்கிறாள் அவன்.

"பசியும் ஏற மனுஷன் துள்ளி எரிந்து விழப்போகுறார்"

என அஞ்சிக் கொண்டு சென்ற மீனாட்சியின் தலைச் சுமையைக் கை கொடுத்து இறக்கியவாரே "என்ன தாமதமாய்ப் போச்ச, மீனாட்சி" என்ற முருகேசவின் குரலில் தொனித்த கனிவு, மீனாட்சியை திகைப்பூண்டில் ஆழ்த்தியது.

"என்ன..... செய்ய.....? மூத்தவள் வயிற்றுவலியென்று படுத்திருக்கிறாள். இளையவளின்ற கதையை ஏன் பேசவான்.... சிறிசுகளைப் பள்ளிக்கூடத்திற்கு அடுக்குப் பண்ணி அனுப்பி விட்டு வர இந்நேரமாச்சு....."

நடுக்கம் நெஞ்சை உடும்புப் பிடியாகப் பற்றிக் கொள்ள, வார்த்தைகளை மென்று விழுங்குகிறாள் மீனாட்சி.

" எனக்கு பசி வயிற்றைப் பிடுங்குறது. நான் இந்த மரநிழலில் படுத்துறங்கிவிட்டன்." சாவதானமாகக் கூறியிப்படி நிலத்தில் விரித்திருந்த சால்லவைத் துண்டை உதறித் தோளில் போட்டவாரே, கை கால் அலம்பக் கிணற்றிக்குச் செல்லும் கணவனைக் கண்கொட்டாமல் பார்த்தபடி மலைத்துப் போயிருக்கும் மீனாட்சியின் இதழோரத்தில் இள நகைக் கீற்றொன்று நங்கூரம் பாய்ச்சுகிறது.

" அவர் மாறி விட்டார்..."

சாதாரணமாகவே ஏதாவது ஒரு காரணத்தைக் கற்பித்து, பூசல்களைக் கிளப்பி விரோதித்துக் கொண்டு சென்று, குடிப்பதிலும் சீட்டாடுவதிலும் சூதாட்டத்திலும் ஈடுபட்டிருந்த கணவன் இப்படி மாறி விட்டாரே! எப்படி வந்தது இந்த 'அசர' மாற்றம்?

ஓ! அதுவாயிருக்குமோ...?

நான்கு நாட்களுக்கு முன்... தோட்டக் கிணற்றியில்.....

முருகேச குடிபோதையில், தனது அயல் தோட்டக் காரன் பசுபதியை ஏதோ தாறுமாறாய் ஏசிவிட்டான். பேச்சு வார்த்தைஅளவு மீறி, சண்டை முற்றிக் கை கலப்பில் முடிந்தது.

"எனக்குப் புத்தி சொல்ல வந்திட்டாரோ....? நாயே!

கெடுகுடி—

கட்டின மனைவி. ஊரெல்லாம் கையேந்திக் கொண்டு வரச் சாப்பிட்டுக் கொண்டு கடன்காரப் பயலே.....! நீயும் ஒரு மனுவன் என்டு..... தூ நாயே", இது பசுபதி.

"என்னைப் பற்றிக் கதைக்க நீ யாரடா? நான் ஆரெண்டு தெரியுமோ...?" ஆத்திரத்தில் நிலையிழந்து முருகேசு கையில் இருந்த மண்வெட்டியை ஓங்குகிறான்.

பசுபதி முந்திக்கொண்டு வேலி அடைக்கக் கொண்டு வந்த அலவாங்குக் கம்பியை ஓங்கக்க...!

ஆ...! ஜேயோ...!

மீனாட்சி பாய்ந்து தடுத்திராவிட்டால் முருகேசுவின் சரித்திரம் அன்றோடு முற்றுப் பெற்றிருக்கும். முருகேசுவின் தலைக்கு வந்தது மீனாட்சியின் கையில் ஒரு கீற்றுவுடன் தப்பிப் போயிற்று.

பசுபதி ஏசிய ஏச்சின் உட்ணமோ, மீனாட்சியினுடைய அன்பின் மகத்துவமோ, அந்தச் சம்பவத்தின் பின் முருகேசு ஆளோ மாறிவிட்டான். தான் உண்டு தன் வேலையுண்டு என்று. புலி பதாங்குவது பாயத்தானோ? யார் கண்டார்கள்?

*

'பெண்ணாகப் பிறந்து விட்டால் பெரும் பீடை இருக்குதடி' என்ற பாரதியாரின் பாட்டைத் தெரிந்திருக்கு மளவிற்கு மீனாட்சிக்குப் பள்ளிப்படிப்பு இல்லைதான். ஆனால் அவள் அனுபவம் என்னும் பள்ளியில் கற்றவை அனேகம்.

மீனாட்சி பெண்ணாகப் பிறந்தாலும் பிறந்தாள், என்ன சுகத்தைக் கண்டு விட்டாள். ஏழைக் கமக்கார சின்னத் தம்பியருக்கு ஏழு பிள்ளைகளுக்கு மூத்தவளாக பிறந்த குற்றத்திற்காக, தன் குடும்பத்திற்கே உழைத்து ஓடாகி

இருபத்தெட்டு வயதைக் காண்டிய பின்னும் குமராய் வைத்தி ருக்கவோ என்ற கருணை(?)யினால் அவளை முருகேசவிற்குத் தாரை வார்த்துக் கொடுத்தனர். மீனாட்சியின் வாழ்வு தொடங்கியதே என்ற திருப்தி அவர்களுக்கு.. ஆனால்... அவளுக்கோ...?

முருகேச போன்ற வாட்டசாட்டமான வாலிபனை, உழைப்பாளியைக் கணவனாகப் பெற்றுவிட்ட மகிழ்ச்சித் திளைப்பில் பிறந்த வீட்டில் காணாத அமைதியை, சுகத்தை, ஆறுதலைப் புகுந்த வீட்டில் அனுபவித்துப் பூரிக்க வந்தவளின் கற்பனைக் கோட்டையை முருகேசவின் போக்கு விசித்திரம் பொடி பொடியாகத் தகர்த்து ஏறிந்தது.

இனி வாழ்க்கை ஒரு பூஞ்சோலைதான் என்ற இன்ப இலயிப்பில், தாம்பத்திய வாழ்வில் அடிடுத்து வைத்தவளுக்கு அது மேடு பள்ளம் நிரம்பிய கரடு முரடான பாதையும் கூட என்பதை அறிய அதிக நாள் பிடிக்கவில்லை.

முருகேசவிற்கு முன்கோயம் கூடப் பிறந்தது. வீண் செலவு கைவுந்த கலை, எவ்வளவைத் தான் உழைத்தும் என்ன? கையில் சிறிது பணம் கிடைத்தாலும் ஜஸ்கிறீம் காரரனைத் தேடும் சிறு குழந்தை மாதிரிக் கள்ளுக் கடையைத் தஞ்சமடைந்து விடுவான். ஆரம்பத்தில் வருவாய் முழுவதை யும் குடியில் விரயம் செய்தவன், போகப்போக நகை நட்டு எல்லாவற்றையும் அடகு வைத்தும், விற்றும் காணித் துண்டு களை ஈடு வைத்தும் செலவழிக்கத் தலைப்பட்டான். நான்கு பெண்களை வைத்திருக்கிறோமே என எதிர்காலத்தை நினை ஓட்டிய "மீனாட்சியை எனக்கு நீ புத்தி சொல்லவோ" என ஒரு சொல்லிலேயே அடக்கிவிட்டான்.

தனது புத்தி சாதுரியத்தினால் கணவனை திருத்தி மனிதனாக்கி விடலாம் என முயன்ற மீனாட்சிக்குக் கிடைத்த பரிசு ஏச்ச, பேச்ச, அடி, உதை. அவள் பட்ட அடி உதை. அப்பப்பா! நினைத்தால் இப்பொழுதும் அவள் நெஞ்சைக்

கலக்கும். வீட்டில் செலவு வரவைப் பற்றிய தாற்பரியம் யாதும் தெரியாது. அதைப் பற்றிய கவலையும் அவனுக்கு இருந்த தில்லை. பணம் கையில் கிடைத்தாலோ ஆளை இரண்டு மூன்று நாட்களுக்குக் காண்பதும் அரிது. மீனாட்சி நெல்லுக் குற்றி விற்றும், காய் பிஞ்சகளை விற்றும், கடன் பட்டும் எப்படியோ பிள்ளைகளை வளர்த்துக் குடும்பத்தைக் கொண்டிமுத்தாள். குடிபோதையில் வரும் பொழுது வாய்க்கு ரூசியான கறி சமையல் இல்லை எனில் ஒரே ரகளை மயம்தான். சட்டி பானை உடைபடுவதும் ஆத்திரத்தில் மீனாட்சி ஏதாவது பேச வாயெடுக்க அவனுக்கு உதை விழுவதும் அதைக் கண்டு, பிள்ளைகள் கும்போ, முறையோ என்று கதறி தடுக்கப் போக, அவர்களுக்கும் சேர்ந்து அடி உதை விழுவதும்... அவ்வீட்டில் சாதாரணமாகக் காணக்கூடிய நிகழ்ச்சிதான்.

ஆரம்பத்தில் அண்டை அயலவர்கள் அவர்களுடைய சச்சரவுகளில் தலையிட்டு சமரசம் பேசிக் கொண்டு வந்தனர். எதற்கும் ஓர் எல்லையுண்ட்ஸ்லவா....! போகப்போக முருகேசு வின் போக்கு எல்லை மீறவே, அவர்களுடன் தங்கள் பந்தத்தை அறுத்துக்கொண்டு, 'வேண்டாம் இந்த விபரீதம்' என ஒதுங்கிக் கொண்டனர். அதற்கு இன்னும் ஒரு காரணம் இருக்கத்தான் செய்தது. மீனாட்சியின் குடும்பத்துடன் அதிக தொடர்பு வைத்திருந்தால் அவளுடைய கஷ்ட நிலையைப் பார்த்துக் கொண்டு பாராமுகமாக இருக்க இயலாது. அவளுக்கு கடன் உதவி செய்ய வேண்டி ஏற்படலாம். அதனிலும் பார்க்க, அந்த சொந்த பந்தத்தை அறுத்துவிடலாம் என்ற எண்ணம்தான் அது.

"இவருக்கு நல்ல பாடம் படிப்பிக்க எனக்குத் தெரியும். இந்தப் பாவ வயிற்றிலை பிறந்த இந்தக் குஞ்சகளை எண்ணி இன்னும் உயிரை வைத்துக்கொண்டு இருக்கிறேன்" என்று சொல்லிச் சொல்லிக் கண்ணீரால் முகம் கழுவுவது தான் அவள் கண்ட மிச்சம். அவளின் பிதற்றலைக் கண்டு அவனா பயப் படுபவன்?

"போடு..போ! யாரைப் பயமுறுத்துகிறாய்? நீ போய் விட்டால் எனக்கென்ன" என்று அவன் வீம்பு பேசி, அவளின் பொறுமையைச் சோதிப்பான்.

விரக்கத்தியின் எல்லைக் கோட்டைத் தாண்டி, ஊனின் எல்லையிலுள்ள பாழுங்கினற்றிக்கு, தன் உயிரை மாய்க்கும் எண்ணைத் துடன் நடுநிசியில் இரண்டு மூன்று நாட்கள் போனவளை "பிள்ளைகள் நடுத்தெருவில் நின்று கலங்கப் போகிறார்கள். அவர் எவ்வளவுதான் பேசினாலும் நான் ஒருத்தி இல்லாவிட்டால் நாயாக அலைவார், சொந்த பந்தம் என்று யாரோடு நல்லாக இருந்தவர்" என்ற உறுத்தல் நெஞ்சில் பளிச்சிட, கணப் பொழுதில் மனம் மாறித் திரும்பி வந்து படுத்தது அந்த ஆண்டவன் ஒருவனுக்குத்தான் வெளிச்சம்.

கழுத்திலும் கையிலும் பெயருக்குக்கூட ஒரு நகை இல்லை. கெளரவமாக உடுத்தத் துணியில்லை; அரை வயிற்றிற்கும் கால் வயிற்றிற்கும் கஞ்சி குடித்துக்கொண்டு, கடன்காரருக்கும் வகைசொல்லத் தெரியாமல் அவர்களில் ஏச்சையும் பேச்சையும் கேட்டு... அப்பப்பா! இதுவும் ஒரு வாழ்க்கையா!

"எல்லாவற்றையும் சமாளித்துக் கொண்டு நானும் ஒரு மனுஷியா உலாவுகிறன். இனி அவரோட வன்மம் பாராட்டி என்ன காணப்போகிறன். அந்த ஆண்டவன் கிருபையால் அவர் திருந்தி புது மனிதனாகி விட்டால் அதுவே போதும்".

"எல்லாம் நடந்து முடிந்த கதை. இனிமேலாவது கடவுள் கண் திறந்தார் என்றால்! அவரும் ஏதோ மனம் மாறிக் குடி, குது என்ற நினைப்பில்லாமல் தொழிலில் ஈடுபட்டு இருக்கிறார். இந்த முறை புகையிலைக் கண்றுகள் பிழையில்லை. இவ்வளவு புகையிலையையும் வெட்டி உலர்த்தி ஒரு விலை பேசி, போட்ட முதலோட ஏதாவது மிஞ்சினால், இந்த கடன் எல்லாம் தீர்த்து அவள் முத்தவஞ்சுக்கு ஏதாவது நகை போட வேணும். அவளை நெடுக வீட்டில் வைத்திருக்க முடியுமே".

கெட்டு—

"யாரையாவது கும்பிட்டு மன்றாடியென்றாலும், காசு பிரித்து இந்த புகையிலையை வெட்டி உலர்த்தி விற்கும் வரைக்கும் செலவைப் பார்ப்பம். அவரை கரச்சல் படுத்தக் கூடாது."

முருகேசவின் வியர்வையிலும், மீனாட்சியின் கண்ணீரி லும் நன்றாகச் செழித்து மதாளித்து நிமிர்ந்து நிற்கும் புகையிலைக் கன்றுகளும், அவற்றின் நடுவே கெட்டு ஓடித்துக் கொண்டிருக்கும் முருகேசவும், மீனாட்சியின் மனக்கண் முன் தோன்ற எதிர்காலமே அவளுக்கு பசுமையாய் பரிமளிக்கிறது.

நினைப்பே நெடுந்தொலையாய் நடந்தவள் பார்வதி யின் வீட்டையும் தாண்டிவிட்டதை அப்பொழுதுதான் உணர்ந்தாள்.

"அங்கே இண்டைக்கும் உலைக்கு அரிசியும் இல்லை. முத்தவள் என்ன செய்தாள் தெரியாது. பார்வதி அக்கையிட்ட ஒரு கொத்து அரிசி கேட்டுப் பார்ப்பம். தோட்டத்தில் தொழில் செய்பவருக்கு மதியச் சாப்பாடு என்றாலும் நேரத்தோடு கொண்டு போக வேணும்."

பார்வதி வீட்டுப் படலையைத் திறந்து கொண்டு போனவளை பார்வதியே வரவேற்றாள்.

"என்ன மீனாட்சி? இந்தப்பக்கம்."

"தோட்டத்திலை காலைச்சாப்பாடு கொடுத்து விட்டு இப்பதான் அக்கை வாறன்".

"உன்னைச் சந்திக்கவேணுமென்டு தான் இருக்கிறன். நீ முந்தி வேண்டிய அரிசி மூன்று கொத்தையும் தருவியோ?" மீனாட்சியின் நாடி விழுந்து விட்டது. வெயிலில் நடந்து வந்த ஆயாசம் ஒரு பூம், காலைமுதல் வெறும் வயிற்றுடன் இருக்கும் பசி. மறுபழும் அத்தனையையும் மீறி அவளை ஏமாற்றம் நிலை குலைய வைத்தது. தான் ஏதோ உதவி கேட்க வருவதை ஊகித்துக்கொண்டு கதைக்கு முன் கல் எறிந்து விட்டானே பார்வதி.

"நான் மறக்கவில்லை அக்கை, கூப்பன் எடுத்துப் போட்டு எல்லாம் சேர்த்து தருகிறேன். இப்ப இருந்தால் ஒரு கொத்து அரிசி தா அக்கை."

"என்ன மீனாட்சி பகிடி பண்ணுறியோ? இங்கை மனிசர் சீவியத்துக்குப் படுகிற பாட்டுக்குள்ளே உன்ற கேள்வி என்ன? உண்ணாண ஒரு துகள் அரிசிகூட இல்லை."

"அப்ப நான் போய் வாறன் அக்கை."

மீனாட்சி வீட்டிற்கு விரைகிறாள். பகல் சாப்பாட்டிற்கு அடுக்குப் பண்ண வழி தெரியாமல் யோசித்துக்கொண்டு குசினித் திண்ணையில், தூணில் சாய்ந்தவாறு சிந்தனையில் இலயித்திருக்கிறாள் சிவகாமி..... மீனாட்சியின் மூத்தவள். சேலை முன்றானையை இழுத்து விரித்து அதில் தலையை வைத்து சரிந்து படுத்த மீனாட்சிக்குப் பசி மயக்கத்தில் தலையைச் சுற்றுகிறது.

"பிள்ளை! சாப்பாடு ஏதாவது மிச்சம் கிடக்கோ?"

"இல்லை அம்மா, இருந்த மிச்சத்தையும் சின்னவள் பசிக்குது எண்டு சாப்பிட்டு விட்டாள்"

"தேத்தண்ணி யெண்டாலும் தா மேனை"

"சீனி ஒரு துகளும் இல்லையெனை அம்மா"

"வெறும் தேத்தண்ணியெண்டாலும் தா"

சிவகாமி கொண்டு வந்து கொடுத்த தேநீரில் இரண்டு மிடறு குடித்தவள், வெறும் தேநீர்ச் சாயத்தின் உவர்ப்புத் தாங்காமல் முகத்தைச் சளித்தவாறே பாதித் தேநீரை வெளி யில் கொட்டுகிறாள். தேநீர்க் கோப்பையைச் சிவகாமியிடம் நீட்டிய மீனாட்சி -

"பிள்ளை! மாமியிட்டக் கேட்டு ஒரு கொத்து அரிசி வேண்டிக் கொண்டு வா. கூப்பன் எடுத்துப் போட்டுக் கொடுக்கலாம்".

கெட்டுக்குழி-

"என்னாலை முடியாதம்மா. மாமிக்கு இது வரையில் நாலு கொத்து அரிசி கடன் இருக்கு. வேறெ யாருமென்றால் இத்தறுதிக்குச் சந்திசிரிக்க வைச்சிடும்கள். இன்னும் கடன் கடன் எண்டு எத்தனை தரம் தலை குனிகிறது. என்னாலை முடியாது."

"அப்ப என்ன செய்ய இண்டைக்கு உலைக்கு-"
அன்றைய - இல்லை, அப்பொழுதைய பிரச்சினையே விஸ்வ ரூபமெடுத்து, அவர்கள் நெஞ்சைக் குடைய, ஒருவரை ஒருவர் நோக்கி விழிக்கின்றனர் தாயும் மகளும்.

"என்ற அம்மாளாச்சி! இதுவும் ஒரு சோதனையோ!"
மீனாட்சிக்குப் பட்டென ஓர் எண்ணம் பளிச்சிட்டது. இளையவள் கவலைக்கிடமான வருத்தமாக இருந்த பொழுது பெரிய ஆஸ்பத்திரி, மூளாய் என்று எல்லா இடமும் கொண்டு திரிந்த பின்பு வீட்டிற்கு கொண்டு வந்து "எல்லா வைத்தியமும் முடிந்து விட்டது, இனி நீதான் துணை என அம்மாளின் மேல் பாரத்தைப் போட்டு ஒரு நேர்த்திக் கடன் வைத்து, காசை முடிந்து வைத்திருந்தாள் மீனாட்சி. மாறாத நேராய் மாறி இளையவள் ஓர் ஆளாக உலாவுகிறாள். நேர்த்திக் கடன் தீந்த பாடல்லை"

அந்த முடிச்சுக்குள் இருக்கும் இரண்டு ரூபா நினைவுக்கு வரவே மகளுக்குச் சொன்னாள் மீனாட்சி.

"அந்த நேர்த்திக் கடன் வைச்ச முடிச்சை அவிழ்த்து வா பிள்ளை. இறப்பிலை கட்டியிருக்கு"

சிவகாமி கொண்டு வந்து கொடுத்த முடிச்சில் மூன்று ஐம்பது சதமும் இரண்டு இருபத்தைந்து சதமுமாக சில்லறை கள் விழுந்து சிதறுகின்றன; சிதறும் அவளின் மனநிலையை பிரதிபலிப்பன போல. ஓர் இருபத்தைந்து சதத்தை மட்டும் மீண்டும் முடிந்து வைத்து விட்டு, ஒரு ரூபா எழுபத்தைந்து சதத்தை எடுத்துக் கொண்டாள்.

"உலையை வை மேனை. ஓடி வந்திட்டன்"

செ. கந்தசாமி

சிவகாமி கொடுத்த சூப்பனையும் பெட்டியையும் வாங்கிக் கொண்டு நடக்கிறாள் சங்கக்கடையை நோக்கி.

"பொயிலை விற்றதும் இந்த நேரத்திக்கடனை முதல் முடித்து போட வேண்டும்" மனதிற்குள் தீர்மானித்தவாறு விரைகிறாள்.

*

"மீனாட்சி! மீனாட்சி இருக்கிறியோ?"

"யாரது? ஞானமோ? வாருங்கோ."

மீனாட்சி ஞானத்தை 'வா' என வரவேற்றாலும் உள்ளுக்குள் ஏதோ நெஞ்சு புகைந்து கொண்டுதான் இருந்தது. 'இவள் ஏன் வந்தாள்' என்று. ஞானத்திடம் கைமாற்றாக வேண்டிய இருநாறு ரூபாவையும் திருப்பிக் கொடுப்பதாக கூறிய தவணையும் முடிந்து இரண்டு மாதங்களாய் விட்டன. அவளே தேடி வந்து விட்டாள். இப்போது என்ன செய்வது?

"என்ன ஞானம்! நான் அங்கே வரவேணுமென்றுதான் இருக்கிறன்"

"நீ சாகிற வருத்தமாய் படுத்திருந்தியாம் இண்டைக் குத்தான் கேள்விப்பட்டேன்".

"நான் எங்கே ஞானம் சாகிறது. அவ்வளவுக்கு நான் என்ன புண்ணியம் செய்த பிறவியோ? இந்த ஈறலுக்குள்ளே கிடந்து கயிறு மாலைப்பட வேணுமென்று எழுதியிருக்க-' சலிப்பின் எல்லையில் வார்த்தைகளை உழிழ்கிறாள் மீனாட்சி.

"அது சரி மீனாட்சி. அந்தக் காச விஷயம் என்ன?"

தனது உடல் நலம் விசாரிக்கத்தான் ஞானம் வந்திருக்கிறாள் என மீனாட்சி நினைக்க, எங்கே இவள் இறந்து

கெட்டுக்கு—

விட்டால், தான் கைமாற்றாகக் கொடுத்த பணம் பறிபோய் விடுமோ என்ற ஏக்கத்தில் விசாரிக்க வந்ததை உணர்ந்ததும் மீனாட்சியினுடைய நெஞ்சில் அடித்தளத்திலிருந்து ஒரு நீண்ட பெருமுச்சுத்தான் வெளிவந்தது. இப்படியும் மனிதர்கள் இருக்கிறார்களே!

"என்ன மீனாட்சி பேசாமல் இருக்கிறாய். கடன் பட்ட உங்களுக்கும் கலக்கம் தான். ஊரெல்லாம் காசை விதைச்சுப் போட்டு விழிக்கிற எங்களுக்கும் கலக்கம் தான். கலக்கம் யாருக்கு இல்லை?"

அமைதியில்லாத இந்த உலகத்தில் கலக்கம் யாருக்கும் உள்ளதுதான். ஆனால் - மீனாட்சியைப் போலவா.....? இதுவும் ஒரு வாழ்வா!

"என்ன ஞானம், நான் மாண்டு போனாலும் இந்தப் பிள்ளைகள் நீ செய்த உதவியை மறக்க மாட்டார்கள். எப்படியும் இந்த வாட்டி பொயிலை விற்று உங்கள் கடனைத் தீர்த்து விடுகிறேன். அது வரையில் கொஞ்சம் கருணை காட்டி...."

? மீனாட்சி வார்த்தையை முடிக்கு முன்பு ஞானம் படலையையும் தாண்டி ரோட்டுக்குப் போய்விட்டாள். அவள் கவலை அவஞ்கு.

*

றொக்கெட் வேகத்தில் ஏறி வரும் வாழ்க்கைச் செலவுடன் அவள் கடின உழைப்புப் போட்டி போட முடியாத நிலையில் - கடன் - கடன் - கடன்.....

கடனே வாழ்க்கையின் ஓட்டம். இந்தப் புகையிலையை மூலதனமாக வைத்து நானாவிதமாகவும் கடன்பட்டு ஆகி விட்டது. தோட்டக் குத்தகைப் பணம், நகை அடகு வைத்த

பணம், பயிருக்கு நீர் இறைத்த பம்புக் கூலி, கை மாற்றாக வேண்டிய சில்லறைக் கடன்கள் இத்தனைக்கும் மேல் அம்மாள் பெயரில் நினைத்திருக்கும் நேர்த்திக் கடன் - இத்தியாதி..... இ... த... தி...யாதி.....

மீனாட்சிக்குத் தலையே வெடித்து விடும் போல் இருக்கிறது. "எதோ இந்தப் பொயிலை விற்கு மட்டும் காலத்தைத் தள்ளிப் போட்டு என்றால்....." அவள் மனம் அசை போடுகிறது.

முருகேசவின் மனமாற்றத்தாலும், மீனாட்சியின் பிரயாசையாலும் புகையிலை வெட்டு ஒருவாறு முற்றுப் பெற்று, கடந்த ஆறு மாசக் கடும் உழைப்பின் பயனாக, உயர் ரகப் புகையிலை, இடைக்குத்தி வேறு, சோத்தி வேறு, ரகம் பிரிக்கப்பட்டு அம்பாரம் அம்பாரமாகப் புகையிலை அடுக்கி வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆள் அளவை மிஞ்சி உயர்ந் திருக்கும் அகன்ற புகையிலை அம்பாரத்தைப் பார்க்கையில், தனது மனச் சுமையில் பாதி இறங்கி விட்ட பிரமை உண்டாயிற்று மீனாட்சிக்கு. இவ்வளவையும் காசாக்கி விட்டால் மீனாட்சியும் தலை நிமிர்ந்து நடக்கலாம். அந்த நன்னாள் அதிக தூரத்தில் இல்லை.

அல்வாயிலிருந்து வியாபாரி ஒருவர் வந்து புகையிலையைப் பார்வையிட்டு விலை பேசித் தீர்த்துக் கொண்டு முற்பண்மாக ஒரு சிறிய தொகையும் கொடுத்து விட்டும் போயிருக்கிறார். அன்று மாலையே, புகையிலையை ஏற்றிக் கொண்டு போவதாக ஏற்பாடு, முருகேசவை லொறியில் சென்று பணத்தைப் பெற்றுக் கொள்ளும்படி சொல்லிவிட்டுப் போய் விட்டனர்.

ஆயிற்று, புகையிலை ஏற்றிக் கொண்ட லொறியுடன் முருகேச சென்று விட்டான். இத்தனை நாள் கனவுநிறைவேறுப் போகும் இன்பத்தில், முருகேசவின் வரவை ஆவலுடன் எதிர் பார்த்தவாறு வாசல் திண்ணையில் காத்துக் கொண்டு இருக்கின்றனர், மீனாட்சியும் சிவகாமியும்.

கெஞ்சு—

சிவகாமி சொன்னாள்—"என்னமோ அம்மா! எனக் கென்னவோ பயமாயிருக்கிறது. அப்பு காசு மூவாயிரத்தையும் வேண்டி என்ன கூத்துப் பண்ணுவரோ தெரியாது"

அவர் இன்னும் பழைய ஆள் என்று நினைப்போ உனக்கு? அவர் திருந்தி விட்டார். அவர் இனிமேல் வீண் செலவு செய்கிறதாவது"

"அவருக்குக் கையில் பணம் கிடைத்தால் சுவர்க்கத் தையே கண்ட மாதிரித்தானே"

"இத்தனை நாட்கள் கையில் பணமேது? உங்களை உதைத்தும் வதைத்தும் கடன்பட வைத்துச் சலித்து விட்டார். கடன்பட இடமுமில்லை; வழியுமில்லை. அத்துடன் பசுபதி பேசிய பேச்சின் வெம்மை தாங்காமல் பல்லைக் கடித்துக் கொண்டு இருந்தவர். இப்பொழுது கையில் மூவாயிரம் புரஞ்சும்போது - எனக்கென்றால் நம்பிக்கையில்லை"

தந்தையின் சபாவத்தை அறிந்த சிவகாமி சொல்லச் சொல்ல இனமறியாத பீதி ஒன்று மீனாட்சியின் உள்ளத்தில் சிறுகச் சிறுக அரங்கேறுகிறது. கணவன் பணத்துடன் நல்ல படியாக வந்து சேர்ந்து விட வேண்டுமே என வேண்டாத தெய்வங்களை எல்லாம் வேண்டிக் கொண்டாள்.

ஓரு நாள் - இரண்டு நாள், முருகேசு வீட்டுக்கு வரவில்லை. பக்கத்து வீட்டுப் பையனை அனுப்பி, அல்வாயில் வியாபாரி வீட்டில் விசாரித்துப் பார்த்ததில், இரண்டு நாட்களுக்கு முன்பே பணத்தைப் பெற்றுக் கொண்டு முருகேசு சென்று விட்டதாகச் செய்தி வந்தது.

முருகேசவை எங்கோ ஓரு திருவிழாவில் குடி போதையில் கண்டதாகச் சிலரும், ரோட்டுக் கானில் போதிய ஆடையின்றிக் கிடந்ததாகக் கேள்விப்பட்டதாக வேறு சிலரும், ஒரு பனங்கூடலுக்குள் கள்ளுக் கொட்டிலருகில் அவன் சூதாடிக் கொண்டிருப்பதாக மற்றுஞ் சிலரும் - இப்படி

செ. கந்தசாமி
எத்தனையோ செய்திகள் மீனாட்சியின் காதிற்கு எட்டன.
முருகேசுவைத் தேடி எங்கும் மீனாட்சி போக மாட்டாள். அந்தக்
கவலையும் அவளுக்கில்லை இப்போது.

அவித்த நெல்லைக் காயப்போட்டு அள்ளிக் கொண்டிருக்கிறாள். இதை அரிசியாக்கி நாளைக்குச் சந்தைக்குக் கொண்டு போய் விற்றால்தான் வீட்டில் நாளைய செலவு நடக்கும். மீனாட்சியின் வாய் முன்னுக்கிறது.

"கெடு குடி சொல் கேளாது!"

(தினகரன் : 1967)

அலைகள்

இரு போர்வீரனின் அழகிய மார்பினைப் போல் குவிந்து பரந்து கிடக்கும் அந்தக் கடற்கரையின் வெண் மணற் பரப்பை, பாக்கு நீரினைக் கடற்கன்னி தன் அலைக்கரங்களால் வருடிய படி அணைத்து மகிழ்கிறாள். கீழ் வானப் பொன்னரங்கில் குங்கும வண்ணத்திரையை நீக்கிக் கொண்டு கதிரவன் அன்றைய நாடகத்தை இன்னும் ஆரம்பிக்கவில்லை. கிழக்கு வெளுக்கிறது.

இரவு முழுவதும் தம் ஜீவதாரத்தைத் தேடிய களைப்பும் அலுப்பும் முகங்களில் பிரதிபலிக்க தோணிகளை இடுப்பளவு நீரில் நிறுத்திவிட்டு, மீன் பறிகளுடனும் வலை களுடனும் கரையை நோக்கி நடந்து கொண்டிருக்கின்றனர் மீனவர். ஓலைக் குடிசை வாயிலில் உட்கார்ந்த வண்ணம், இடைக்கிடை பார்வையைக் கடற்பக்கம் ஓட விட்டபாடி சர்ச்சை களில் ஈடுபட்டிருக்கும் மீனவப் பெண்களின் அருகில் கிடக்கும் தேநீர்ப் போத்தல்கள், தத்தம் உறவினர்களின் வரவிற்காக அப்பெண்கள் காத்துக் கொண்டிருப்பதை ஊர்ஜிதம் செய்வ தாய் இருந்தன.

வெட்டி வைத்த வெள்ளித் துண்டங்களாய் கடற் செல்வம் குவிந்து கிடக்கிறது. பெரிதும் சின்னதுமாய் சுறா, வாளை, சூடை, பாரை, அறுக்குளா, சீலா இத்தியாதி வகை யறாக்கள் குவியலாய்க் கிடந்து கண்ணைப் பறிக்க, காகங்கள் இங்கொன்றும் அங்கொன்றுமாக மீனை வேட்டையாடிக்

செ. குந்தசாமி

கரைந்து களிப்பாட பரபரவென்று ஆள்க்கூட்டம் சேருகிறது. மீன் வியாபாரிகள் மீனை ஆராய்ந்து பேரம் பேசிக் கொண்டிருக் கின்றனர்.

"பூவைப் பார்த்து வாங்கு... இதென்ன நெலோன் வலை மீன் போலை... மீன் நாறிப்போச்சு... இதென்னப்பா அநியாய விலை!" இப்படி எத்தனையோ கேள்விகள் - பதில்கள் - பிரலாபங்கள் - ஆராய்ச்சிகள் - எங்கும் ஒரே பரபரப்பு.

இத்தனை பரபரப்பிலும் மனம் ஓட்டாது, அங்கே தனித்தென்னை மரத்தோடு மரமாய்ச் சாய்ந்தபடி தொடுவா னத்திற்கு அப்பால்- அப்பாலுக்கும் அப்பால் சூனியத்தை வெறித்து நோக்கியபடி நின்ற பிலோமினாவின் சிந்தனையின் வேகம் என்னவோ? தான் இதுவரையில் காணாத - கண்டு அனுபவியாத இன்பத்தை, மகிழ்ச்சியைத் தொடுவானத்திற கப்பால் தேட முயற்சித்துக் கொண்டிருந்தாளா என்ன?

சற்றைக் கொரு தரம் கண்புருவங்களுக்குச் சற்று மேலே கரங்களை மடித்து உயர்த்திய வண்ணம் கண்களைக் கூசி தூரத்தே அசைந்து வரும் தோணிகளை ஆவல் ததும்பும் கண்ணோடு நோக்குவதும் தோணி சமீபித்ததும் அது வேறு யாருடையதாகவோ இருக்கக் கண்டு நம்பிக்கை சிதறி விரக்தி தோய்ந்த பெருமூச்சை வெளியேற்றுவதுமாய்.....

அன்றோடு நான்கு தினங்கள் கடலுக்குப் போன அவள் கணவன் யோசெப் வீடு திரும்பவில்லை. நாளென்றும் பொழுதென்றுமாய் செல்லச் செல்ல ஒரு இனமறியாத பீதி பிலோமினாவின் உள்ளத்தில் சிறுகச் சிறுக அரங்கேறியது. நான்கு தினங்களின் முன் நிகழ்ந்த அந்தச் சம்பவத்தின் தாக்கம் அவள் இதயத்தைக் கெளுத்தி முள்ளாய் உறுத்தி வதைத்தது. என்ன அலைகளின் தாக்குதலினால் நீரிலிருந்து இழுத்துப் போட்ட மீனாக இதயம் துடிக்க, அவளின் கயல் விழிகள் நீரைச் சொரிந்தன.

"என்ன இருந்தாலும் நான் செய்தது குற்றம் தான், அவரை அப்படிப் பேசியிருக்கக் கூடாது" தனிமையின் வேதனையில் மனதில் ஒரு மன்றம் எழுப்பி, பொங்கி வரும் எண்ணப் போராட்டங்களை வாதப்பிரதிவாதங்களாக்கி, தனக் கொரு நீதி வழங்குவதுடன் சமாதானம் தேடிக்கொள்ள முயற் சிக்கின்றாள் பேதை. கண்கெட்ட பின் குரிய நமஸ்காரமா?

அன்றிரவு யோசெப் சாப்பாட்டிற்கு அமர்ந்தபோது, வட்டிலில் இட்ட சோற்றில் அவனுக்குப் பிடித்தமான சுறாமீன் குழம்பை ஊற்றியவளின் வாய் சும்மா இருந்திருக்கக் கூடாதா?

"கேட்டியளே! இன்டைக்கு சென்றல் தியேட்டரிலை புதுப்படமாம். 'பணமா பாசமா' ஓடுது".

"ஒட்டடன் அதுக் கென்ன இப்ப" உற்சாகமின்றி மொழிந்தான் யோசெப்.

அவனிறுத்த பதிலில் பிலோமினாவின் முகம் சுவை யுள்ள சோற்றை உண்ணும் போது, முரசில் மீன் முள்ளுக் குத்திய மாதிரி பல கோணங்களில் நொருங்கி நெளிந்து சண்டி விட்டது. இருந்தாலும் சுதாகரித்துக் கொண்டு "படத்திற்குப் போகலாமா என்றுதான் கேட்கிறேன்" என்று ஒருவித அதிகார மும் உரிமையும் இழையோடக் கேட்டாள் பிலோமினா.

யோசப்பிற்கு சினிமா கேளிக்கைளில் நாட்டம் இல்லை. எப்போதாவது இருந்தாற் போல் போவதுண்டு. அதுவும் பிலோமினாவின் நச்சரிப்பிற்காக. இன்று அவனுக்கு சரியான களைப்பு வேறு - மறுத்து விட்டான்.

"ஏன் நீங்களும் வாங்கோவன். நல்ல படமாம்! அந்த 'எலந்தப்பழம்' பாட்டுக்காக எத்தனை முறை வேணுமானாலும் பார்க்கலாமாம்" என்றாள் பிலோமினா ஆர்வத்துடன்.

"இப்ப படம் பார்க்கமால் என்ன குறைந்து விட்டது?"

"ஒன்றும் குறையவில்லை. எல்லாம் நிறைஞ்சிருக்கு.

இன்றைக்கு மட்டுமா? உங்களைக் கட்டி இரண்டு வருஷம் என்ன சுகத்தைக் கண்டேன்? ஒரு படமா - திருவிழாவா - கோயிலா - குளமா? நானும் சமைச்சுக் கொட்டிக் கொண்டிருக்கிறேன். நீங்கள் நானும் பொழுதும் இந்த வலையோடும் அலையோடும் மல்லாடிக் கொண்டிருங்கோ" பிலோமினா பொரிந்து கொட்டினாள்.

"பிலோமினா! அப்படியெல்லாம் சலித்துக் கொள் ளாதே. ஏதோ நாலுகாசு கையில் கிடைக்கிறது. பட்டினி கிடக் காமல் காலத்தத் தள்ளிக் கொண்டு போகிறோமே. தேவன் தந்த பிச்சை போதாதா?"

"போதும் இந்த வீடே நிரம்பி இருக்கே இங்கே. ஊரிலை எல்லாம் என்னென்ன மாதிரி பிழைக்கிறான்கள். நீங்கள் தான் என்னவோ..... அவன் அந்தோனி மீன் வலைக்கிற சாக்காகப் போய் என்ன மாதிரிச் சேலைகள்....."

"பிலோமினா" வீடே அதிரும்படி யோசெப் கத்தி விட்டான். அவனது விழிகளில் தெறித்த ஆத்திரத்தில் அவன் அதிர்ந்து விடவில்லை.

"இப்படி ஏன்தான் அலறுகிறீர்களோ?" என்று அலட்சிய தோரணையோடும் "நீங்கள் எதைத்தான் சாதித்து விட்டார்கள்" என்ற நையாண்டியோடும் அவனுக்கு எரிச்சலை மூட்ட வேண்டு மென்ற ஒரே நோக்கம் கொண்டவள் போல், மிடுக்கோடு இடுப்பில் கை முஷ்டிகளை ஏற்றி, விம்மிய மார்பகங்கள் முன் தள்ள கடிவாளம் அறுந்த குதிரைபோல் எடுப்பாகச் சிலிர்த்து நின்ற கோலம் - இவள் பெண்ணா? பேயா? பெண்ணென்றால் பேயும் இரங்கும் என்பார்கள். இவளைக் கண்டால் பேயும் நடுங்குமே!

"நான் ஏழைதான் பிலோமினா. வறுமையின் கோரப் பிடியில் சிக்கிநசிந்தாலும் நேர்மையாக உழைக்க வேண்டுமே தவிரக் குறுக்கு வழிகளில் பொருளீட்ட விரும்பவில்லை.

அலைகள்—

செய்யவும் மாட்டேன்." யோசெப்பின் குரலில் தொனித்த உறுதி நிதானம்..... அது அவனுக்கு எங்கே புரியப் போகிறது? இன்றைய யுகத்தில், பொய் வேஷமும் ஆடம்பரமும் கொலு வீற்றிருக்கும் புதிய சமுதாயத்தில் சாதாரண அங்கம்தானே அவனும்.

"அதைச் செய்யத் துணிவில்லை, தெரியாது என்று சொல்லுங்கோ" கைகளை ஆட்டி தலையைச் சாய்த்து இளக்காரமாய் பழித்துக் காட்டினாள் பிலோமினா.

"நாங்கள் எவ்வளவுதான் தலைகீழாக நின்றாலும் விதி எப்படியோ அப்படித்தானே நடக்கும்."

"கையாலாகாத்தனத்திற்கு விதியின் மேல் பழியைப் போட வேண்டியதுதான்" - மீண்டும் ஒரு அதிர்வேட்டு.

"..... அதற்காக இப்படி ஒரு இழிதொழிலைச் செய்யச் சொல்கிறாயா? சொந்த நாட்டின் செல்வங்களை வெளி நாட்டிற்கு கவர்ந்து செல்வதும் வெளிநாட்டுப் பொருட்களை அதிகாரமின்றி கொண்டு குவிப்பதும்; கறுப்புச் சந்தை வியாபார மாகும். பிறந்த நாட்டிற்கே இழைக்கும் துரோகம் பிலோமினா. சட்டத்தின் கண்களுக்கு மண்ணைத் தூவுப் போய் ஈற்றில் ஆபத்தில் சிக்கவும் நேரிடலாம். பேராசை பெரும் தரித்திரமாகி விட்டால்....."

"பேரீய..... தேசாபிமானி இவர். இப்படியே உழைத்து ஒரு நெலோன் வலைகூட வேண்ட வக்கில்லாமல் திரியி ரோம்....."

"ஏதோ மற்றவரிடம் கை நீட்டாமல் உண்ணவும் உடுக்கவும் கிடைக்கிறதே - அதற்காக ஆண்டவனைப் பிரார்த்திக்க வேண்டும். வீண் ஆசை வேண்டாம்."

"நீங்களும் உங்கள் நேர்மையும். எனது எண்ணங்கள்- கற்பனைகள்-ஆசைகள் எல்லாம் பாழ்..... பாழ்..." பிலோமினா குழுறினாள், அரற்றினாள், வெம்பினாள், வொழுத்தாள்.....!

மற்றைய பெண்களைப் போல் ஆடும்பரமாக அலங்கரிக்க வேண்டும். விதவிதமான சேலைகளை அணிய வேண்டும் என இன்னும் ஏதேதோ கற்பனைகளில் சஞ்சிரித்துக் கொண்டிருந்தவருக்கு யோசெப்பின் 'சாதவீக' போக்கும், நேர்மையும், கட்டுப்பாடும் கட்டோடு பிடிக்காமல் போனதில் ஆச்சரியமில்லைத்தான். அவன்மேல் ஒரு வெறுப்புக் கூட உண்டானது அவனுக்கு. தன் சிநேகிதி மேரியின் கணவன் அந்தோனியைப்போல் யோசெப்பையும் கள்ளக்கடத்தலில் ஈடுபடும்படி முன்பெல்லாம் மறைமுகமாகச் சொல்லியிருக்கிறாள்.

அன்று ஆரம்பித்த பேச்சவாக்கில், குட்டோடு சூடாக நேரடியாகவே சொல்லிவிட்டாள். அவன் மசிந்தால்தானே. ஏதோவெல்லாம் பேசி அவன் உள்ளத்தைப் புண்படுத்தினாள். கண்டபடி அசிங்கமாக திட்டினாள். கட்டிய கணவன் என்ற மரியாதை இன்றி எத்தனை நிர்தாட்சன்யமான பேச்சு? அந்த மூச்சுடன் அடுத்த நாள் அதிகாலையில் வலையையும் எடுத்துக் கொண்டு போனவன்தான். நான்கு நாட்களாகியும் இன்னும் காணோம், என்ன ஆனானோ? எங்கு போனானோ?

பிலோமினாவிற்கு இருப்புக் கொள்ளவில்லை. எதை எதையெல்லாமோ எண்ணி மனம் பயங்கரமாக அடித்துக் கொண்டது அந்தோனியின் கோஷ்டியுடன் யோசெப் சென்றி ருப்பான் என்ற சபலத்தில் கிறல்ஸ்தோபரை அனுப்பி அந்தோனி வீட்டிலும் விசாரித்துப் பார்த்தாள். கடல் கொந்தளிப்புக் காரணமாக அந்தோனி திரும்பி வந்து விட்டானாம். ஜோசெப் அங்கு போகவில்லையாம். அந்தச்செய்தி அவள் நெஞ்சில் விழுந்த முதல் இடி!

அப்படியானால் அவர் எங்கே போயிருப்பார்? இந்த சண்டாளியுடன் காலம் கழிக்க முடியாதென இந்த ஊரை விட்டே போயிருப்பாரோ! இல்லை இந்த உலகை விட்டே போயிருப்பாரோ..... அவளால் ஒன்றையும் கற்பனை பண்ணி

அலைகள்—

பார்க்க முடியவில்லை அவனை அழியாமலேயே கைவிரல்கள் தாலிச்சரட்டை நெருடிவிட்டுக் கொண்டன.

அங்கே மனற்குவியவில் இருவர் பேசிக் கொண்டிருப்பது ஈட்டிமுனையாய் அவள் இதயத்தைத் துளைத்தது. கடந்த இரவு யாரோ கோஷ்டி கள்ளக் கடத்தல் பொருட்களுடன் கரையை அண்மித்து வரும் வேளை இராணுவது தினரிடம் அகப்பட்டு, இரு தரப்பினரிடையேயும் உக்கிரமாக துவக்குச் சூடு நடந்ததாகவும் ஈற்றில் பொருட்களோடு தோணியையும் விட்டுவிட்டுக் கள்ளக் கடத்தல் பேர்வழிகள் கடலில் பாய்ந்து விட்டதாகவும் நீண்ட கதை அளந்து கொண்டு இருந்தனர்.

பிலோமினாவிற்கு நெஞ்சமே வெடித்துவிடும்போல் இருந்தது. தொண்டைக் குழியில் மீன் முள்ளுச் சிக்கிய அவஸ்தை! கடலே பெருகி வந்து ஆளையே முடிவிட்ட மாதிரி திணறல் "ஜயோ! அவரும் அந்த கோஷ்டியுடன் சேர்ந்திருப்பாரோ! அவருக்கும் சூடு பட்டு.....!"

விலையுயர்ந்த மணிப்புரி காஞ்சிபுரம் பட்டுச் சேலைகள், சவுரிகள் இன்னும் என்னென்னவோ பொருட்கள் பாதி தோணியிலும், பாதி நீரிலுமாய் சின்னாபின்னமாக இறைந்து கிடக்க இராணுவ வீரரின் குண்டு பட்டு யோசப் கடலில் வீசப்பட்டு, நீந்தி நீந்தி களைத்து நிராதரவாக நீரில் மிதப்பதாக ஏதேதோ விபரீத கற்பனைகள் அவள் மனத்திரையில் நிழலாடி அவனை வாட்டி வதைக்க.....

"ஜயோ! சூசையப்பரே..... தேவமாதாவே..... மடு மாதாவே.....!" என்று அவள் மனம் ஜெபித்துக் கொண்டது. என்னவருக்கு ஒரு விக்கனமுமில்லாமல் நல்லபடியாக வந்து சேர்ந்து விட வேண்டுமே..... நான் பாவி!..... சண்டாளி! அவரை எப்படியெல்லாம் பேசி மனதைப் புண்படுத்தினேன். என்னைச் சோதிக்காதீர் ஆண்டவரே! எனக்கு பொன்னும் பொருளும் வேண்டாம். அவர் என் தெய்வம். உயிருடன் வந்தால் போதும்.

இனி கஞ்சியோ கூழோ அவருடன் சந்தோஷமாக சாப்பிட்டுக் கொண்டிருப்பேன், அவரைக் கொடுத்து விடு" தூரத்தே தெரியும் தேவாலயத்தின் கோபுரத்தை நோக்கி இடையீடின்றி இறைஞ்சினாள் பிலோமினா. அவளின் செங்காந்தள் விரல் களோ நெஞ்சிலே சிலுவையிட்டுக் கொண்டன.

தென்னென மரத்தடியில் பொரித்த இறாலாட்டம் கூனிக் குறுகிச் சருண்டு படுத்திருந்த பிலோமினாவை எழுப்பினாள் அவள் தாய் தைலம்மை. தாய் எவ்வளவு நிரப்பந்தித்தும் பிலோமினா எழுந்திருக்கவில்லை. மகனுக்கு ஆறுதல் சொல்ல வேண்டிய நேரத்தில் இன்றோ நாளையோ என தடுமாறும் கிழும், மகளோடு சேர்ந்து அழுவதைத் தவிர வேறென்னதான் செய்ய முடியும்? பாவம்!

திடீரென வானம் இருண்டு கொண்டு வந்தது. இந்த பிரபஞ்சத்தில் நிகழும் அட்டுறியங்களையும் அசம்பாவிதங் களையும் காணப் பொறுக்காது ஆத்திர மிகுதியால் இயற்கை அன்னை ஆக்ரோஷத்துடன் ஆடும் ஊழிக்கூத்தோ என வியக்கும் வண்ணம் வானம் முழங்கி ஆர்ப்பாரித்தது. கண்ணைப் பறித்தெடுக்கும் மின்னல் வெட்டுகள். யாரோ சமுத்திரத்தை அலாக்காக தூக்கிக் கொண்டு போய் வானத்தில் 'லபக்'கென கவிழ்த்து விட்டாற் போல் மழை 'சோ'வெனப் கொட்டத் தொடங்கியது. கடற்கரையில் ஆங்காங்கே தனிமையில் நிற்கும் தென்னை மரங்கள் நிரக்கதியாய் சுழன்று கொண்டிருந்தன. தூரத்தில் எங்கோ கூரைத் தகரங்கள் தடத்தத்து வீச்ப்படும் ஒசை.

இத்தனைக்கும் பிலோமினா அசைவதாகக் காணோம். அவளை வீட்டிற்கு அழைத்து செல்ல தைலம்மை பட்ட பக்கிரத பிரயத்தனங்கள் யாவும் கடலில் பெய்த மழையாய் போக..... செதுக்கி வைத்த சிலையாய் குழுறி எழும் அலை களை கண் கொட்டாமல் பார்த்தபடி மோனத்தவம் புரிந்தாள் பிலோமினா. தனது தெய்வத்தை நோக்கி தவம் புரிகிறாளா?

தெய்வம் ஆனுமோ? ஆட்கொள்ளுமோ?

அலைகள்—

இரண்டு தினங்கள் அடைமழை..... இரவும் பகலும்..... பகலும் இரவும்..... காலையும் மாலையும்..... அப்பா! ஒருவாறாக வானம் ஓய்ந்தது. செங்கதிரோனின் கடைக்கண் பார்வை பட்டு மூழைவி சிரிக்கத் தொடங்கினாள். பிலோமினா.....? அவளுக்குச் சிரிப்பா.....? இனிமேலா?

கடலைகள் கொந்தளித்து ஆர்ப்பாரித்தன. அலை மோதும் அவள் மன்றிலையை பிரதிபலிப்பது போல..... சோர்வற்ற உடலும் கணையற்ற முகமுமாய் அடித் தென்னை மரத்தில் சாய்ந்தபடி இருக்கும் பிலோமினாவின் நீட்டிய கால்களை ஓடியோடி வந்து ஸ்பரிசித்து விட்டுச் செல்லும் வெள்ளலைகள் அவளுக்கு எதைச் சொல்லி விட்டு செல்கின் றனவோ? யோசப் திரும்பி வருவான் என்ற கொஞ்ச நஞ்ச நம்பிக்கையின் விளிம்பில் ஊசலாடிக் கொண்டிருந்தவள் இப்போது ஏமாற்றக் கடவில் விழுந்து திக்கு முக்காடினாள். பிலோமினா எப்படி ஒரு பெண்ணாக உலாவப் போகிறாள்?

கணவனோடு வாழுத் தெரியாதவள் - குடிகேடி - ஆட்டக்காரி, இப்படிக் கொடுஞ் சொற்காளால் உலகம் அவளைத் தூற்றும்; காறி உமிழும்; கொல்லாமற் கொல்லும். 'கைம்பெண்' என்ற சிறுமையைத் தாங்கிக் கொண்டு அதுவும் இப்படி 'ஓர் அபவாதத்தைச்' சுமந்து கொண்டு வாழ்வதிலும் பார்க்க..... துணையின்றி ஒரு பெண் அப்பப்பா இவ்வுலகில் வாழுவே கூடாது. என்ன அலைகள் அவள் இதயத்தை இடித்து இடித்து அரித்துக் கொண்டிருந்தன.

"சமுத்திர மாதாவே! என்னவரைக் கொண்டு போய் விட்ட உன் அலைக்கரங்களால் என்னையும் அணைத்துக் கொள்ளாம்மா" அவள் விம்மினாள்- பொருமினாள்- வெடித்தாள்- வெதும்பினாள்.

அன்று எட்டாவது நாள். இந்த உலகத்தை எட்டியும் பார்க்கக் கதிரவனுக்குப் பிடிக்கவில்லையோ என்னவோ, அதிகாலையில் இருந்து அவன் தலை காட்டவேயில்லை. வானமெங்கும் ஒரே இருள் மூட்டம். மீண்டும் மழை பொழியப்

செ. கந்தசாமி

போகிறதோ? கடற்கரையில் ஜனநடமாட்டமே இல்லை. அலைகளின் குழற்றைத் தவிர வேறு ஒசையே இல்லை.

"அக்கா..... அக்கா....."

மகிழ்ச்சியோடு சூவியபடி கிறிஸ்தோபர் ஓடி வந்தான். நடுக்கடலில் சூறாவளியில் அகப்பட்டு மீன் பிடிக்கச் சென்ற இரு இலங்கையர் இராமேஸ்வரத்தின் கரையில் தள்ளப்பட்டுக் காப் பாற்றப்பட்டு இருப்பதாகவும், அவர்களில் ஒருவன் யோசெப் என்றும், அவன் மூலம் முகவரி அறிந்து பொலிஸ் நிலையத் திற்கு தகவல் வந்திருப்பதாகவும், கேள்விப்பட்டு அந்த நற் செய்தியை பிலோமினாவிற்கு அறிவிக்க தென்னை மரத்தண்டை போன கிறிஸ்தோபர் ஏங்கிப் போய் ஸ்தம்பித்து நின்றான்.

அங்கே பிலோமினாவைக் காணவில்லை.

"அக்கா..... அக்கா.....!"

பரிதாபக் குரலில் ஓங்காரமாய் கத்தியபடி ஏதோ எண்ணியவனாய் பார்வையைக் கடற்பக்கம் ஓடவிட்டவன் கண்ட காட்சி.....

அங்கே கடலில் வெகுதுரத்தில் அலைகளால் அணைக்கப்பட்டபடி அலையோடு அலையாய் பிலோமினா மிதந்து கொண்டிருந்தாள். தலை சிறிது சிறிதாகி... வண்டளவாகி..... கரும்புள்ளியாகி..... பிறகு.....பிறகு.....

"ஆ..... அக்கா அக்கா..... "

அலறினான் கிறிஸ்தோபர்.

(சிந்தாமணி : 1969)
பாசுக்கதை

தளிர்கள்

கியற்கை என்னும் இளைய கண்ணி இலையுதிர் காலத்தின் இடர்படு நிலை தாண்டி, வசந்தத்தின் வாசற்படியில் அடி எடுத்து வைத்துவிட்டாள். விதவையின் நெற்றியைப் போல் வெறிச்சோடிக் கிடந்த மரங்கள் செடி கொடிகள் யாவும் பச்சை பளிச்சிட, எங்கும் இளந் தளிர்கள் தள்ளி.....

ஆஸ்பத்திரி வராந்தா ஓரம் வரிசையாய் நாட்டப் பட்டிருக்கும் சீனியாச் செடிகளும் தொட்டிகளில் நிற்கும் அந்தாரியமும் புத்துயிர் பெற்றாற் போல் செழித்து மலர்ந்து காண்போரைக் காந்தம் போல் கவர்கின்றன.

கொழுந்து பறிக்கும் கோதையின் கை வளையல் ஒலியின் பின்னணியில், தேயிலைத் தளிர்கள் இலாகவமாகக் கொய்யப்பட்டு முதுகில் தொங்கும் சூடைக்குள் தஞ்ச மடைகின்றன.

"என்ன பொன்னுகளா வாய் வீச்சோட கையும் வேலை செய்யட்டும். சூடை நிரம்பலியே... ஜல்தி.....ஜல்தி....." எங்கோ தொலைவில் கங்காணி காளிமுத்துவின் அதட்டல் கேட்கிறது.

இவை ஒன்றிலும் மனம் ஓட்டாது, கைகள் இரண்டையும் தாடைக்குத் தாக்குக் கொடுத்து வெய்யிலில் கொய்து போட்ட தேயிலைத் தளிராய் முகம் வாடிப் போய்ச் சோகமே உருவாய் அந்த ஆஸ்பத்திரி வராந்தாவில் உட்காந்திருந்தான் கருப்பையன்.

முதல் நாளிரவு தான் முத்தம்மா வயிற்று நோவுடன் ஆஸ்பத்திரியில் அனுமதிக்கப்பட்டாள். அவனுக்கு இது எட்டாவது பிரசவம். இந்த முறை மிகவும் கஷ்டம் என்று டாக்டரே சொல்லியிருக்கிறார். கருப்பையன் வேலைக்குப் போகாமல் ஆஸ்பத்திரியே பழியாகக் கிடந்தான்.

முத்தம்மா கருப்பையனைக் கைப்பிடித்து அந்த ஆணைமலைத் தோட்டத்திற்கு வந்து ஆண்டுகள் எட்டாகி விட்டன. அவள் அப்போது சீரும் சிறப்புமாகத்தான் வந்தாள். காலம் செல்லச் செல்ல கருப்பையன் தன் ஊதியத்தைக் குடித்தும், வெறித்தும் வீணீல் விரயம் செய்தான். சுகபோகம் தான் இல்லையென்றாலும் பிள்ளைச் செல்வத்திற்கு மாத்திரம் குறைவில்லை. வருடத்திற்கு ஒன்றாக ஏழு பெண்களைப் பெற்றுப் போட்டு விட்டாள். அவனுக்கு மிஞ்சியுள்ளவர்கள் இந்த ஏழு பிள்ளைகளும் தாலிச் சரடு கோர்த்த மஞ்சள் கயிறும் தான்.

ஏதோ கிடைத்ததைக் கொதிக்க வைத்து, கணவனுக்கும் பிள்ளைகளுக்கும் பகிர்ந்து விட்டு, தின்றது பாதி தின்னாதது பாதியாக, காலத்தை நெட்டித் தள்ளினாள். வயிற்றை நிரப்புவதற்குப் பச்சைச் தண்ணீரைப் பருகிவிட்டுப் படுத்த நாட்களும் உண்டு. ஏதோ மானத்தை காக்க உடுத்தானே தவிர, ஆசைக்கு அழகுக்கென்று அவள் உடுத்ததுமில்லை. அந்த மலைக்கு வந்து என்ன சுக போகத்தைக் கண்டாள் அவள், கவலையையும் கண்ணீரையும் தவிர.

ஆனால் வறுமையிலும் செம்மையைக் கடைப் பிடித்தாள். குறைவிலும் நிறைவைக் கண்ட குணவதி அவள். கொண்டவனின் மனம் கோணாது குடும்ப பாரத்தைக் கொண்டிழுக்கப் பாடுபட்டாள்.

ஓரு காலத்தில் அவள் நல்ல அழகிதான். அப்போது கருப்பையனால் வாயார்ப் புகழுப்பட்ட அந்த மாந்தளிர் மேனி இப்பொழுது வாடிச் சோர்ந்து போய், எழுந்து நடக்கவுந்

திராணியற்றவளாய்... நோய்க்காரியாகி விட்டாள். இயலாமையை எண்ணி எத்தனை நாட்கள் படுத்திருக்க முடியும்? உடம்பு ஒருவாறு தேறி வர, மீண்டும் கொழுந்து பறிக்கச் சென்று விடுவாள். இப்பொழுதெல்லாம் முன்போல் கொழுந் தெடுக்க அவளால் முடிவதில்லை.

அன் நொரு நாள் வேலையெல்லாம் முடித்து கருப்பையன் கட்டிலில் சாய்ந்திருந்த வேளை முத்தம்மா தன் கருத்தை நாகுக்காக வெளியிட்டாள்.

"ஏங்க! மருத்துவம்மாவும் சொல்லிச்சி. குழந்தை பிறக்காம கட்டுப்படுத்த ஏதோ வழி வகையெல்லாம் இருக்குதாம்; நாமஞாம் ஏதாவது செஞ்சக்கிட்டா என்னவாம்?"

"ஆஹா.....ஓம்....ஓம்."

ஏதோ நகைச்சுவையைக் கேட்டுவிட்டவன் போல் கருப்பையன் அட்டகாசமாய்ச் சிரித்தான். "குழந்தை இல்லையேன்னு மனுசஞ்சாதி நாயா அலையுது, கோயில் குளமின்னு தவமிருந்துகிட்டு. நாம வலிய வர்ற சீதேவியைக் காலால் தள்றதா? கட்டுப்பாடு செய்யப் போறாளாமே கட்டுப்பாடு....." என்றான் கருப்பையன் அலட்சியமாக.

"காசு பணம் உள்ளவங்க முடிஞ்சவங்க பெத்துக் கலாம். நமக்குக் கட்டுப்படியாகவில்யே."

"சீ! புத்தி கெட்டவளே! குழந்தைச் செல்வம் கடவுள் தர்ற பரிசு. அதைத் தடுக்க நாங்க யாரு?"

"நமக்குத்தான் ஓண்ணுக்கு ஏழு தள்ராட்டம் இருக்குதே போதாதா".

"போடி போக்கத்தவளே! எல்லாம் பெட்டைக் குட்டிக; என் பேரு சொல்ல ஒர் ஆம்புளைப் புள்ளே இல்லையே?" என்றபோது தொட்டாற் சுருங்கியென அவள் முகம் கூம்பிவிட்டது.

நெஞ் சில் 'சௌர்' என்றது முத்தம்மாவுக்கு. குலக் கொழுந்தாக ஓர் ஆண்குஞ்சு இல்லையே என்ற ஏக்கம் முத்தம்மாவுக்கு மட்டும் இல்லையா என்ன?

"அது சரிதான் மச்சான், அந்தக் கவலை எனக்கு மட்டும் இல்லியா? என் உடம்பு இடங்கொடுக்கலியே! இப்பிடியே பெத்திக்கிட்டு போனேன்னா பெத்த பிள்ளையளோட நய சொகத்தைப் பாத்து அனுபவிக்க நான் உருப்படியா இருப்பனோ என்னமோ", என்று அங்கலாய்த்த போது அவள் கண்கள் கலங்கின.

"அதுக்காக? உடம்பைத் தேத்திக்காம....இசுக்குப் பிசுக்கின்று ஏதோ எல்லாம் செஞ்சிக்கிடனுமா? மனுசனுக்கு மன அடக்கம் இல்லாமல் போயிடுமா... கதையை உட்டுடு புள்ளே" என்று முத்தாய்ப்பு வைத்தான். ஆனால், 'மனம் ஒரு குரங்கு' என்று உனர்ந்திருந்தால் அப்படிச் சொல்லி யிருப்பானோ என்னவோ? உணரும் படியான சந்தர்ப்பம் ஏற்படத்தான் செய்தது.

*

அன்றொரு நாள், பகல் முழுவதும் உழைத்த களிப்பும் களைப்பும் மிகுதியாகப் பள்ளி கொள்ளாச் செல்லும் ஆதவனுக்குப் பஞ்சுப் பொதிகளாய்த் திரண்டு வரும் மஞ்சுக்கூட்டங்கள் மலை முகடாம் மரகதக் கட்டிலில் வண்ணத் துகில்களாய்ப் படிந்து மெத்தை விரிக்கின்றன. மாலை மங்கை இரவென்னும் ஊருக்குத் தங்கத் தேரில் ஊர்வலம் பழப்பட்டு விட்டாள்.

தூரத்தே மலைச்சரிவில் புகை வண்டி இராட்சத் தமலை அட்டையாய் நெளிந்து வளைந்து ஓடிக்கொண்டிருக்கிறது. மலைச் சரிவில் தேயிலைத் தொழிற்சாலைகள், பங்களாக்கள் யாவும் வண்ண விளக்குகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டு, அப்பிராந்தியமே இந்திரலோகமாகக் காட்சியளித்தது.

இயற்கையும் செயற்கையும் பின்னிப் பிணைந்திருக்கும் அந்த எழிலார்ந்த சூழ்நிலையிலும் மனம் இலயிக்காதவளாய், தூரத்தே தெரியும் மலை முகட்டினைப் பார்த்தபடி தேயிலை அறையில் அதிக நேரம் யோசித்துக் கொண்டிருந்தாள் முத்தம்மா.

நீண்ட நாட்கஞ்குப் பிறகு இப்போது அவளுக்கு உடம்பு தேவை போல இருந்தது. தோட்டத்து டாக்டரையாவை மனதார வாழ்த்தியவாறே "இனிமே உடம்பைக் கொஞ்சம் கவனிக்கணும்" என்று என்னிக் கொண்டாள். பெரிய பிள்ளைகள் நாலும் அடுத்த வீட்டுப் பாலாயிப் பாட்டியுடன் மாரியம்மன் கோயிலுக்குப் போய் விட்டனர். பூஜை, கூட்டுப் பிரார்த்தனை எல்லாம் முடிந்து வர, இரவு பத்து மணிக்கு மேலே ஆகும். அடுத்த இரண்டும் படுக்கைக்குப் போய் விட்டன. கடைக்குட்டி காந்திமதி மடியில் உறங்கி கொண்டிருந்தாள். அம்மா இல்லாமல் ஒன்றும் ஆகி வராது அதுக்கு!

எதிர்கால வாழ்வின் சிந்தனையில் இலயித்திருந்த முத்தம்மா ஒரு கனைப்புச் சத்தம் கேட்டுத் திரும்பிப் பார்த்தாள். கருப்பையன் எதிரில் நின்றான். "என்ன புள்ளே! தனியா இருந்து யோசிச்சுக்கினு".

"நான் யோசிக்க இன்னா இருக்கு! எல்லாம் நிறைஞ்சிருக்கிறப்ப" என்றாள், முத்தம்மா இடக்காக. "ஏன் பிள்ளை கோவிச்சிக்கிற நீ? நீ கோவிச்சிக்கிறப்பவும் அழகாத்தான் இருக்கு!" கருப்பையன் சாதாரணமாக அப்படிப் பேசுவதில்லை. சந்தியில் பண்டா கடையில் இரண்டு ரூபாவுக்குப் போட்ட 'சுதி'தான் அப்படிப் பேசச் செய்தது. அது அவளுக்கும் தெரியும்.

"என்ன ரோதனையாப் போச்சி! சும்மா உடுவியா?" என்றாள் சினத்தோடு. "உம்மையா முத்து! நீ அழகா லட்சணமாத்தான் இருக்கிறே! நிலவிலே தங்கம் போல ஜோலிக்கிற நீ" சொல்லிவிட்டு அவளை வைத்த கண்

வாங்காமல் முறைத்துப் பார்த்தான். ஏழு பிள்ளைகளைப் பெற்றுப் போட்ட அவன் பட்டு மேனி கட்டுக் குலைந்தாலும் பழைய கவர்ச்சி குறையவில்லை.

"என்ன மச்சான், அப்படி ஆளை விழுங்கிடறாப்பலே பார்க்கிறே! எனக்கு வெக்கமா இருக்கு" என்றாள் சின்னங்கிக் கொண்டே.

"முத்தம்மா!", அவன் குரல் கரகரத்தது. கண்கள் போதையில் மிதந்தன; வார்த்தையில் ஆசை விஞ்சிற்று.

"முத்தம்மா! நாம ஒண்ணா மனம் கலந்து பேசி எத்தினி நாளாச்சி? கிட்ட வருவியா புள்ளே!" என்றவன் அவளை நெருங்கி இலாகவமாக இடையை வளைத்து....

கொந்தரப்பு வெட்டும் கத்தி பிடித்து மரத்துப் போன அவனது வலிய கரங்களின் ஸ்பரிசம் அவளுக்கும் இதமாகத் தான் இருந்தது. அந்தக் கம்பீரமான ஆண்மையின் அரவ ணைப்பில் ஒரு கணம் இலயித்துப் போய் மெய் மறந்திருந்த முத்தம்மா மறுகணம் ஏதோ ஒரு நினைவுப் பொறி நெஞ்சில் இடற, "என்ன மச்சான் பினாத்திக்கிட்டு - சும்மா போவியா?" என்றவன் அவன் கையைப் பிடித்து உதறினாள்.

கருப்பையனுக்குக் கோபம் பொத்துக் கொண்டு வந்தது. இப்படி ஒரு திமர்ப் பகிள்கரிப்பை அவன் எதிர் பார்க்க வில்லை. ஏதோ உணர்ச்சியில் உந்தப்பட்டவனாய்ப் பாதங் களைப் போட்டு நிலத்தோடு உராய்ந்தான்; உதட்டைப் பிதுக்கினான்; அடக்கமான பெருமுச்ச விட்டான்; கைகளைப் பிசைந்தான்.... பக்கத்தில் நின்ற தேயிலைச் செடியின் தளிர்களைப் பிடுங்கிக் கசக்கி ஏறிந்தான்...

முத்தம்மா பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். கணவனின் நிதானமற்ற செயலை எண்ணி மனதிற்குள் மறுகியவள், கணவனைக் கவனிப்பது மனைவியின் கடமை என்ற உள் ஞணர்வு குத்திக் காட்ட, எழுந்து சென்று காந்திமதியைப் படுக்க வைத்து விட்டு திரும்பி வந்தாள்.

கருப்பையனை நெருங்கி, "எடு ஆத்தி! மச்சானுக்கு எம்புட்டுக் கோபம் வருது. சும்மா விளையாட்டுக்குச் சொன்ன னாக்கும்" என்று கணவனைத் தாஜா செய்தாள்.

"என்ன சொன்னாலும் முத்தம்மா முத்தம்மா தான் என் கண்ணில்ல... தங்கக் கட்டிச்....ப்ச....இப்ச..."

இந்தப் பழைய தம்பதிகளின் கிழுட்டுக் காதலைக் காண நானம். கொண்டவளாய் நிலா மங்கை மேகத் திரைக்குள் ஓடி மறைகிறாள்.

பிறகு, ஓராம் மாதம் ஓங்காளமுண்டாகி, இரண்டாம் மாதம் 'யா'வும் வருத்தமுமாய் மூன்றாம் மாதம் முகம் வெளுத்துக் கண் சிவந்து....

ஓருநாள் கொழுந்தெடுக்கச் சென்ற முத்தம்மாவுக்கு முத்த பெண் பக்குவமாக ஆக்கிக் கொண்டு வந்த சுட்ட ரொட்டி வேப்பந்தளிராய்க் கசந்தது, ஆறிய சாயத்தண்ணீர் வயிற்றைக் குமட்டிக் கொண்டு வந்தது. அவள் மூன்று மாசமாய் முழுகவில்லை.

ஓரு நாள், பேச்சு வாக்கில் முத்தம்மா சொன்னாள்: "மன அடக்கமின்னு மார் தட்டினியே! என்னாச்சி? இப்ப என்ன சொல்லே?"

"சும்மா வடு புள்ளே. விதி அப்படியன்னா, நாமள் என்ன செஞ்சிடலாம்"

"அது போச்சி! இப்ப என் ஓடம்பிலே வலுவில்லை மச்சான். பிரசவம் கூட கஷ்டமா இருக்கும் போலேருக்கு".

"அதெல்லாம் மாரியாத்தா புண்ணியத்திலே ஒண்ணும் வராது. தைரியமா இருப்பியா!"

"என்னமோ இந்த வாட்டி எனக்குப் பயமா இருக்கு மச்சான்! நான் ஒண்ணு சொல்லுவேன் கேப்பியா?"

"சொல்லு புள்ளே!" என்றவன் அவள் கூந்தலை அன்புடன் நீவில் விட்டான்.

"நான் தச்சேலா செத்துப் போயிட்டா நீ குடிச்சிக்கினு தரியாதே! புள்ளைகளை நினைக்கிறப்ப... அதுகள் உலகம் தெரியாத இளந்தளிருகள். நல்லதும் கெட்டதும் தெரியாதவுக். இந்தப் பொல்லாத மனுச காங்கையிலே வாடி வதங்கிடுவா" என்னும் போது அவள் கண்கள் கலங்கி வந்தன; குரல் கம்மிற்று.

"சும்மா இரு புள்ளே அலட்டிக்காம, வாயும் வயிறுமா இருக்கிறவ," என்று அவன் பரிவுடன் ஆறுதல் மொழிந்தாலும் உள்ளுர ஓர் இனமறியாத பயம் அவனை ஆட்கொண்டுதான் இருந்தது.

பழைய நினைவுகளில் அவன் வாட்டிய தேயிலைக் கொழுந்தாகக் கருகிக் கொண்டிருந்தான். "தச்சேலா முத்தம்மாவுக்கு ஏதாவது நேர்ந்திடிச்சின்னா...." 'என எண்ணும் போது அவனுக்குக் கண்கள் எல்லாம் இருண்டு கொண்டு வந்தன. தனக்கு முன்னே உலகமே ஓர் அந்தகாரத்தில் மூழ்கியிருப்பதான பிரமை. அந்த இருளில் பிறந்த மேனி பாதி, கிழிந்த ஆடை பாதியாக, பிள்ளை குட்டிகளும் தானும் வழி தெரியாது தட்டித் தடுமாறுவது போன்ற ஒரு விபரீத நினைவு.

'எதிர்காலத்தில் சமுதாயம் என்னும் பயிரை ஆக்கும் இளம் தளிர்கள் தாயின் கருணை நீர் இல்லாமல் வாடி வதங்கி விடுமே....ஓ....' அதற்கு மேல் அவனால் ஒன்றும் எண்ண முடியவில்லை. "தாயே மாரியாத்தா என் முத்தம்மாவுக்கு ஒரு பிசுகும் வந்திடக்கூடாது தாயே"

தூரத்தே பள்ளத்தாக்கில் ஸலனுக்குக் கிழுக்கே தெரியும் மாரியம்மன் கோவிலின் மேல் ஸ்தூபியை நோக்கிக் கையெடுத்துக் கும்பிட்டான்.

மறுகணம் "ஜேயோ! அம்மா" என்ற ஒலம் ஆஸ்பத்திரிச் சாலையையும் தாண்டி வெளி வாயிலில் உட்கார்ந்திருக்கும் கருப்பையனின் காதுகளில் இடியோசையாய் வந்து விழுந்தது.

ஓ இப்பிடியும் ஒரு மரணாவஸ்தையா! "பொம்புளைங் கனுக்கு பிரசவம்னா சாவின் வாசலிலை கால் வைச்சுத் திரும்பற மாதிரி" என்னு சொல்லுவாங்களே, சரியாத்தான் போச்சி. என் முத்தம்மா எம்புட்டு கஷ்டப்படுறானோ?

கருப்பையனுக்கு இருப்புக் கொள்ளவில்லை. குட்டி போட்ட நாயாட்டம் அங்குமிங்கும் பொறுமையின்றி அலைந்து கொண்டிருந்தான்.

"ஜேயோ! அம்மாடியோவ" இவ்வளவு நேரமும் கேட்ட கதறலுக்குச் சிகரம் வைத்தாற் போல் ஒரு பயங்கர ஒலம். சிப்பி வாய் திறந்ததோ! முத்துநழுவியதோ! குவா குவா என்ற இனிய நாதம் அவன் செவிகளில் அழுத தாரையாக வந்து விழி, ஆஸ்பத்திரிக் கங்காணி கொண்டு வரும் செய்தியைக் கேட்க ஆவலுடன் காத்திருந்தான்.

"நீங்கள் தானே முத்தம்மாவோட புருஷன்?" என்ற நாஸ்மமாவை நோக்கி, "ஆமாங்க! எப்புடியிருக்கு முத்தம்மா வக்கு!" என்றான் ஆவலுடன்.

"ஆண் குழந்தை பிறந்திருக்கு. பலவீனம் காரண மாகவும் அதிக இரத்தப்போக்கு காரணமாகவும் தாக்குப் பிடிக்கேலாம்..." மேலே சொல்லந்தினால் கூட முடியவில்லை. உதட்டைப் பிதுக்கினாள்.

"போயிட்டாளா! என் முத்தம்மா போயிட்டியா! இந்த ஒலகத்தை விட்டே போயிட்டியா?" என்றுபடி அப்படியே இருந்து அலறினான்.

(தினகரன் வாரவெளியீடு : 1971)

அம்மா மாநி விட்டாள்!

தன் தாய்க்கு நோய் கடுமை என்று செய்தி வந்ததும் அவன் வெகுவாகப் பதறிப் போனான். சிவபாதத்தின் தாய் கனகம்மாவுக்கு சுகயீனம் என்றால் ஆச்சரியப்படுவதற் கொன்றுமில்லை. நானும் பொழுதும் நோய்க்காரி என்று பெயர் எடுத்தவள் அவள். நோயோடு நோயாக இந்தப் பாழும் 'எனீமியா' வியாதியும் வந்து அடிக்கடி அவளைப் பாடாய்ப் படுத்தி விடுகிறதே! இது மூன்றாவது தடவை. இந்தத் தடவை மிகவும் கவலைக்கிடமான நிலைமை என்பது செய்தியில் தெரிந்தது. சிவபாதத்திற்கு இருப்புக் கொள்ளவில்லை. உடனேயே ஊருக்குப் பயணமானான்.

ஏற்கெனவே நோயின் சாத்தியக் கூறுகளை தாயாரின் கடிதம் மூலம் அறிந்திருந்தும்கூட இத்தனை நாட்களாக, ஊருக்குச் சென்று தாயைப் பார்க்க முடியாமைக்காக தன்னையே நொந்து கொண்டான் அவன்.

ஊருக்குப் போய்ச் சேர சரியாக ஜம்பது மைல்களுக்கு மேல் 'பஸ்' பிரயாணம் செய்ய வேண்டும். 'பஸ்' எப்பொழுதுதான் போய் சேருமோ என்ற பதட்டமும், அம்மா எப்படி இருக்கிறாளோ என்ற பராதியுமாக உள்ளுர மனம் புழுங்கினான். மனம் தாயின் நினைவிலேயே லயிக்க 'பஸ்' இருக்கையில் சாய்ந்தபடி இருந்தான்.

கனகம்மா எப்பொழுதுமே இப்படித்தான். நேர காலத்திற்கு சாப்பாடு கிடையாது. சதா இருபத்தி நான்கு மணி

அம்மா மாறி விட்டாள்—

நேரமும் வேலை வேலை என்று பறப்பாள். அவனும் தான் என்ன செய்வாள் பாவம். குடியும் குடித்தனமுமாகி விட்ட மைந்தரின் உழைப்பை நம்பி இருக்கக் கூடாது என்ற ஒரு மன வைராக் கியத்தில் நாளூக்கு நாள் ஜாரம் போல் ஏறிக் கொண்டிருக்கும் வாழ்க்கைச் செலவுடன் போராட முடியாத நிலையில், தின்றது பாதி தின்னாதது பாதியாக தன் உடம்பைக் காய்ச்சிக் காய்ச்சி நோய் நொடியை எல்லாம் கொள்வனவு செய்து கொண்டிருக்கிறாள்,

சிவபாதத்தின் தகப்பன் இராமலிங்கம் என்ன செய்வார். வாலிபத் துடிப்பில் மதுவரக்கனின் கோரப்பிடியில் சிக்கிக் கிடந்த அவர் ஆடிய ஆட்ட மெல்லாம் முடிந்து இப்போது உடலில் வலுவற்று உழைக்கும் திறனற்று ஒடுங்கி ஒதுங்கிப் போயிருக்கிறார். இருபத்தைந்து ஆண்டுகளாகத் தன் இனபத்திலும் துன்பத்திலும் நிழலாக இருந்த அன்பு மனைவி தன்னை விட்டுச் சென்று விடுவாளோ என்ற ஏக்கத்தில் விழி பிதுங்க உட்கார்ந்திருக்கிறார்.

குடும்ப பாரம் தன் தலையில் விழுந்தாலும், தான் நொந்தாலும் யாரையும் நோக விடக் கூடாது என்ற தியாக மனமும் பொறுப்புணர்ச்சியும் அபரிமிதமாகத் தன்னகத்தே கொண்டவள் கனகம்மா. சமயாசாரங்களிலும், விரத அனுஷ்டானங்களிலும் மனதைச் செலுத்துமளவிற்கு உடல் நலத்தில் அக்கறை கொள்வது கிடையாது. வெளியில் வெகுதூரம் சென்றால்கூட ஒரு வாய் தேநீர் கூடப் பருகச் சம்மதிக்க மாட்டாள். "கடை கண்ணியிலை எந்தக் கீழ்சாதியெல்லாம் பிளங்குதோ" என்பாள், 'பஸ்' பிரயாணம் என்றால்கூடக் கனகம்மா தயங்குவாள். "இப்ப கண்டது நின்டதுகள் எல்லாம் சரி சமனாக இருக்க வந்திட்டுதுகள்" என்று அலுத்துக் கொள்வாள். நிலப் பிரபுத்துவ பரம்பரையின் சிறந்த வாரிசான கந்தப்பாரின் மகளாகப் பிறந்து பழைய மரபுகளிலேயே ஊறிப் போய் அதையே பேணி வரும் அவளிடம் வேறு எதைத் தான் எதிர்பார்க்க முடியும்.

சாதி, சமயம், தீட்டு, பழமை என்ற குறுகிய வட்டத் திற்குள்ளேயே நின்று உழன்ற அளவிற்கு சிறிதளவாவது மாறிவரும் சமுதாயத்தின் போக்கிற்கும் விட்டுக் கொடுத் திருக்கலாம். தனது உடல் நலத்திலும் அக்கறை செலுத்தி யிருக்கலாம். அதைப் பற்றி ஏதாவது பேச்சு வந்தால் "எங்களின் காலம் கிட்டிவிட்டது; காடு வா வா என்குது வீடு போ போ என்குது, எங்களுக்குப் படிப்பிக்க வராதையுங்கோ" என்று ஒரேயாடியாகப் பேச்சுக்கு முத்தாய்ப்பு வைத்துவிடுவாள்.

கனகம்மா இவ்வளவு தூரம் சாதி சமயம் பார்த்து, கோயில் குளமென்றும் பூஜை புனஸ்காரம் என்றும் இருந்தாலும் நானும் பொழுதும் அவனுக்குச் சுகயீனம் தான்.

"ஜேயோ! அம்மாவுக்கு ஒன்றும் நேர்ந்துவிடக் கூடாதே" என மனதிற்குள் பிரார்த்தித்தவாறே 'பஸ்' இருக்கயில் சாய்ந்தபடி இருந்த சிவபாதம் "மந்திகை ஆஸ்பத்திரியடி!" என்ற கண்டக்டரின் குரல் கேட்டு தூடிக்கப் பதைக்க இறங்கி ஆஸ்பத்திரியை நோக்கி விரைந்தான்.

ஆஸ்பத்திரியில் அவனுக்காகவே காத்திருந்தவன் போல் அவனுடைய தம்பி கோபாலன் அவனை வழி கொண்டு வரவேற்றான். அண்ணனைக் கண்டதும் தம்பி கோபாலனின் கண்களில் நீர் திரையிடுகிறது. அவனுடைய முகபாவத்தி விருந்தே தாயாரின் நிலைமை சமுகமாக இல்லை என்பது சிவபாதத்திற்கு புரிந்து விடுகிறது.

"அம்மாவுக்கு நிலைமை மோசமாக இருக்கிறது. உடனடியாக இரண்டு பைந்து இரத்தம் ஏற்றியாக வேண்டுமாம்" என்றான் கோபாலன் நா தழுதமுக்க.

"ஏன்! அவர்கள் இரத்த வங்கியில் இருந்து கொடுக்க வில்லையா?"

"அம்மாவிற்கு வேண்டிய அந்த குறுப்பைச் சேர்ந்த இரத்தம் வங்கியில் இல்லையாம்"

அம்மா மாறி விட்டாள்—

"இரத்தம் வழங்கக் கூடிய ஒருவராவது அகப்பட வில்லையா?"

"அதை ஏன் அண்ணா கேட்கிறீங்கள். இரத்தம் வழங்க வேண்டிவருமே என்று சுகம் விசாரிக்கக் கூட வருவதை நிறுத்திக் கொண்டிருக்கிறார்கள் நம் உறவினர்" என்றான் கோபால் விரக்தியாக.

"அப்படியென்றால் இப்போ என்ன செய்ய" சிவ பாதத்தின் குரலில் பதட்டம்.

"நானும் கூடிய வரையில் முயற்சித்துப் பார்த்து விட்டேன். யாருமே இரத்தம் வழங்க முன்வரவில்லை. நியூமோனியா காய்ச்சல் மாறி எழும்பி நாலு நாள் கூட ஆக வில்லை இந்த நிலையிலை என்னாலும் இரத்தம் கொடுக்க முடியாது" என்றான் கோபால் அழாக்குறையாக.

அப்போது பார்வையாளருக்குரிய மணி அடிக்கவே வெளியில் கூடி நின்றவர்கள் முண்டியடித்துக் கொண்டு உள்ளே விரைகின்றனர். சிவபாதமும் கோபாலுடன் கூடவே தாய் கனகம்மா படுத்திருக்கும் 'வாட்' டிற்கு விரைகிறான்.

சிவபாதம் தாயைக் காணாத இந்த இரண்டு மாத இடைவெளிக்குள் அவள் எவ்வளவு மாறிப் போய் விட்டாள். கண்களில் கருவளையமிட்டுக் குழி விழுந்துபோய், முக மெல்லாம் சுருங்கி வாடிப் போய், சுந்தல் பரட்டையடிக்க உடலே பாதியாக வற்றி, உருகி உருக்குலைந்து போய்... அவள் கட்டிலில் படுத்திருந்த கோலம்... சுவாசிக்கக் கூட கஷ்டப்பட்டுத் தீன்மாக அனுங்கியபடி படுத்திருப்பதைப் பார்க்க ஓ' வென்று அலற வேண்டும் போல் இருக்கிறது சிவபாதத்திற்கு.

மகனைக் கண்டதும் ஏதோ சொல்ல முயன்றும் முடியாமல் உதடுகள் பிரிந்து சேருகின்றன. விழிகள் மட்டும் "மகனே! நோ வந்திட்டியாடா" என்பதுபோல் மலர்ந்து

சோர்கின்றன. விழியோரத்தில் கண்ணீர் முத்துக்கள் மாலை கோர்க்கின்றன.

உள்ளத்தில் ஊறும் உணர்ச்சியை அடக்கியபடியே மௌனமாக நிற்கிறான் சிவபாதம். உள்ளம் ஊழை அழுகை அழுகிறது.

தன்னருகே வரும்படி மிகுந்த சிரமத்துக்கிடையே தாய் சைகை காட்டியதும் சிவபாதம் அவள் முகத்தருகே குனிகிறான்.

"மோனை! நீமட்டும் உன்ற இரத்தம் குடுக்கச் சம்மதிக் காதேயடா. நான் சாகப் போகிறனான் தானே! தானாகத் தேறினால் தேறட்டும். அதுக்காக உன்ற இரத்தத்தைக் குடுத்து. உன்ற உடம்பைக் கெடுத்துக் கொள்ளாதே. நீ என்ற மகன் என்று சொல்லாதே; சொன்னால் இரத்தம் குடு என்று கரச்சல் படுத்துவினம்".

மிகுந்த சிரமத்துடன் தாய் விடுத்த கோரிக்கை அவனுக்கு ஆறுதல் அளிக்கவில்லை. மாறாக வேதனையைக் கொடுக்கிறது. மகன் இரத்தம் கொடுத்தால், இயல்பாக வலுவற்ற அவனுடைய உடல் நிலை பாதிக்கப்படுமே, பாழாய்ப் போகுமே என்ற பீதியில் அவனை இரத்தம் வழங்க வேண்டாம் என்று வேண்டிக் கொண்டதுடன் மகன் என்று காட்டிக் கொள்ள வேண்டாம் என எச்சரிக்கையும் விடுக்கிறானே.

கோபாலுங் கூட அப்படித்தான் சொன்னான். இயல்பாகவே மிக மெலிந்த காத்திரமில்லாத தேகம் இரத்தம் கொடுப் பதனால் பாதிக்கப்பட்டு விடும் என்பது உண்மைதான் என சிவபாதம் நம்பினான். தான் இரத்தம் வழங்கினால் தன் உடல் அந்த இரண்டு பைந்து இரத்தத்தின் இழப்பைத் தாங்கும் என்பதில் அவனுக்கு நம்பிக்கையில்லை.

"அப்படியானால் அம்மாவை இப்படியே கஷ்டப்பட விட வேண்டியது தானா" எனப் பதறிய சிவபாதம் கோபாலுடன் பேசி

அம்மா மாறி விட்டாள்—

எப்படியாவது கடைசி முறையாக ஊரெல்லாம் சல்லடை போட்டுத் தேட முயல்வதாகப் புறப்பட்டார்கள். இருவரும் தங்களுக்குத் தெரிந்தவர்களையும் தெரிந்தவர்களுக்குத் தெரிந்தவர்களையும் கேட்டுப் பார்த்தார்கள், இரந்து பார்த்தார்கள், பணம் எவ்வளவு வேண்டுமானாலும் கொடுப்பதாக ஆசை காட்டிப் பார்த்தார்கள்; ஆலாய்ப் பறந்தார்கள், ஓடினார்கள், தேடினார்கள்... பலன்?

இரத்தம் வழங்கும் நிலையில் உள்ள ஓரிரு உறவினர் கூட தங்களுக்கு உடல் நலம் சரியில்லை என ஒதுங்கிக் கொண்டனர்.

ஒரு நண்பனை அனுகிக் கேட்ட போது "ஜயோ! நானை ஒரு விளையாட்டுப் போட்டியில் பங்கு பெற வேண்டுமே! அல்லது உதவாமல் விட்டு விடுவேனா?" என்று கையை விரித்தான்.

இன்னொருவர் - உடம்பில் மிதமான இரத்த ஊற்றின் விளைவாக இரத்த அழுத்த வியாதிக் குணமுள்ளவர் - டாக்டரின் சிபார்சின் பேரில் மாதா மாதம் குறிப்பிட்ட திகதிக்கு இரத்த வங்கிக்கே சென்று இரத்தம் நிர்ப்பந்தமாக வழங்குபவர். அவரைப் போய்க் கேட்ட போது "ஜயோ! தம்பி! நான் நேற்றுத் தான் இரத்த வங்கியில் இரத்தம் கொடுத்து விட்டு வந்தேன்" என்று உத்தைப் பிதுக்கினார்.

உடலும் உள்ளமும் சோர கவலையுடன் திரும்பி வந்தனர் அண்ணனும் தம்பியும். ஏமாற்றத்தின் எல்லையில் சிவபாதம் ஒரு முடிவுக்கு வந்தான். இப்படி ஒரு அபாயகரமான நிலைமையில் பார்த்துக் கொண்டு சும்மா இருக்க முடிய வில்லை அவனால். "அம்மாவிற்கு வேண்டிய இரத்தத்தை நாமே கொடுக்கத் தயங்கினால் வேறு யார் தான் முன் வருவார்கள்" என எண்ணிப் பார்த்தான், தானே இரத்தம் வழங்குவதாகச் சொன்னால் அம்மா முதல் கொண்டு யாருமே சம்மதிக்க மாட்டார்கள் என்பது அவனுக்குத் தெரியும். யாரு

செ. குந்தசாமி

மறியா வண்ணம் இரத்த வங்கிக்குச் சென்று இரகசியமாக இரத்தத்தை வழங்கி தாயாருக்குச் செலுத்தும்படி டாக்டரைக் கேட்பதற்காக இரத்த வங்கி அலுவலகத்தை நோக்கி அடிஎடுத்து வைத்தான் சிவபாதம்.

அப்போது.....

"சிவபாதம்!" என்று பழக்கப்பட்ட குரல் கேட்டுத் திரும்பிப் பார்த்தான்.

"யார் அது? சின்னத்துரை!"

சின்னத்துரை அவனுடைய பால்ய நன்பன் மட்டுமல்ல அத்தியந்த நன்பனும் கூட. சின்னத்துரை மரமேறும் தொழி லாளர் வகுப்பைச் சேர்ந்தவன். ஆரம்பம் முதல் அவர்கள் ஒன்றாகவே படித்தவர்கள்; விளையாடியவர்கள். சின்னத்துரை படிப்பில் சிவபாதத்தை விட கெட்டிக்காரனாக இருந்தான், சின்னத்துரை தாழ்த்தப்பட்ட சாதியைச் சேர்ந்ததாலும் வசதி யற்ற குழலில் இருந்தமையாலும் சமுதாயத்தின் கட்டுக் கோப்பில் இருந்து தப்பி முன்னேறவோ அவனுடைய திறமைக் கேற்ற தொழிலில் செல்லவோ அவனுக்கு வாய்ப்புப் கிட்ட வில்லை. அவனுடைய குலத்துக்கே இடப்பட்ட சாபக்கேடு போல், அவனும் தந்தையின் தொழிலையே மேற்கொள்ள வேண்டியதாயிற்று. சிவபாதம் எப்படியோ படித்து அரசாங்கத்தில் ஒரு இலிகிதர் சேவையில் அமர்ந்துவிட்டான்.

அவர்களின் சாதி ஏற்றத் தாழ்வுகளும், உத்தியோக நிலைமையும், வாழ்க்கைத் தரமும் சமுகத்தின் கெடுபிடிகளும் அவர்களின் நட்பை மட்டும் எதுவிதத்திலும் குறைக்க முடிய வில்லை. சின்னத்துரையின் நடையிலும் பாங்கிலும் ஒரு தாழ்ந்து போன இனத்தின் அடிமைத்தனம் இல்லை. மாறி வரும் ஒரு சமுதாயத்தின் புதிய தலைமுறையின் மிடுக்குத்தான் தெரியும். அவன் செயலில் பண்பு பரிமளிக்கும், கண்ணியம் மினிரும். இவை சிவபாதத்தை மிகவும் கவர்ந்திருந்தன.

அம்மா மாறி விட்டாள்—

சிவபாதத்தின் முற்போக்கான கருத்துகள் சின்னத்துரையை மிகவும் வசீகரித்தன. இருவரும் இணையற்ற நண்பர்கள்.

சிவபாதம் விடுமுறையில் ஊருக்கு வரும்போதெல்லாம் அவனைத் தேடி வீட்டிற்கே வந்து விடுவான் சின்னத்துரை. சிவபாதம் எவ்வளவுதான் முற்போக்குக் கருத்துகள் கொண்ட வனாக இருந்தாலும், பழைய மரபில் ஊறிப் போய் விட்ட இடைவெளி தாய் கனகம்மாவின் கருத்திற்கு மாறாக, சின்னத்துரையை வீட்டிற்குள் அழைத்து, கதிரையில் இருத்தி, தேநீர் கொடுத்து உபசரிக்கும் அளவிற்குத் துணியவில்லை. படலை யடியில் நின்று மணிக்கணக்காகப் பேசிவிட்டுப் பிரிவர் நண்பர்கள் இருவரும்.

இன்று கூட சிவபாதத்தின் தாய் நோய்வாய்ப்பட்டி ருக்கிறாள், என்ற செய்தி கேட்டுப் பறந்தோடி வந்து விட்டான்.

"சிவபாதம்! நீர் ஒன்றுக்கும் யோசியாதையும், அம்மா வுக்கு வேண்டிய இரத்தம் நான் வழங்குகிறேன்" என்றான் வந்ததும் வராததுமாக.

உழைத்து உரமேறி வலுத்து முறுகித் திரண்ட சின்னத்துரையின் உடம்பை ஏறிட்டு நோக்கினான் சிவபாதம். ஆணைக்குட்பட்ட ஆண்சிங்கம் போலப் பணிவாகவும் அதே சமயம் மிடுக்காகவும் நின்று சிவபாதத்தின் பதிலுக்குக் காத்திருந்தான் சின்னத்துரை. என்னவெல்லாமோ எண்ணங்கள் இதயத்தில் பளிச்சிட ஒரு கணம் தயங்கிய சிவபாதம் ஏதோ முடிவுக்கு வந்தவனாய் மறுகணம் சின்னத்துரையை அழைத்துக் கொண்டு இரத்த வங்கிக்குச் சென்றான்.

இரத்தம் எடுக்கப்பட்டு உடனடியாகக் கனகம்மாவின் உடலில் செலுத்தப்பட்டது. "எல்லாமே நல்லபடியாக நடந் திருக்கிறது. இனி உங்கள் அம்மாவின் உயிருக்கு ஆபத் தில்லை" என்றாக்டரின் நம்பிக்கை பொதிந்த வார்த்தைகள் செவிகளில் தேனாக விழ வெளியே வந்தனர் சிவபாதமும் சின்னத்துரையும்.

"சின்னத்துரை! நீ காலத்தில் செய்த உதவிக்கு நான் என்ன கைம்மாறு செய்யப்போகிறன்" என்றான் சிவபாதம் தொண்டை கரகரக்க.

"சிவபாதம்! இதென்ன பேச்சு! இதெல்லாம் பெரிய உதவியோ! மனிதாபிமானம் உள்ள எவனும் செய்யக் கூடியதை, செய்ய வேண்டியதைத் தான் நானும் செய்தேன். இதிலென்ன பெரிதாகப் புகழு இருக்கிறது. கவலையை விட்டு அம்மாவுக்கு வேண்டியதைக் கவனியும்" என்றவன், விடை பெற்று நகர்ந்தான்.

அன்று 'நெஞ்சு மூட்டு' மாறிக் கனகம்மா நிம்மதியாகத் தூங்கினாள். அதன் பின் கனகம்மாவின் உடல் நலம் வேளைக்கு வேளை தேறிக் கொண்டு வந்தது.

சரியாக ஒரு வாரம் கனகம்மா 'வார்ட்'இல் படுத்தி ருந்தாள். சிவபாதமும் கோபாலனும் ஓடி ஓடி கனகம்மாவிற்குப் பணிவிடை செய்தனர். அன்று டாக்டரின் அனுமதியிடன் கனகம்மா வீட்டிற்கு வந்து விட்டாள்.

அன்று சரக்கு அரைத்துக் காய்ச்சிய பத்தியக் குழம்பும் குழையக் குழைய அவித்த ஊர் அரிசிச் சோறும் சாப்பிட்ட பின்பு கனகம்மா ஆயாசம் தீர், தூணில் சாய்ந்தபடி இருந்தாள்.

"அம்மா! உடம்பு இப்போ எப்படியிருக்கு" என்று ஆர்வத்துடன் விசாரித்தான் சிவபாதம்.

"அதிக நாட்களுக்கும் பிறகு சாப்பிட்டதோ இல்லையோ வயிறு கனமாக இருக்கிறது. மற்றபடி நல்ல சுகம் தான். யாரோ ஒரு புண்ணியவான் நேரத்திற்கு வந்து இரத்தம் தரவில்லை என்றால் நான் உயிரோட பிழைத்திருப்பேனா, உங்களோட இப்படி இருந்து கதைக்கக் கிடைச்சிருக்குமோ?" என்றாள் அம்மா ஒரு பெருமுச்சை உதிர்த்தபடி.

"அப்படிச் சொல்லனை அம்மா! எங்கட இனம் சனம் எல்லாம் இரத்தம் தரப் பயந்து சுகயீனம் கூடப் பார்க்க வராமல்

அம்மா மரி விட்டான் —————

இருக்க அவன் ஒருவன் தானாக முன் வந்து இரத்தம் தந்ததாலேயே நீ பிழைத்தாய் என்றான் சிவபாதும்.

"யாரடா அந்தப் பொடியன்? அவன் நல்லபடியாக வாழவேணும். இந்தப் பொல்லாத சனங்கள் இருக்கிற பூமியிலைதான் அப்படி நல்ல பிறவியளும் இருக்குதுகள்" கனகம்மா வியந்தாள்.

"இருக்கிறார்கள் தான். ஆனால் நாங்கள் தான் அவர்களைத் தள்ளி வைத்து வேடுக்கை பார்க்கிறும், என்னி நகையாடி ஏடாக்டம் பண்ணுறும்".

"என்னடா தம்பி சொல்லுகிறாய்?"

"அம்மா! இரத்தம் தந்தது வேறு யாருமில்லை சின்னத்துரை!

"என்னது? சின்னத்துரையோ? அவன் கந்தன்றை மகனா?"

"ஓ! அவனே தான்"

கனகம்மா உடலுக்குள் ஆயிரமாயிரம் புழுக்கள் நெளிவதைப் போல அருக்குளித்து முகம் சளித்தாள். "என்டா மேனை! நான் இவ்வளவு ஆசாரமா பரிசுத்தமா இருந்து விட்டுக் கடைசியில் இந்த தீண்டாத சாதியின்றை இரத்தமே என்றை உடம்பில் ஓட வேணும். இதிலும் பார்க்க நான் செத்துத் தொலைச்சன் இல்லையே! என்றை பிள்ளையும் என்னை ஏமாற்றிப் போட்டானே! இந்த வசை எப்ப தீரும்? எப்படித் தீரும்?"

கனகம்மா பொருமினாள்; வெடித்தாள்; வெதும்பினாள். சிவபாதத்திற்கு இதை என் இப்பொழுது தாயிடம் சொன்னேனாம் என்றாகி விட்டது. 'தேறிய உடம்பு நன்றாகத் தேறி வர முன்பு மனதை அலட்டிக் கொள்கிறானே' என மனதிற்குள் எண்ணியவன்.

"என் அம்மா சாகப் போகிற நேரத்திலை அந்த இரத்தம் தானே உன்னைக் காப்பாற்றியது" என்றான்.

"எடே! இதில் பார்க்க நான் செத்தால் என்ன?"
குழுநினாள் கனகம்மா.

"கொஞ்சம் முன்னாடி தானே அம்மா முன்னிலும் பார்க்க உடம்பு சுகமா இருக்கிறதாகச் சொல்லிச் சந்தோஷப் பட்ட நீங்கள். இப்ப மட்டும் என்ன வந்தது. இரத்த வங்கியில் இருக்கிற இரத்தம் எல்லாம் உயர்ந்த சாதி ஆட்கள் கொடுத்த இரத்தமா? ஏன்? சின்னதுரையின் உடம்பிலே ஒடுற இரத்தமும் உங்கள் உடம்பிலே ஒடுற இரத்தமும் ஒன்று தான். நிறத்திலை, குணத்திலை வித்தியாசமில்லை, இரண்டும் ஒத்திருப்பதாக விஞ்ஞான ரீதியாக பரிச்சித்துப் பார்த்துக் கண்டு பிடிச்சுத்தான் உடம்பில் செலுத்தப்பட்டது. இரத்தத்திலேயே பேதம் இல்லாத போது இல்லாத பேதம் ஓன்றை நாமே உண்டாக்கி பாராட்டிக் கொண்டிருந்து நாங்கள் அவதிப்படுகிறம்; நம்மையோ நாம் ஏமாற்றிக் கொண்டிருக்கிறம்."

"எடே! உந்த அகட விகட மெல்லாம் எங்கே படிச்சனி? முன்னவர்கள் ஒன்றுந் தெரியாமலோ இதுகளை உண்டாக்கி வைச்சவை."

"அம்மா! முன்பிருந்த சில அதிகார வர்க்கத்தினரும் சரண்டல் பேர்வழிகளும் தங்கள் சொகுசுக்காக தங்கள் நலத்தைப் பாதுகாக்க தொழில் வாரியாக வந்த சமூகப் பிரிவினைக்கு, சாதி என்ற வேலியிட்டுப் பூச்சாண்டி காட்டி விட்டிட்டினம், இப்பவும் நாங்கள் அந்தச் சாதியையே கட்டி யழுது கொண்டு அந்தக் குறுகிய வட்டத்துக்குள்ளேயே வளைய வந்து நம்மை மடையராக்கிக் கொண்டிருக்கிறோம்."

"அந்தக் காலத்திலை அப்படி இருந்தார்கள் என்பதற்காக இப்பவும் நாங்கள் அந்தச் சேற்றிலேயே அழுந்திக் கிடக்க வேணும் என்று நியதியில்லை, இப்போ காலம் மாறிப்போச்ச, கால ஒட்டத்திலை, சமுதாய வளர்ச்சி யிலை, முன்னேற்றப் பாதையிலை, பொருளாதார விருத்தி வேண்டி நிற்கிற இந்தக் கால கட்டத்திலை நாங்கள் புதிதாகச் சாதிக்க எத்தனையோ இருக்கு! செயல் மாற்றத்திற்கு முன்

அம்மா மாறி விட்டாள்—

னோடியாக மனமாற்றும் தேவை. சாதியிலை குறைந்தவர்கள் என்று நாங்கள் தள்ளி வைத்தவர்கள் எல்லாம் இப்போ நாகரிகத்தில் பண்பில், உழைப்பில், ஒற்றுமையில், ஒழுங்கில், ஆசாரத்தில் நம்மிலும் பார்க்க ஒரு படி மிஞ்சிக் கொண்டு வருகிறார்கள் என்றால் அதிகம் தவறில்லை. அவர்கள் சிந்திக் கத் தொடங்கிவிட்டார்கள். நாங்களும் எப்பொழுதுமே அவர்களை ஏமாற்றிக்கொள்ளலாம் என்ற காலம் மலையேறிப் போச்ச. நாங்கள் இன்னும் நம்மையே ஏமாற்றிக் கொள்ளக் கூடாது. நாங்கள் அவர்களைத் தள்ளி வைக்கிற காலம் போய், அவர்கள் எங்களைத் தள்ளி வைக்கிற காலம் வந்தாலும் ஆச்சியப்படுவதற்கில்லை."

தாயோடு நேருக்கு நேர் இப்படி கதைத்து பழக்க மில்லாத சிவபாதம் சந்தர்ப்பம் சாதகமாக அமையவே தன் உள்ளக்கருத்துக்களைக் கொட்டி விட்டான். அவன் அப்போது மிகவும் உணர்ச்சி வசப்பட்டிருந்தான். "நான் இவ்வளவையும் கேட்டுக் கொண்டிருந்தேன்" என்று உணர்த்துவது போல் தகப்பன் இராமலிங்கத்தாரும் ஒரு முறை செருமியபடி கட்டிலில் நிமிர்ந்து உட்கார்ந்தார்.

கனகம்மாவும் எல்லாவற்றையும் கேட்டுக் கொண்டு மௌனமாக இருந்தாள். அவனும் சிந்திக்கத் தலைப்பட்டு விட்டானோ! கனகம்மாவின் கண்களிலும் இராமலிங்கத்தாரின் கண்களிலும் ஒரு புது வித ஒளி; திக்குத் தெரியாத காட்டில் கண்ணைக் கட்டி விட்டவர்களுக்கு, கட்டை அவிழ்த்து இமை களைத் திறந்து விட்டாற்போல் சில கணநேரம் ஒரு வித மௌனம்!

"தம்பி! ஒருக்கால் அவனைக் கூட்டிக்கொண்டு வா.... அவனைத்தான் - சின்னத்துரையை". கனகம்மாவின் குரலில் ஒரு கனிவு, பாசத்தின் இழைவு!

சிவபாதம் பிரமிப்புடன் தாயை நோக்குகிறான்.

"அம்மா மாறிவிட்டாள்!".

(களனி : 1973)

அவள் நடுத்தெருவில் நிற்கிறாள்

மலர்ந்தும் மலராத புலரிக் காலை, ஆங்காங்கே அடிப்பணைக்குள்ளும், ஆமணக்கம் பற்றைக்குள்ளுமாக உயர்ந்து மறையும் ஒன்றிரண்டு தலைக் கறுப்புக்களைத் தவிர வேறு ஆள் அசுமாத்தமே இல்லை. கிழக்கே போகும் முதல் பஸ் ஒரு ஓங்கார உறுமலுடன் நாற்சந்தியில் 'கிறீச'சென வெட்டித் திரும்புவது துல்லியமாகக் கேட்கிறது.

அன்னம்மாவின் குடிசைக்குள்ளிருந்து புறப்பட்ட அந்த உருவம் வெகு நிதானமாக படலையைத் திறந்து வெளியேறி வைக்கறை இருளில் சென்று மறைகிறது.

குடிசைக்குள் படுத்திருந்த அன்னம்மா புரண் டு படுத்தாள். இளையவள் கமலம் முத்தவளில் காலைப் போட்டபடி அலங்கோலமாய்க் கிடக்கிறாள். சின்னவள் பாயி விருந்து உருண்டு கொண்டு போய் மன் தரையில் அரை நிர்வாணமாய்க் கிடக்கிறாள். கடைக்குட்டி இராசாத்தி சிறுநீர் பெய்து விட்டு அதிலேயே தோய்ந்து கிடக்கிறாள்.

கால்மாடு தலைமாடாக ஏறுமாறாக ஒழுங்கீனமாகப் படுத்திருக்கும் குழந்தைகளையும் கவனிக்காது யோசனையில் ஆழ்ந்து போய் படுத்திருந்தாள் அன்னம்மா. அவளின் நெஞ்சின், அடித்தளத்திலிருந்து ஒரு ஓங்காரமான நெட்டு யிரப்புத்தான் வெளிவந்தது.

கடன் தொல்லைகளும் பிரச்சினைகளும் கழுத்து வளையை நெரிக்கும் போதெல்லாம் 'எங்களுக்கும் காலம்

அவள் நடுத்தரமில் நிற்கிறாள்—

வரும்' என்ற நம்பிக்கைதான் அவள் மனப் புண்ணுக்கு களிம்பு தடவியிருக்கிறது. அவள் எதிர்பார்த்த அந்த நல்ல காலம் வரவே வராதோ?

வெற்றிக்கு நம்பிக்கைதான் அடித்தளம் என்பார்கள். 'நாளை' என்ற நாளில் அவள் மிக நம்பிக்கை கொண்டிருந்தாள். அந்த அடித்தளமே ஆட்டம் கண்டுவிட்ட போது....

ஏதோ நினைவு வந்தவளாக மடியைத் தடவிப் பார்த்தாள். இரவு அவன் தன்னுடைய கருமத்தை முடித்துக் கொண்டு அவளின் கைக்குள் திணித்து விட்டுப்போன பத்து ரூபா நோட்டைப் பத்திரமாக மடியில் கட்டிக் கொண்டு அப்படியே தூங்கியும் விட்டாள்.

அன்றொருநாள் தெருவில் அவன் சைக்கிளில் போன போது சைகை காட்டி அவள்தான் அழைத்தாள். அவனுடைய வீட்டிற்கு முன்பெல்லாம் தன் தாயுடன் மா இடிக்கச் சென்ற போது அவனைக் கண்டு பழக்கம் எனினும் அவனுடன் பேசியதே இல்லை. அன்று ஏதோ ஒரு துணிவில் அவனைக் கூப்பிட்டாள். அவளின் அழைப்புக்காகவே ஏங்கித் தவித்தவன் போல் 'சடா'ரெனச் சைக்கிளை நிறுத்தி ஓற்றைக் காலை நிலத்தில் ஊன்றியபடி அவன் 'என்ன' என்பது போல் சிரித்துக் கொண்டு நின்ற பொழுது, "உங்களோட ஒரு முக்கிய சங்கதி கதைக்க வேணும். பின்னேரம் ஒருக்கால் இந்தப் பக்கம் வந்துவிட்டுப் போங்கோ!" என அழைப்பு விடுத்தாள்!

அழைப்பை ஏற்று சொல்லி வைத்தபடி மாலை மங்கி யதும் வீடுதேடி வந்து நின்ற அவனிடம் தன் ஈறல்களை விஸ்தாரமாகக் கொட்டித் தீர்த்தாள். தன்னிலும் ஐந்து வயதே குறைவான அவனிடம் கதைப்பதில் அப்படியொன்றும் கஷ்டம் இருக்கவில்லை. அவனுக்கு மிகவும் சமத்காரமாகத் தன் கஷ்டங்களை எடுத்தியம்புகையில் தன்னைக் காக்க வந்த வனாகவே அவனைக் கருதினாள்.

"இந்தா, இந்தப் பத்து ரூபாவைச் செலவுக்கு வைத்திரு" என்று பரிவுடன் அவன் நீட்டிய பணத்தைக் கை

செ. கந்தசாமி

யேந்தி வாங்கிய பின் தான் ஏன் வாங்கினோம் என்று இருந்தது அவளுக்கு.

"சரி, நான் செய்கிற உதவிக்கு பிரதி உபகாரமாக என்ன உதவி செய்யப் போகிறாய்" என்றான் அவன் அர்த்த புஷ்டியாக.

"நான் என்ன செய்ய முடியும்? அதுவும் பெண். தனியன் ஆள் அணியில்லாத நான்...."

"ஏன்! நீ நினைத்தால் செய்ய முடியும். பெண்ணாக இருப்பதால் தான் கேட்கிறேன். தனிமையும் அனுகூலம்தான்" என்றான் நமட்டுச் சிரிப்புடன்.

அவள் வெடுக்கெனத் திரும்பி அவனை ஏறிட்டு நோக்குகிறாள். விஷமங் கலந்த புன்னகை ததும்ப கண்ணில் ஆவல் கொப்பளிக்க அவனை விழுங்கி விடுவதுபோல் அவன் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். அவளுக்கு விஷயம் ஓடி விளங்கி விட்டது.

என்னவோ எண்ணமெல்லாம் அவள் நெஞ்சை அலைக் கழிக்க ஒரு கணம் நிலை தடுமாறி நிமிர்ந்தவள் ஒரு முடிவுக்கு வந்தவளாய், "ஏதோ உங்கள் இஷ்டம்" என்றபடி ஒரு பெருமூச்சு விட்டவள், பக்கத்தில் எரிந்து கொண்டிருந்த குப்பி விளக்கை ஊதி அணைத்தாள்.

அன்று அவனுக்குச் சொர்க்கத்தின் திறப்பு விழா! அவளுக்கோ..... நரகத்தின் அதல பாதாளத்தில் அல்லவா வீசப்பட்டிருக்கிறாள். அதன் பின் மாலை மங்கியதும் அவன் அங்கு வருவதும், விடியற்காலையின் பரபரப்பு ஆரம்பிக்கு முன்னரே அவன் எழுந்து சென்று விடுவதும் பழக்கமாகி... அதுவே வழக்கமாகி....

இப்பொழுதெல்லாம் அவளுக்கு பணமுடை வரும் போதெல்லாம் அவன் எடுப்பதை எடுத்து கொடுப்பதைக் கொடுக்கிறான். அயல்வீட்டில் நெருப்புத் தணல் கேட்டுப் போனால்கூட, எரிந்து விழுந்தவர்களும், அவள் பட்ட கஷ்டத்

அவள் நடுத்தராவில் நிற்கிறாள்—

தைக் கண்டும் காணாமல் திரிந்தவர்களும் இப்பொழுது மட்டும் சம்மாயிருக்கவில்லை. ஒரு புழுவிலும் கீழாக அவளை இளக் காரமாக நோக்கத் தலைப்பட்டனர். 'ஊரைக் கெடுக்க வந்த தேவடியாள்' என்று வசை பாடினர். ஆனால் இவையொன்றையும் கருத்தில் கொள்ளும் நிலையில்லை அவள்.

அன்று மட்டும் அவனுடைய பாதையில் குறுக்கிடாது இருந்திருந்தால் அவளின் நிலை என்னவாகி இருக்கும் என்பதை எண்ணவே அவளுக்குப் பயமாக இருந்தது. இந்த வாழ்க்கை அவளாகவே தேடிக்கொண்டது தான்.

அன்னம்மா, முருகேசைக் கைப்பிடித்ததே சவாரஸ் யமான சங்கதிதான். குடிகாரத் தகப்பனின் சீகேட்டால் தின்றது பாதி, தின்னாதது பாதியாக காலங் கடத்திய அந்தக் கொடுமை நிறைந்த நாட்களில் ஒரு நாள் கள்ளுத் தவறுணையில் கூடிக் குடித்துத் திரிந்த காவாலி முருகேசவை நல்ல மதுபோதையில் வீட்டுக்கு அழைத்து வந்த அவள் தகப்பன் அவளைக் கூப்பிட்டு, முருகேசவைக் காட்டி 'இனிமேல் இவன் தான் உன் புருஷன்' என்று சொல்லி சோற்றைக் கொடுப்பித்து அவளையும், அவனையும் வீட்டிற்குள் பூட்டி வைத்து விட்டான்.

அன்னம்மா முருகேசவைக் கைப்பிடித்த வேளை என்ன வேளையோ, முருகேசவிடம் ஒரு செப்புக் காச்கூட இல்லை. வறுமையை மூலதனமாக வைத்து ஆரம்பித்த அவர்கள் வாழ்க்கையில் சேமிப்புக்கு இடம் ஏது? போதாக்குறைக்கு அவனுடன் ஓட்டிக் கொண்டிருந்த குடிப்பழக்கம் மேலும் கடன் சமையையும், அன்னம்மாவிற்கு மனச்சமையையும் ஏற்றியது. முன் எச்சரிக்கையின்றி நாலா பக்கமும் கடன்பட்டு விட்டு கடன்காரரின் நச்சரிப்புத் தாங்காது நறுநறு வென்று விழித்துக் கொண்டிருக்கும் கணவனுக்கு கழுத்திலும், காதிலும் இருந்த நகைகளையும் கழற்றிக் கொடுத்த பின் எஞ்சியது மஞ்சள் கயிறு ஒன்றுதான்.

கடந்த ஒரு வருடத்திற்கு மேலாக முருகேச காணாமல் போய்விட்டான். வைராக்கியமும், செருக்கும்

கொண்ட முருகேசு அவளுடன் மனஸ்தாபப்பட்டுக் கொண்டு படுத்தவன் காலையில் எழுந்து கோவிலுக்கும் போய்விட்டு வருவதாகச் சொல்லிவிட்டுப் போனவன் போனவன்தான். திரும்பி வரவேயில்லை.

'ஆத்திரத்தில் எங்கேயாவது போனவர் திரும்பி வருவார்' என்று தான் காத்திருந்தாள். நிமிடங்கள் மணித் தியாலங்களாக, மணித்தியாலங்கள் நாட்களாக, நாட்கள் வாரங்களாக, வாரங்கள் மாதங்களாக, மாதங்கள் வருடங்களாக..... கோவிலுக்குப் போனவன் திரும்பி வரவேயில்லை. கும்பிடப் போன தெய்வம் கடைசி வரை காட்சி கொடுக்க வில்லையோ? என்னவோ?

"அன்னம்மாவோ! அவள் சரியான ஆட்டக்காறி, அவளோட அண்டலிக்காமல் முருகேசு எங்கோ ஓடித் தப்பி விட்டான்" என்று அவளின் மேல் பழியைப் போட்டனர் சிலர்.

"முருகேசு ஆடின ஆட்டம் கொஞ்ச நஞ்சமே. கடன் தொல்லை தாளாமல் போக்காளன் உயிரை மாய்ச்சுப் போட்டான்" என்று பச்சாதாபம் தெரிவித்தனர் சிலர்.

என்ன இருந்தென்ன? எப்படிப் போயென்ன சம்சார சாகரத்தில் எதிர் நீச்சல் அடிக்கத் தெம்பின்றி குடும்பப் பாரத்தையும் கடன் தொல்லைக்களையும் அந்த அபலைப் பெண்ணின் தலைமேல் சுமத்தி விட்டு அவன் தலைமறைவான போதே அவளுக்கு அவன் இல்லாதவனாகி விட்டான்.

அன்றொரு நாள் செலவுப் பிரச்சினையில் எழுந்த பேச்சவாக்கில் அவளும் கொஞ்சம் அதிகமாக அவனை ஏசி விட்டாள். பொறுமை என்னும் கூட்டுக்குள் அடைபட்டுக் கிடந்த அவள் மனம் ஆற்றாமையின் உந்துதலால் எல்லையையும் மீறிக் கொண்டு வந்து எத்தனை நாடகம் ஆடி விட்டது. ஏமாற்றப்பட்ட ஆசாபாசங்கள், சபலங்கள் அவள் வாயிலிருந்து ஏவி விட்ட சொல்லம்புகளாய் எவ்வளவு நிர்த்தாட்சணியமாய் அவன் ஆண்மையைத் தாக்கிவிட்டன.

அவள் நடுத்தரவில் நிற்கிறாள்—

'இவ்வளவில் நீ வாழ வைக்கவில்லை. இனிமேலாவது வாழ வை' என்ற கோதாவில் அவனை காரசாரமாக நிந்தித்து விட்டாளே. அவனாவது மறுமுறையும் சிந்தித்திருக்கக் கூடாதா?' வாழ்விலும் தாழ்விலும் நீ தான். இனபழும், துனபழும் இருவருக்கும் பொதுதான்' என்று சொல்லி கைப்பிடித்தவன் சொல்லாமல் கொள்ளாமல் விட்டு விட்டுப் போனதும் ஏமாற்றக் கடலில் திக்குமுக்காடியவள் வெளியுலகைப் பார்க்கத் தூடிக்கும் அந்தச் சிட்டுக்களுக்காக உயிரைக் கையில் பிடித்து வைத்திருக்க வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் ஏற்பட்டது. அடுக்களை மூலையில் நாட்கண்க்காய் விழுந்து கிடந்தவள் வெளியுலகை நோக்கத் தலைப்பட்ட போது கண்ணைக் கட்டி காட்டில் விட்ட மாதிரி இருந்தது. அப்பொ ஒன்றா இரண்டா இந்த இரண்டு வருடங்கள் அவள் பட்டு வந்த பாடு, தூக்கி வந்த சமை உறவென்று சொல்ல ஒருவரும் இல்லாத நிலையிலும் உரலோடும் உலக்கையோடும் உறவாட வேண்டியிருந்தது. அப்பச் சட்டியின் வெப்பத்தில் தான் குளிர் காய வேண்டியிருந்தது.

ஓருவர் பின் ஒருவராகத் தாயும், தந்தையும் மறைந்து போகவே அவள் தனி மரமானாள். ஈடு வைத்த குடியிருப்புக் காணியும் ஈட்டுக்காரனுக்கு சொந்தமாய்ப் போகவே தங்க நிழல் இன்றி நின்றவனுக்கு வட்டிக்கடைப் பரமலிங்கம் தன்னுடைய காணியில் தஞ்சம் கொடுத்தார். காணி மூலையில் ஓரு கிடுகுக் கொட்டிலைப் போட்டு அதில் அவனும் அவள் பாவ வயிற்றில் உதித்த நாலு ஜீவன்களும் வசித்து வந்தனர்.

உரல் இடித்தும் அப்பம் சுட்டும் கிடைக்கும் காசு எந்த மூலைக்கு, கிடைத்ததை நான்கு பிள்ளைகளுக்கும் பகிர்ந்து விட்டு பச்சைத் தண்ணீரைக் குடித்துப் பசி ஆறிய நாட்கள் அனந்தம்.

இப்படி ஒருநாளில் தான் வட்டிக்கடைப் பரமலிங்கத்தின் மகன் மூர்த்தி அவளின் வாழ்க்கையில் குறுக்கிட்டான். மூர்த்தி அவனுடன் தொடர்பு வைத்திருந்ததை அறிந்த பரம

செ. கந்தசாமி

விங்கத்தார் "உந்தத் தோறைக்கு இருக்க இடம் கொடுத்ததும் அல்லாமல் என்றை பொடியனையும் பாழாக்கிப் போட்டாளே" என்று கறுவியிவர் ஒரு நல்ல(?) காரியம் செய்தார்.

மூர்த்திக்கு ஒரு பெரிய இடத்தில் கொழுத்த சீதனத் தில் ஒரு பெண்ணைப் பார்த்து திருமண ஏற்பாட்டை சடுதியில் செய்து முடித்துவிட்டார். இத்தனை நாட்களாக மூர்த்தியின் ஆதரவில் தான் அவள் காலம் கடத்தி வந்தாள். இப்போ அதற்கும் பங்கம் வந்து விட்டது. "அன்னம்மா நான் அப்பற்றை ஆக்கினைக்காக கலியாணம் கட்டினாலும் உன்னை நான் மறக்க மாட்டன், யோசியாதை" என்று ஆறுதல் சொல்லிப் போனாலும் 'என்னை எங்கே இனி எட்டிப் பார்க்கப் போகிறார்' என்ற கவலைதான் அவளை வாட்டி வதைத்தது.

சொல்லி வைத்தாற் போல அன்று மத்தியான வேளை 'அன்னம்மா எடு அன்னம்மா' படலைக்குள் யாரோ உத்தாப் பிக்கும் குரல் கேட்டு வெளியில் வந்தாள். நின்றது பொன்னையாச் சட்டம்பியார்.

பொன்னையாச் சட்டம்பியார் ஊர் பள்ளிக்கூடத்தில் ஆசிரியர் வேலை பார்த்துக் கொண்டு ஊருப்பட்ட உத்தி யோகங்கள் பார்ப்பவர். நகை அடைவு பிடிப்பது, காணி ஈடு பிடிப்பது, சில்லறை வியாபாரம், கமசு செய்கை இத்தியாதி, இத்தியாதி... பொன்னையாச் சட்டம்பியார் தன் வீடு தேடி வந்திருப்பது நல்லதற்கல்ல என்பதை ஊகித்துக் கொண்ட அன்னம்மா கேட்டாள்.

"என்ன வாத்தியார் அவசரமா இந்தப் பக்கம்"

"அவசர காரியம் தான். இந்தக் காணியை வட்டிக் கடை பரமலிங்கத்திடம் கொள் முதலாக வேண்டிப் போட்டன். நான் வீடு கட்ட ஆயித்தப்படுத்த வேணும். ஒரு கிழமை தவணை தாறன். காணியை விட்டு வெளியேற வேண்டும் சொல்லிப் போட்டன்" என்றார்.

"நான் எங்கே போறது வாத்தியார். எனக்கு வேறு

அவள் நடுத்தரவில் நிற்கிறாள்—

போக்கிடமில்லை. இந்தக் குஞ்சு குருமனோட நான் எங்கே போறது, நான் காணிக்குள்ளே ஒரு மூலையிலை ஒதுங்கிறன்."

"கண்ட கண்ட தேவடியானுக்கெல்லாம் இஞ்ச இடம் இல்லை கண்டியோ. கெதியா வெளிக்கிட்டிட வேணும். இல்லை வீடு கொளுத்திப் போடுவன் ஒ..."

அவர் போய் விட்டார். பொறி கலங்கிப் போய் உட்கார் ந்து விட்டாள் அன்னம்மா. நேற்றுவரை நம்பியிருந்த மூர்த்தி யையும் இனி அவள் சந்திக்க முடியாது. அவனுக்கு இன்னும் இரண்டு தினங்களில் திருமணம். அவனுக்கு எத்தனை வேலையோ, அவனை எங்கே காண்பது இப்போ!

புதன்கிழமை விடிந்ததும் சட்டம்பியார் வந்து விட்டார். "வாத்தியார் உங்களுக்குப் புண்ணியம் கிடைக்கும். ஒரு இரண்டு நாளைத் தவணை தாருங்கோ. ஒரு ஒதுக்கிடம் தேடிப் போட்டு நானே வெளிக்கிடுவேன்" மன்றாடினாள் அன்னம்மா.

"எடு எடு உங்களுக்கெல்லாம் ஒதுக்கிடம் கிணறு, குளம் தான். இஞ்ச இருந்து ஏன் ஊரையும் பேரையும் கெடுக்கிறியள்" என்றவர் அவளின் உடுபுடவை, சட்டி பானை, தட்டு முட்டு சாமான் எல்லாவற்றையும் எடுத்து வெளியில் வீசினார். நாலு குழந்தைகளும் சேலைத் தொங்கலில் பிடித்துக் கதறி ஓலம் போட அவள் நடுத்தெருவில் நிற்கிறாள். அவனுக்கு இப்போது அழுகை வரவில்லை.

தொலைவில் பரமலிங்கத்தாரின் வீட்டிற்கு மூர்த்தியின் மாப்பிள்ளை அழைப்புக்காக வரும் ஊர்வலத்தில் இருந்து வரும் மேளத்தின் ஓசை அவள் காதில் இடியாக விழுந்தது.

அந்தக் காலை வேளையிலும், அவள் முன்னே நீண்டிருக்கும் பாதை அவள் கண்ணுக்கு இருட்டாகவே தெரிந்தது.

(வீரகேசரி வாரவெஸ்மீடு : 1978)

நித்திய கல்யாணிகள்

நாங்கள் நித்திய கல்யாணிகள். சஹோ, றீற்றா, கமலா, ஆயிஷா, நான் எல்லோருமே! அதிகாலை வேளையில் அலுப்போடு படுத்திருக்கும் போது, "ஏனடி சஹோ, றீற்றா, கமலா.... இன்னும் என்ன கண்டறியாத தூக்கம்... எழும்பு ந்கோடி..." என்று நீட்டி முழுக்கியபடி அக்கா போடுகிற சூச்சலில் வாரிச் சுருட்டிக் கொண்டு எழுந்து விடுவோம். "அக்கா போர்டிங் நடத்துகிறாவாம். நாமெல்லாம் போடர்களாம்."

பரக்கப் பரக்க பல் துலக்கி முகம் கழுவி, காலை ஆகாரத்தை ஏனோதானோ என்று முடித்துவிட்டால் சிறிது நேரம் பேச்சும் கூத்துமாக வீடே கலகலத்துப் போகும். சிறிது நேரம் பொழுதுபோக அக்கா எங்களுக்காக வாங்கிப் போட்ட பத்திரிகைகள், சஞ்சிகைகள் கை கொடுக்கும். பொம்மை முதல் பேசும் படம் வரை, கல்கண்டு முதல் கலைமகள் வரை.... மத்தியானம் சமைக்கும் பொழுதே இரவுக்கும் சேர்த்து ஆக்கிவிடுவோம். சாப்பிட்டு முடிந்ததும் ஒரு குட்டித் தூக்கம். மாலைநான்கு மணியானதும் குளித்து, தலைவாரி பொட்டிட்டு, புடவை உடுத்தி, பூச்சுடி நின்றோம் என்றால் கல்யாணப் பெண் தோற்றாள் போங்கள். விஷயம் தெரியாதவர்கள் எங்களைப் பார்த்து நல்ல குடும்பத்துப் பிள்ளைகள் என்கிறார்கள். அக்கா நல்ல போலி வேடத்தில் வியாபாரம் பண்ணுகிறாள்.

ஓருவர் உடையை மற்றவர் மாறி மாறி அணிவது முண்டு. கண்ணைப் பறிக்கும் வண்ணச் சாரியுடுத்தி - கமலா

நித்திய கல்யாணிகள் ——————

மிடிகூட அணிவாள். சில நேரம் விரல் நகங்களுக்கும் உதட்டிற்கும் சாயம் பூசி விதவிதமான சிகையலங்காரம் பண்ணி கல்யாணக் கோலத்தில் தெருவைப் பார்த்தபடி ஜன்னல் அருகில் நிற்போம். தெரிந்தவர்களுக்குத்தான் தெரியும் எங்களைப் பற்றி.

மாலை மங்கியதும் யார் யாரோ... வருவாரோ.... இனி வரும் கலியுக கோவலருக்கு.....

.....மஞ்சள் மணங் காட்டி ஆள் பிடிக்கும் வாடைப் பொழியின் குணங்காட்டி கோலம் இணங்கிய பொன் உத்தரியஞ்சு சற்றே ஒரு பால் தெரியவிட்டு குடங்காட்டி முத்து நகை காட்டி, வகை காட்டி, நகை காட்டி, இடை காட்டி.....

நிதம் நிதம் நாங்கள் திருமண கோலத்தில் சர்வா லங்கார பூஜிதைகளாய் காட்சியளிப்போம். ஆனால் கழுத்தில் மங்கலநாண் இல்லை. எங்களுக்கென்று ஒரு நிரந்தர வாழ்வோ, நித்திய சுகமோ கிடையாது. ஆனாலும் நாங்கள் நித்திய கல்யாணிகள். அக்கா எங்களுக்கென்று எத்தனையோ கற்பனையான கம்பெனிகளை சம்பந்தப்படுத்தி வைத்திருக்கிறாள். இரவில் வீடு தேடி வரும் ஆண்கள் அநேகமாக எல்லோரும் அக்காவுக்குத் தெரிந்தவர்கள்.

அவர்களிடம் கறாராக "ஹேட்" பேசி கணக்காக பணம் வசூலிப்பவள் அக்காதான். சிலவேளைகளில் பிரத்தியேக வாடகையாக, முழு இரவுக்கும் எங்களில் யாரையாவது "புக்" பண்ணி அழைத்துப் போகிறவர்களும் உண்டு. மாதா மாதம் கொஞ்சப் பணம் தருவாள் அக்கா. நாங்கள் மானத்தை அடகு வைத்து, உடலை வருத்தி, செக்கு மாடாக, மரக்கட்டைகளாக உழைத்து என்ன? எங்கள் உழைப்பின் பெரும் பகுதியைச் சுரண்டி, விழுங்கி ஏப்பயம் விடுபவள் அக்காதான். எங்கள் உழைப்பிலே அக்கா பலர் மதிக்க வாழ்கிறாள்.

அக்கா! ராசி அக்கா!... பெயருக்கேற்ற நல்ல கை ராசிக்காரி. நல்ல கைகாரியும்கூட. சிவந்த மேனி, அங்கும் இங்கும் வெள்ளிக் கம்பிகளாய் நரை தட்டினாலும் அலை அலையாய் சுருள் சூந்தல், வயது நாற்பதைத் தாண்டினாலும்

செ. குந்தசாமி

கட்டுக் குலையாத தேகம். பார்த்த பார்வையிலேயே ஆளைத் தன் ஆளுமைக்குள்ளே அடக்கிவிடும் கண்களின் தீட்சன்யம்... இந்த வயதிலும் இப்பிடி ஒரு வசீகரம் என்றால் இளமையில் எப்படி இருந்திருப்பானோ?

அக்காவே சொல்வானே! கொஞ்சம் குதூகலமாக இருக்கும் சமயங்களில் சுய புராணம் படிக்க ஆரம்பித்து விடுவாள். அப்பொழுது, தங்கள் ஊரிலேயே சிறந்த அழகி அக்காதானாம். தன்னைச்சுற்றி வட்டமிட்ட ஊர் வாலிபருக் கெல்லாம் போக்குக் காட்டிவிட்டு யாரோ ஒருவனைக் காதலித்து விட்டை விட்டு அவனுடன் ஓடி வந்தவள்தானாம். நம்பி வந்தவன் பாதி வழியிலேயே அவனை பரிதவிக்க விட்டு விட்டானாம். அந்தப் பொல்லாதவன் ஒரு நாள் ஒரு நண்பனைக் கூட்டி வந்து விட்டு விட்டு எங்கோ போனவன் திரும்பி வரவேயில்லையாம். ஆத்திரம் கொண்ட அக்கா அந்த நண்பனையும் ஏசித் தூரத்தி விட்டாளாம். அன்று தொட்டு தனிமையில் வாழ ஆரம்பித்தவளுக்கு வாழ்க்கையே ஒரு சவாலாக அமைந்தது. தான் கெட்டுச் சீரழிந்து போகக் காரணமாக இருந்த ஆண் வர்க்கத்தையே பழி வாங்கும் எண்ணம் வளர இந்த மார்க்கத்தில் இறங்கி விட்டாள். எத்தனை ஆண்கள் அவளின் வலையில் வீழ்ந்து சீரழிந்து போய்க் கொண்டிருக்கிறார்கள்? அது எங்களுக்குத்தானே வெளிச்சம். ஆனால் இன்னும் அக்கா சமுதாயத்தில் தரங் குறைந்து போகவில்லை.

எங்கள் மத்தியில் அழகும் இளமையும் நிரம்பியவள் கமலாதான். வயது இருபதைத் தாண்டாது. அக்காவுக்கு அவளால்தான் வருமானம். "எனக்கு இந்த வாழ்வே வெறுத்துப் போச்சடி" என்று அடிக்கடி அலுத்துக் கொள்வாள்.

அன்றொருநாள் அக்கா அவரைத்தான் - சேகரை அழைத்து வந்து கமலாவுக்கு அறிமுகப்படுத்திவிட்டுப் போன போது, யாரையும் போல்தான் சேகரையும் வரவேற்றாள் கமலா. இப்படியெல்லாம் நேரும் என்று கண்டாளா என்ன?

நித்திய கல்யாணிகள் —————

காட்போட் தட்டிகளால் பிரிக்கப்பட்ட அந்த அறையில் ஒரு புறத்தில், நான் விச்ராந்தியாக படுத்திருந்த வேலையில், கமலாவின் அறைக்குள் கிச்கிசிப்புக் கேட்டது. சேகர்தான் பேசினார். அவர் கமலாவைக் கேட்ட கேள்வி யாரையும் போல்தான் வழக்கமான புளித்துப்போன கேள்வி.

"கமலா! ஏன் இந்தத் தொழிலுக்கு நீ வந்தாய்?"

கமலா விரக்தியாகச் சிரித்தாள். சிரித்து விட்டுச் சொன்னாள். "சித்தியின் கொடுமை தாங்காது தற்கொலை செய்யப்போன என்னை ஏதாவது வேலையில் சேர்த்து விடுவதாகச் சொல்லி அக்கா அழைத்து வந்தாள்"

"இதில் சந்தோஷமாக இருக்கிறாயா?"

"நான் சந்தோஷமாக இருக்கிறேனோ என்னவோ, அக்கா சந்தோஷமாக இருக்கிறாள்."

"கமலா உன்னைப் பார்க்கவே பாவமாக இருக்கிறது....!"

"நான் மட்டுமா? இங்கு இருக்கும் அத்தனை பெண் களும் ஏதோ ஒரு இக்கட்டான நிலைமையில்தான் இங்கு வந்து சேர்ந்தோம். அக்கா சொல்லித் திரிவது போல் கம்பெனிகளில் வேலை செய்யவர்கள் அல்ல."

"உனக்கு இது பிடிக்கவேயில்லையா கமலா?"

"இந்த நரக வாழ்க்கையில் இருந்து விமோசனம் ஏற்படாதா என்று ஏங்கீக கொண்டிருக்கிறேன். எங்களை யார் ஏற்றுக் கொள்ளப் போகிறார்கள். தெரியாதவர்கள் வந்து மாட்டிக் கொண்டாலும் தெரிந்த பின் விரட்டாது விடுவார்களா?"

"ஏன் இல்லை? நான் இருக்கிறேன் கமலா. உனக்கு சம்மதமானால் என்னுடன் வந்துவிடு.....!"

கமலாவுக்கு அதிர்ச்சியில் நா எழவில்லை.

"உண்மையாகவா....? நீங்கள்...." நா குழறியது.

"ஏன் தயங்குகிறாய் கமலா. நீ சாவதானமாக ஒரு முடிவுக்கு வா. அதுவரையில் நான் காத்திருக்கிறேன்..."

கமலாவை அணைக்க அவன் கரங்கள் நீண்டன. அவர் களுக்குள் நெருக்கம் காதலாக வளர்ந்து பரிணமித்தது. பின்பு சேகர் வரும்போது எல்லாம் கமலாவையே தேடுவான். கமலா கூட சேகர் வந்தால் மட்டும் முகம் மலர வரவேற்பாள். வேறு யாராக இருந்தாலும் ஏதோ சாக்குப் போக்கு சொல்லி தப்பித்துக் கொள்வாள். இருந்தாலும் அக்கா கூட அதைப் பெரிதாக எடுப்பதில்லை. தான் பெருந்தன்மையானவள் என்ற போலி வடிவை நிருபிக்க வேண்டும் அல்லவா?

கமலாவின் பொருட்டு அக்காவுக்கு எவ்வளவு பணம் என்றாலும் வாரியிறைக்க சேகர் ஆயத்தமாக இருந்தார். ஆனால் நிலைமை இப்படி ஆகுமென்று அக்கா கண்டாளா பாவும்? ஒருநாள், கமலா என்னிடம் ஓடிவந்து இரகசியமாக சொன்னாள் "சேகர் என்னைக் கலியாணஞ் செய்ய இருக்கிறார்... அவருடன் நான் போகப் போகிறேன். என்னை அழைத்துப் போக மாலையில் வருவார்" என்றாள்.

இத்தனை காலம் ஒன்றாக இருந்து, துன்பத்திலும் இனபம் கண்டு, குருடனுக்குக் குருடன் துணையான கதையாக இணைந்து பழகிய கமலாவை பிரியப் போகிறோம் என்றதும் கண்ணா விழிகளை மறைத்தது. "நீ அதிஷ்டசாலியாடி... இந்த கேவலமான வாழ்க்கையிலிருந்து விடிவு கிடைக்கிறதே! எங்கிருந்தாலும் நன்றாக இராடி" என்று வாழ்த்தி விட்டேன். வேறென்ன செய்ய!

அன்றிரவு பத்து மணியிருக்கும். எல்லோரும் எங்களுக் கேயுரிய தனி அறையில் படுத்திருந்தோம். கமலாவின் அறையில் மட்டும் அதிக நேரம் ஏதோ கிகிசப்புக் கேட்ட படியிருந்தது. சேகர், வந்திருப்பார் என நினைத்தேன். சிறிது நேரம் மயான அமைதி. திடீரென வெளிவாசலில் அக்காவின் கூச்சல் அடிவயிற்றைக் கலக்கியது.

"எனடி? இதுக்குத்தானாடி இத்தனை காலம் உன்னை ஆதரிச்சேன். நேற்று வந்த பழகிய யாரோ ஒருத்தனோட ஓட முடிவு செய்துடியாடி? என்ன இருந்தாலும் இவன்கள்

நித்திய கல்யாண்கள் —————

ஆண்களாடி. சேறு கண்ட இடத்திலை மிதிக்கிறது, தண்ணீர் கண்ட இடத்திலை கழுவிறது. தங்கள் காரியம் முடிகிற வரைக்கும் தேனே! மானே! என்பாங்கள். காரியம் முடிஞ்சிட்டா நாயே! பேயே என்று அதே வாயாலே சொல்லத் தயங்க மாட்டாங்கடி!"

"இத்தனை காலம் சோறு போட்ட இந்தத் தொழிலையும் ஆதரிச்ச என்னையும் விட்டுட்டு ஓடறியே, நேற்று வந்த இவன் மட்டும் சீவியகால் பரியந்தம் உன்னை காப்பான் என்று நினைக்கிறியா?" அக்கா ஆவேசம் வந்தவளாய் கத்தினாள். பேசிய களைப்பில் மூச்சிரைக்க அப்படியே சுவரோடு சாய்ந்தபடி நிலத்தில் இருந்தவள் தலையில் அடிக்காத குறையாக அலறினாள். எங்கேயோ எப்போதோ அவளை நடுத்தெருவில் விட்டுவிட்டு ஏகினானே. அந்த "அவனுக்" காகவும் சேர்த்து அழுதானோ!

"அக்கா அவரை அப்படியெல்லாம் சொல்லாதை யுங்கோ! அவரை நான் கல்யாணம் பண்ணப் போகிறேன். அவர் என்னைக்கைவிடமாட்டாரென்ற நம்பிக்கை எனக்கிருக்கு" என்றபடி, சேகரை நோக்கினாள் கமலா. சேகர் மோவாயில் கை வைத்தபடி எங்கேயோ எதையோ வெறித்துப் பார்த்தபடி இருந்தார்.

"இத்தனை காலம் என்னை வைச்சு ஆதரிச்சதுக்கு நன்றி அக்கா. ஆனா, என் மானம், உணர்ச்சி எல்லாமே அடகு வைத்து உங்களுக்கு உழைத்துக் கொடுத்ததை மறந் திடாதீங்க" என்றபடி பெட்டியைக் கையிலெடுத்தாள்.

வாங்கோ சேகர! போகலாம் என்றபடி சேகரின் கையைப் பிடித்தபடி நடந்தவள் விறுவிறுவெனப் போய் காரி லேறினாள். "போடி போ! நன்றி கெட்ட நாயே!" என்று திட்டினாள். அக்காவின் பிரலாபம் ஓய்ந்தபாடில்லை. அக்காவின் கூச்சலில் நாங்கள் பெட்டிப் பாம்பானோம். அக்காவின் கண்முன்னே போகவே பயமாக இருந்தது. எங்கள் எங்கள் அறையிலேயே முடங்கிக் கிடந்தோம். அக்கா பெயர்

செ. கந்தசாமி

சொல்லியமைத்தால் ஒழிய வெளியில் நடமாடுவதையே குறைத்துக் கொண்டோம்.

அக்காவைப் பார்க்கப் பரிதாபமாக இருந்தது. அக்கா வின் வியாபாரத்தில் முதுகெலும்பாக இருந்த கமலா போய் விட்டானே! "இனி வியாபாரம் என்னாவது?" என்ற ஆதங்கம் அவளுக்கு.

அதன் பிறகு அக்கா எதற்கெடுத்தாலும் எங்களுடன் ஏரிந்து விழுந்தாள். எங்களுடன் மிகவும் கண்டிப்பாகவும் கறாராகவுமிருந்தாள்.

"எனடி நீங்களும் வருகிற ஒவ்வொருத்தனைப் பிடிச்சிட்டு ஒடுறுதுதானே" என்று கத்துவாள். எல்லாருமா நம்மை கூட்டிக்கொண்டு ஓடப்போகிறார்கள்.

"அப்படி கமலாவைப் போல, ஒருவன் வந்து கூட்டிப்போக நாங்களும் அதிர்ஷ்டம் செய்த பிறவிகளா என்ன?" என்று மனதுக்குள் நினைப்போம், சொல்ல மாட்டோம்.

அக்காவின் ஆர்ப்பாட்டம் எல்லாம் கொஞ்ச நேரம் தான். மாலை மங்கும் நேரம் குழைந்து குழைந்து பேசி எங்களுடன் ஐக்கியமாகி விடுவாள். நாங்களும் கவலை களையும் சிந்தனைகளையும் ஒரு புறம் மூட்டை கட்டி வைத்து விட்டு, சிரித்துப் பேசி குதுகலமாக அன்றைய நாடகத்திற்கு ஆயத்தமாகிவிடுவோம்.

நாங்களும் தான் எங்கே போவது, எங்களை இந்த நரகத்திலிருந்து மீட்டுப்போக யார் வரப்போகிறார்கள். இப்படியே அக்காவுக்கு உழைத்துக் கொட்டியபடி சாக வேண்டியதுதான்! புலியின் வாலைப் பிடித்தவர்கள் போல்.

அன்று காலை நாங்கள் படுக்கையில் இருந்துகூட எழுந்திருக்கவில்லை. வெளிவாசலில், ஒரே ஆரவாரமாக இருந்தது! நாங்கள் வாரிச் சுருட்டிக் கொண்டு வாசலுக்கு ஓடினோம். கமலாதான் நின்று கொண்டிருந்தாள் கையில் பெட்டியுடன்.

"ஏனடி! சொன்னேனே! கேட்டியா? இப்போ ஆரைத்

நித்திய கல்யாணிகள் —————

தேடி வந்திருக்கிறாய்" அக்கா இளக்காரமாகப் பழித்துக் காட்டினாள்.

"என்னை மன்னிச்சிடுங்கோ அக்கா! நான் உங்களுக்குத் துரோகம் பண்ணிவிட்டு அவரை நம்பிப் போனேன்! ஏதோ ஒரு மாசம் என்மேலே அன்பு வைச்சவர் மாதிரி நடிச்சார். சீக்கிரத்தில் கல்யாணப் பதிவு செய்கிறதாக ஆசை காட்டி ஏமாற்றிக்கொண்டே வந்தார். பின்புதான் தெரிந்தது, அவர் என்னை வைத்து வியாபாரம் செய்வதுதான் நோக்கம் என்று; குடியும், சூத்தும் நன்பர் கூட்டமும்..... அப்பப்பா! என்னை அடிக்கவும் தயங்குவதில்லை அவர். அவரோட ஒருநாள்கூட இருக்க முடியாதக்கா! நான் செய்ததை மறந்து என்னை ஏற்றுக் கொள்ளுங்கோ அக்கா!" கெஞ்சியபடி நின்றாள் கமலா.

"ம.... போடி... உள்ளே... போ... இப்பவாவது புத்தி வந்துதே... போதும்" என்றவள், "பாருங்கோடி நல்லா பாருங்கோ... போனவ வந்து நிக்கிறா..." என்று எங்களைப் பார்த்துச் சிரித்தாள்... சிரிப்பா அது...! கமலா வந்தது அக்காவுக்கு இரட்டிப்பு மகிழ்ச்சி.

ஏதோ நிர்ப்பந்தத்தினால் இந்த வலைக்குள் விழுந்த கமலா வலையை அறுத்துக் கொண்டு ஓட முயற்சித்தும் மீண்டும் இதற்குள்ளே வந்து விழுந்து விட்டாள். ஏதோ நிர்ப்பந்தத்தினால் இந்நிலைக்கு நாங்கள் தள்ளப்பட்டிருக்கிறோம். எங்கள் குடும்பங்கள் வறுமையால் நசிந்த குடும்பங்கள். வறுமையைப் போக்கிக் கொள்ளவோ, குடும்பத்தைக் காப்பாற றவோ, போக்கிடம் இன்றியோ, இப்படியான ஒரு கேவலமான தொழிலைச் செய்ய நிர்ப்பந்திக்கப்படுகிறோம். அன்று இங்கு வந்த அந்தத் தாடிக்கார இளைஞரின் விளக்கப்படி, இத்தகைய ஒரு இழிவான தொழிலுக்கு இடமில்லாத ஒரு சமுதாய அமைப்பு வேண்டும். நம் பொருளாதார நிலை திருந்தினால் ஒழிய இத்தொழில் நெடுங்காலம் நம்மை விட்டுச் செல்லாது. இதற்கு ஒரு மார்க்கம் இந்த சமுதாய அமைப்பு மாற வேண்டும். அதுவரை நாங்கள் "நித்திய கல்யாணிகள்" தான்.

(வீரகேசரி வாரவெளியீடு : 1980)

இப்படி எத்தனை நாட்கள்?

பார்வதி சொல்லி விட்டுப் போய் விட்டாள். அவள் சொல்லிய அந்தச் செய்தியைத் தான் மனம் ஜீரணிக்க மறுத்தது. காமாட்சிக்கு இப்படி ஒரு அவல நிலை ஏற்பட்டு விட்டதே என்ற ஏக்கத்திலும் பார்க்க அச்செய்தி நிஜமாக இருந்து விடக்கூடாதே என்ற கழிவிரக்கம்தான் நெஞ்சை ஆக்கிரமித்துக் கொண்டிருந்தது.

காமாட்சிக்கு பைத்தியமாம். எனக்கு இருப்புக் கொள்ளவில்லை. "கேட்டியனே சங்கதியை.....?"

சாய்வு நாற்காலியில் சாவகாசமாய் சாய்ந்தபடி அன்றைய தினசரியில் மூழ்கிப் போயிருந்த என் கணவர் மெல்ல நிமிர்ந்து நோக்கினார்.

"காமாட்சிக்குப் பைத்தியமாம்.....!"

"ஆ! கேள்விப்பட்டேன்....." என்றவர் செய்தியில் மூழ்கி விட்டார்.

எனக்கு ஆத்திரம் பற்றிக் கொண்டு வந்தது. நான் சொன்னதைக் கொஞ்சம் கூட அவர் கவனித்ததாகத் தெரிய வில்லை. அந்தச் செய்தி அவர் நெஞ்சில் ஒரு சிறு சலனம் கூட ஏற்படுத்தியதாகத் தெரியவில்லை! என்ன ஆண்களோ!!

"கண்டறியாத பேப்பர் வாசிப்பு!... நான் சொல்லுறது காதிலை விழவில்லையா?" நான் அலுத்துக் கொண்டேன்.

இப்படி எத்தனை நாட்கள் —

எல்லோருமே ஒரு விதத்தில் பைத்தியம்தான். கனகம் நீங்கைப் பைத்தியம்..... உன் மகன் காதல் பைத்தியம்.... மகள் சினிமாப் பைத்தியம்....!"

"நீங்கள் இலக்கியப் பைத்தியம்" என்று முடித்த நான் "எல்லாமே உங்களுக்கு கேலிதானா? காமாட்சி பாவம்; ஏழை. அவளுக்கு என்ன நேர்ந்ததோ? அவளுக்கு ஒன்று வந்தால் அந்தப் பிள்ளைகளின் கதி....?"

"அவரவர் விதி! நாங்கள் என்ன செய்ய?"

அப்படி இலகுவாகச் சொல்லிவிட்டு என்னால் இருக்க முடியவில்லையே. இயற்கையின் படைப்பில் எல்லோருக்கும் ஒருவிதமாகவா மனம் அமைந்திருக்கிறது. எப்படி என்றாலும் நாலு நாட்களாவது அவளுடன் பழகின தோழம். எனக்கு மன வேதனையாக இருந்தது.

"சரி, நானாவது போய்ப் பார்த்துவிட்டு வருகிறேன்" என்று சொல்லிவிட்டு ஏதாவது சாப்பிட்டு விட்டு போக எண்ணி குசினிக்குள் சென்று சாப்பாட்டை எடுத்தால்... உணவு தொண்டைக் குழிக்குள் செல்ல மறுத்தது. செம்பை எடுத்துத் தண்ணீரை மடமட வென்று பருகிவிட்டு வெளியே வந்தேன். அவர் பத்திரிகையோடு ஜூக்கியமாகி விட்டிருந்தார். பத்திரிகையைக் கையில் எடுத்தால் பசிசுட எடுக்காதே அவருக்கு. அவர் கவனத்தைக் கலைக்க விரும்பாமல் பரபரவென்று பழப்பட்டு வீதியில் இறங்கி நடந்தேன்.

நான்கு நாட்களுக்கு முன் நடந்த அந்த நிகழ்ச்சி நினைவுத் திரையில் நிழலாடியது. அன்று அரிசி இடிக்க எங்கள் வீட்டிற்கு வந்திருந்தாள் காமாட்சி. அவள் அரிசி இடித்துக் கொண்டிருந்தாள். குழந்தை பசி அகோரத்தில் வீரிட்டமுத்து. உலக்கையை வைத்துவிட்டு குழந்தையைத் தூக்கி மடியில் வைத்தாள். அவளது வற்றிய மார்பகங்களை வலித்திமுத்துக் கதறி அழும் குழந்தையை ஆற்றும் வழி தெரியாமல்

கண்ணரால் குழந்தையின் முகத்தைக் கழுவுகிறாள். எனக்கு என்னவோ போல் இருந்தது. அறைக்குள் சென்று ஒரு கிண்ணத்தில் 'லக்ஸ்பிரே' கரைத்துக் கொண்டு வந்து குழந்தைக்கு ஊட்டும்படி கொடுத்தேன். அவளுக்கும் ஒரு கிண்ணம் தேநீர் கொடுத்தேன்.

"இந்த மாதிரிப் போனால் எனக்குப் பைத்தியமே பிடிச்சிடும் அம்மா...." என்றவள் உலக்கையை எடுத்து மா இடிப்பதில் முனைந்தாள். அவளைப் போன்ற அபலைக்கு அப்படி நேர்ந்தாலும் அதிசயம் இல்லைதான். அத்தனை துப்பங்களை மனதில் சுமந்து கொண்டு அவளும் பெண்ணாக உலவுகிறாளே... அதுதான் அதிசயம். இருந்தாலும் அவளுக்குப் பைத்தியம் என்பதை ஏனோ மனம் ஏற்றுக் கொள்ள மறுத்தது.

காமாட்சியை எனக்கு ஆறு வருடங்களாகத் தெரியும்... வேற்றுர்க்காரியான அவள் இளமை வேகத்தில் பொன்னம்பலத்தைக் காதலித்த போது, அவளின் பெற்றோர் எதிர்த்தனர். இளமைத் துடிப்பில் பெற்றோரின் பாசத்தையும் உற்றோரின் உறவையும் உதறித் தள்ளிவிட்டுக் காதலனே கதியென்று அவனுடன் ஓடி வந்து இவ்வூரில் தனிக்குடித்தனம் ஆரம்பித்தாள். ஆரம்பத்தில் வாழ்க்கை தேனாக இனித்தது. போகப் போக....

பண்பின் சிகரமாய் விளங்கிய பொன்னம்பலம் துஷ்டர் களின் சேர்க்கையால் துராகிரித்த ஒழுக்கங்களுக்கும் இருப் பிடமானான். மது அருக்கனுக்குப் பலியாகிவிட்ட கணவனுக்குப் போட்டிருந்த நகைகளையும் கழற்றிக் கொடுத்து விட்டு கழுத்தில் வெறும் மஞ்சள் கயிற்றுடன் இருந்தாள்.

கோயில் குளம் என்று அவன் அவளை அழைத்துச் சென்றதுமில்லை... அவள் கேட்டதுமில்லை... கணவனே தெய்வம்... குடும்பமே கோயில்... வீடுதான் உலகம்... என்ற ரீதியில் வாழ்ந்து வந்தாளே அவளுக்கா இந்தக் கதி!

இப்படி எத்தனை நாட்கள் —

பெண்கள் ஆசாபாசமற்ற ஜடங்கள்... பிள்ளைகளைப் பெறும் இயந்திரங்கள் என்ற எண்ணமா இந்த ஆண்களுக்கு? சுகபோகமே இன்னதென்றறியாத காமாட்சிக்கு பிள்ளைச் செல்வத்தைக் கொடுப்பதில் மட்டும் பொன்னம்பலம் குறை வைக்கவில்லை. ஆண்டுக் கொன்றாக ஆறு பிள்ளைகள் குஞ்சும் குருமனுமாக. வீட்டில் செலவு சித்தாயம் என்ற எண்ண மின்றி அன்றாடம் கூலி வேலையில் கிடைக்கும் சிறு ஊதியத் தையும் கள்ளுக்கடையிலும், சூது விளையாட்டிலும் தாரை வார்த்துவிட்டு நிலை தளர்ந்து வரும் அவனுக்கு வாய்க்கு ருசியாக உணவு இல்லை என்றால் வீடு குருஷேத்திரம் தான். பதில் வார்த்தை பேசப் போனால் அடியும் உதையும் படுவது தான் அவள் கண்ட மிச்சம்.

ஆறு வயதும் நிரம்பப் பெறாத மூத்த குழந்தையுடன் அடுத்த நான்கையும் வீட்டுக்கு காவல் இருத்தி வீட்டுக் கைக் குழந்தையுடன் அவள் புறப்பட்டாள் என்றால் அண்டை அயலில் உள்ள நாலு வீடுகளில் மா, தூள் இடித்துக் கொடுத்து அரிசி குற்றிக் கொடுத்து எடுபிட வேலை செய்து சம்பாதித்துக் குழந்தைகளுக்கு அரை வயிறும், கால் வயிறுமாகக் கொடுத்து காலத்தைக் கழித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

வாழ்வை நெட்டித் தள்ள உரலோடும் உலக்கை யோடும் போரிடுகிறாள் என்றால் கணவனுக்குக் கோபம் மேலிடும் போதெல்லாம் அவனுடைய ஆத்திரம் தீர் உலக்கையால் கூட அவள் அடி வாங்க வேண்டி இருந்தது.

"ஆண்டவனே எனக்காக அல்ல... இந்தப் பிஞ்சு களுக்காகவாவது அவர் மனதை மாத்தி ஒழுங்கா இருக்கப் பண்ணு அப்பனே!" என்று தான் அவள் செய்யும் பிரார்த்தனை.

இவ்வளவு பொறுமையுடன் வாழ்ந்த அந்தப் புண்ணியவதிக்கா இந்தக் கதி! ஜயோ பாவம்!

நினைவே நெடுந் தொலையாய் நடந்த நான் யாரோ

செ. கந்தசாமி

கூப்பிட்ட குரல் கேட்டுத் திரும்பினேன். "என்ன கனகம்? எங்கே தொலைக்கோ?"

"இல்ல அன்னம்மாக்கா... காமாட்சியைப் பார்த்து வரலாமென்டு.... அவளுக்கு முளைப்பிச்காம...."

"ஓம் பிள்ளை அவளுக்கு விசர்தான். நெற்றி நிறைய திருநீறு. தலை விரிகோலம்... ஒரு இடமாக இருக்கிறாள் இல்லை. அங்கேயும் இங்கேயும் ஓடித் திரிகிறாள். இருந்தாற் போல் அண்ணாந்து பார்த்துச் சிரிக்கிறாள். திடு திடுப்பென்று "ஓ"வென்று ஓப்பாரி வைச்ச அழுகிறாள். நாட்டியம் ஆடு கிறதும், பாட்டும் கூத்தும்... என்ன சங்கை கேடு? அவளுக்கு ஆரோ செய்வினை செய்து போட்டினம் போலை."

"விசர்க்கதை! செய்வினையும், செய்ப்பாட்டு வினை யும்தான்... அவளுக்கு யாருமேன் செய்வினை செய்ய வேணும்? அவளுக்கு அழகு இருக்கா ஆசைப்பட... பணமிருக்கா பொறாமைப்பட அந்தப் பாவிக்கு ஆரும் ஏன் தீங்கு நினைக்கப் போகினம்?"

"அவளுக்கு வாய் கூடாது.....!"

"ஏன் அதுக்கென்ன வந்தது? அவள் ஆதரவற்றவள். ஏழை தானே என்று ஏய்க்கப் பார்க்கிறதா? மூட்டை மூட்டையாய் அரிசி குற்றுவித்துவிட்டு வேலைக்கு ஏற்ற கூலி கொடுக்காமல் ஏமாற்றினால் அவள் திருப்பிக் கேட்பாள் தானே!" அப்ப அவள் பொல்லாதவள் என்ன?

அப்பொழுதுதான் வளவிற்குள் இருந்து அந்தப் பக்கம் வந்த அப்பாக்குட்டி அம்மான், "அவளுக்கு விசர் இல்லை... விஷமம். அவள் விசர் மாதிரி சாலம் காட்டி பொன்னனைப் பேய்க் காட்டுகிறாள். அவளுக்குக் கண்ணத்திலே கொடுக்கிற இரண்டு அடியிலே எல்லாம் சரிவரும். அவன் பொன்னன் சரியில்லை..." - இது அப்பாக்குட்டி அம்மான் செய்த ஆராய்ச் சியின் முடிவு. விழுந்தவனைத் தூக்கி விடுவதற்குப் பதில்

இப்படி எத்தனை நாட்கள் —————

மேலே ஏறி மிதிக்கும் நல்லவர்களை(?)க் கொண்ட உலகம் தானே இது.

எனக்கு பீறிட்டுக் கொண்டு வந்த ஆத்திரத்தில் ஏதாவது இரண்டு வார்த்தைகள் சூடாகக் கொடுக்க வேண்டும் போல் இருந்தாலும் அப்போதைக்கு நாவை அடக்கிக் கொண்டேன்.

நான் காமாட்சியின் வீட்டிற்கு சென்ற போது பேச்சும் கூக்குரவுமாக வீடு அல்லோல் கல்லோலப்பட்டது. நான் வேலி மறைவில் நின்டு கொண்டே நடப்பனவற்றை அவதானித்தேன். நான் கண்ட காட்சி!

ஏற்கனவே நோஞ்சான் உடம்போடு இருந்த அப் பேதைப் பெண் பேயாக உருமாறிப் போய், ஊதி விட்டாற் கூட விழுந்து விடுமாப்போல்.....

காமாட்சிக்கு ஏதோ ஆவேசம் வந்தவள் போல் கைகளை ஆட்டி பொன்னம்பலத்தை அதட்டிக் கொண்டிருந்தாள். அவளை அடக்கி, ஒடுக்கி வருத்திய பொன்னம்பலமா அவன்? மகுடிக்கு அடங்கிய நாகம் போல அவனுடைய பேச்சுக்கெல்லாம் "ஆமா" போட்டபடி முன்னும் பின்னும் திரிவதைப் பார்த்தால் ஒரு பக்கம் பரிதாபமும் ஒரு பக்கம் சிரிப்புமாக வந்தது.

வழக்கமாகக் காமாட்சியிடம் காணப்பட்ட அமைதி க்குப் பதில் ஆவேசம் தலை விரித்தாடியது. அவனிடம் குடி கொண்டிருந்த முரட்டுத் தன்மை எங்கே முடங்கி விட்டதோ. இத்தனை காலமாக வாழ்க்கையைப் பற்றியே சிந்திக்காதவன் இப்பொழுதுதான் சிந்திக்கத் தலைப்பட்டு விட்டமாதிரி முக மெங்கும் சிந்தனையின் கீறல்கள், கலவரத்தின் ரேகைகள்.....!

காமாட்சி என்னைக் கண்டதும் அடக்கி வைத்திருந்த வேதனை எல்லாம் கதறலாய் வெடித்து வர ஓடி வந்து கட்டி அணைத்தபடி விசும்பி விசும்பி அழுதாள். எவ்வளவு தேற்ற

— செ. கந்தசாமி
முயற்சித்தும் பயனில்லை; எதைக் கேட்டும் பதில் இல்லை.
அழுதாள்..... அழுதாள்.... அழுது கொண்டே இருந்தாள்.

ஏதோ ஒரு எண்ணம் இடற பொன்னம் பலத்தை
அழுத்தேன்.

"அவனுக்கு இந்த நிலையில் செவ்விள நீர் பருகக்
கொடுத்தால் இத்மாக இருக்கும். போய் எங்காவது தேடிக்
கொண்டு வா..." என்று சாக்குச் சொல்லி அவனை அனுப்பி
விட்டு காமாட்சியைத் தனிமையில் கேட்டேன்.

"ஏன் காமாட்சி என்னடி வந்தது உனக்கு?"

"அம்மா.... எனக்கு விசர் என்று நினைக்கிறியளோ?"
(எந்தப் பைத்தியம் தான் தனக்குப் பைத்தியம் என்று ஒப்புக்
கொள்ளும்) நானும் ஜாக்கிரதையுடன் தான் பேசினேன்.

"இதென்ன கோலமடி?"

"அம்மா! உங்களுக்குக்கூட நம்பிக்கையில்லையா....
அம்மா.....?"

"நான் பொறுத்தன்..... பொறுமையை இழந்தன்....
பட்டன்..... படுவதெல்லாம் பட்டன்..... யோசிச்சன்.... பலதையும்
யோசிச்சன்.... தற்கொலைதான் வழி என்று பட்டுது.... ஆனால்,
தற்கொலை செய்து கொண்டால் நான் ஒரு பொல்லாத
பாவியல்லவோ.... இந்த உலகம் தெரியா பயிருகளை என்றை
செல்லக் குட்டிகளை நடுத் தெருவில் வாடி வதங்க விட்டு நான்
மட்டும் ஓடித் தப்பி விட்டால் அதுகளின் கதி? இந்தப் பொல்லாத
மனிசன் அடிச்சுச் சாக்காட்டிப் போடும்".

"அவரிடம் அடி வாங்கக்கூட என்னிடம் சக்தியில்லை
அம்மா. உடம்பெல்லாம் பச்சைப் புண்ணாக வலிக்குது" என்ற
படி விம்மினாள். அடியின் அகோரத்தினால் இரண்டு முன் வாய்ப்
பற்கள் கூட நொருங்கி இருந்தன.

இப்படி எத்தனை நாட்கள் —

"பெத்தவையும் வேண்டாம், உற்றவையும் வேண்டாம் என்று உதறித் தள்ளிவிட்டு இவரை நம்பி வந்த எனக்கு வேறு போக்கிடமில்லை. சாகவும் வழியில்லை; வாழவும் வழியில்லை கடைசியில்ல...."

"பைத்தியமாக நடிக்க முற்பட்டியோ...?"

"ஓம் அம்மா...."

"இப்படி எத்தனை நாட்கள்? அவன் அதற்கும் மசியே ல்லை எண்டால்ல....?"

"நிச்சயமாகவே எனக்குப் பைத்தியம் பிடிச்சவிடும் அம்மா" என்றவள், அழுது கொண்டே சிரித்தாள்.

அப்பொழுது இளநீரூடன் வந்த பொன்னம்பலத்தை நோக்கி "ஜம்பதிலும் ஆசை வரும்...." பாடியபடி அபிந்யம் பிடிக்கத் தொடங்கி விட்டாள்.

அவனுக்குப் பைத்தியமா? இல்லை பைத்தியம் பொன்னம்பலத்துக்கா? இல்லை, இந்த ஊர்ச் சனங்களுக்கா? யாருக்குப் பைத்தியம்? புரியவில்லை!

(வீரகேசரி வாரவெளியிடு : 1980)

விழுந்தும் நொருங்காத விமானங்கள்

கிடோ இந்தப் பாறையில் அமர்ந்தபடிதான், அன்று தொடுவானத்திற்கப்பால் சூனியத்தை வெறித்து நோக்கியபடியாக தோ சிந்தனையில் ஆழுந்து போயிருந்தேன்.

இரண்டு மென்கரங்கள் பின் புறத்தால் என் விழிகளைப் பொத்தின. சூடுவே வளையல்களின் "கல கல" ஓசை...

"யாரது?" திடுக்குற்ற நான் பற்றிய கைகளை விடு விக்க முயன்றேன்.

"யாரோ? என்னைத் தவிர வேறே யாருக்கு உங்கள் கண்களைப் பொத்துகிற அளவுக்கு உரிமை இருக்கு" என்ற ராஜி கைகளை உதறிய வண்ணம் பொய்க் கோபத்துடன் மறுபக்கம் திரும்பி அப்பாலுள்ள பாறையில் அமர்ந்தாள்.

"அட ராணிக்கு கோபம் வந்திட்டுதோ அம்மா! என்ற ராஜிதான் என்று எனக்குத் தெரியாதோ! 'சட்' டென்று ஒரு அதிர்ச்சியிலே அப்படிச் சொல்லிப் போட்டன்".

"போங்கோ! இந்த வாய் சவடாலுக்கு மட்டும் குறைச்ச வில்லை. அது சரி அதென்ன பலமான யோசனை, கப்பலே கவிழ்ந்து விட்டமாதிரி?"

"எங்கள் எதிர்காலத்தைப் பற்றித்தான் சிந்திச்சுக் கொண்டிருந்தன்"

அவள் மௌனமாக இருந்தாள்.

வீழ்ந்தும் நொருங்காத விமானங்கள் —————

"ராஜி!"

"ம்..."

"அதோ அந்த வானத்திலே உயர் உயரப் பறந்து போய்க் கொண்டிருக்கிற இரு குருவிகள் மாதிரி, இப்படியே எங்கள் இருவருக்கும் இறக்கைகள் முளைத்து, உயர் உயரப் பறந்து, பறந்து சுதந்திரமாக எங்கோ தூர... தூர.... முடிவில் லாமல் ஒரு சுதந்திர வலயத்தில் சுஞ்சரிக்க முடியும் என்றால்...."

"ஜேயோ! ஜேயோ!, பக்கத்திலை ஒரு பச்சை மரமும் இல்லை"

"என்ன ராஜி, பச்சை மரமோ?"

"ஓ! பச்சை மரம்தான். இரண்டு பேரும் ஏக காலத்திலை ஒரே மாதிரி நினைச்சால் பட்டென்று இரண்டு பேரும் ஒரே சமயத்திலை பச்சை மரத்தை தொட வேணும். மரத்திலிருந்து பொன் பூப்போல் சொரியுமாம்"

"அப்படியென்றால் ஒன்று செய்வமா ராஜி. எப்பொ முதுமே நாங்கள் பச்சை மரத்தைத் தொட்டபடியே பேசிக் கொண்டிருப்போம். எப்பொழுதெண்டாலும் ஒரு "லக்" அடிக கும்".

ராஜி "கலீ" எனச் சிரித்தாள். வெண்கலக் குடத்தில் சில்லறைக் காசுகளைக் குலுக்கிக் கொட்டிய மாதிரி அந்தச் சிரிப்பு... அந்த ஆட்கொல்லிச் சிரிப்பு!

"போதும் ராஜி! உந்த மாயச் சிரிப்புத்தானே என்னை பைத்தியமாக்கின்னு"

"ஜேயோ! உங்களுக்கு பைத்தியம் பிடிக்க நான் விடுவேனா! நீங்கள் இலக்கிய உலகிலை சாதிக்க எத்தனையோ இருக்கு?"

"ராஜி! நீ எனக்கு ஒரு ரசிகை மட்டும் இல்லை. ஒரு விமர்சகியாகவும் தூண்டுகோலாகவும் இருந்து தருகிற

செ. குந்தசாமி

ஊக்கமும் உற்சாகமும் தான் எனக்கு ஒரு புதுத்தெம்பை அளிக்குது".

"எங்கள் திருமணம் முடிந்தால், சதா காலமும் உங்களுக்கு பக்க பலமாக இருப்பேன். நீங்கள் அமர காவியங்கள் படைக்கலாம்"

"ஏன் ராஜி எங்கள் வாழ்க்கையையே ஒரு காவிய மாக்கலாம்"

"இப்படியே பேசிப் பேசி எத்தனை நாளை கழிக்கிறது?"

என்ன இருந்தாலும் பெண்வீட்டார் மாப்பிள்ளை கேட்டு போகிறது தானே சம்பிரதாயம். நீ உன் அப்பாவுக்கு எழுது, ஊரிலை என்ற அப்பா அம்மாவிடம் போய் எங்கள் விஷயமாக கதைக்கக் கொல்லி, நானும் அடுத்த கிழமை ஊருக்குப் போய் வீட்டில் நிற்பேன்.

"சரி முகுந்தன். நான் வரட்டே நேரம் தாமதமானால் ஹூஸ்ரவிலே சிநேகிதியன் தேடுவினோம்"

இப்பொழுது ஊரில் நடக்கிற பிரச்சினைகளின் மத்தியில் என்னைப் போல் இளைஞர்கள் பயணம் செய்வது அத்தனை நல்லதல்ல என்று எழுதியும் கூட, திடுதிப்பென்று நான் ஊரில் போய் இறங்கியதும் பெற்றோர் அதிர்ச்சி யடைந்தாலும், மறுபுறம் அதிக நாளின் பின் என்னைக் கண்டதில் மகிழ்ச்சி தான்.

அடுத்த நாள், சொல்லி வைத்தது போல், நான் வீட்டில் நிற்கிற சமயம் ராஜியின் அப்பா பரமநாதர் வீட்டிற்கு வந்தி ருந்தார். அப்பா தன் எதிர்பார்ப்பை விபரித்தார். பெண்ணுக்கு வீடும் பத்து பவுண் நகையும் சீதனம் ஜம்பதினாயிரம்.... டொனேஷன் இரண்டு லட்சம்.... விக்கித்து நிமிர்ந்தார் பரமநாதர். தனியார் கொம்பனியில் சாதாரண எழுது வினைஞராக இருந்து ஓய்வு பெற்றவர் அவர்.

வீழ்ந்தும் நொருங்காத விமானங்கள் —————

"என்ற நிலைமை உங்களுக்குத் தெரியும் என்டு நினைக்கிறன். மூத்தவை இரண்டு பேருக்கும் சீதனம் கொடுத்து கல்யாணம் செய்து வைச்சு கந்தறுந்துபோய் நிற்கிறன். இன்னும் ஒருத்தி பின்னுக்கு இருக்கிறாள். இருக்கிற வீடும் நகையும் குடுக்கிறன். ராஜியும் உத்தியோகம் பார்க்கிறாள் தானே!"

"பெண் பிள்ளைகளின் உத்தியோகம் இந்த நாளிலை கணக்கோ?"

"அவை இரண்டு பேரும் ஒருவரை ஒருவர் விரும்புகினம். நானும் இயன்றதைச் செய்ய முயற்சிக்கிறேன்".

அப்பா எக்காளமிட்டுச் சிரித்தார். "நிலைமைக் கேற்றபடி ஆசையும் இருக்க வேணும் பாருங்கோ. உந்த லட்சணத்திலை தான் 'பாங்க்' மாப்பிள்ளையைக் கேட்டு வந்தனீங்களோ! சிலுக்கு பெண் பிள்ளையைக் காட்டி ஒசியிலை மாப்பிளையை தட்டிக் கொண்டு போகலாம் என்டு நினைப்போ" என்றார் அப்பா. அவருக்கே உரித்தான் ஒரு நக்கல் சிரிப்போடு.

பரமநாதரின் தன்மானத்தை "நறுக்" கென்று அவ் வார்த்தைகள் தைத்திருக்க வேண்டும். "சட்" டென் எழுந்தவர் "மிஸ்டர் ராஜூரத்தினம்! இங்கேயும் மனுவர் இருக்கினம் என்டு நினைச்சு இந்த வீட்டுப் படலை திறந்தது தப்பாகிப் போச்சு. உங்கள் மாதிரி ஆட்கள் வீட்டில் சம்பந்தம் வைக்கிறதில் பார்க்க என்ற மகள் கண்ணியாக இருந்தாலும் பரவாய் இல்லை. நான் வாறன்".

ஏமாற்றம் முகத்தில் அப்பியிருக்க குடையையும் எடுத்துக் கொண்டு வெளியில் இறங்கி நடந்த பரமநாதரை ஜன்னல் ஊடாக பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். அப்பா ருத்ர மூர்த்தியானார். அம்மா மேல் சீறிப் பாய்ந்தார்.

"என்னடி இவன் சொல்றான்? என்னவோ கனக்க சம்பாத்தியம் பண்ணிக் கொட்டுறாரோ. இவற்றை உழைப்பு

செ. கந்தசாமி

சாப்பாட்டுக்கும் கண்டறியாத புத்தகங்களுக்கும் கொழும்பு சீவியத்தில் கட்டுப்படியாகுதில்லை. சீதனம் இல்லாமல் சீர் திருத்தக் கல்யாணம் செய்யப் போறாரா மோ, காதலும் மண்ணாங்கட்டியும். இவர் உங்கை இலக்கியம் இலக்கியம் என்னு கிழிச்சது போதும்".

அப்பாவின் புறு புறுப்பு அடங்கினபாடில்லை. பழைய சேலை கிழிந்த மாதிரி. அவர் போட்ட மதிப்பீடின்படி பெண் னுக்கு வீடு, நகை ஜம்பதினாயிரம் சீதனம், தங்கை கமலா வுக்கென்று கட்டிநிறைவேறாமல் கிடக்கிற வீட்டு வேலைக்கும், அவனுக்கு சீதனமாகவும் இரண்டு லட்சம் டொனேஷன் - அதுவும் "பொடியன்கள்" அறியாமல்!

அவருடைய இலக்கிலிருந்து அப்பா அனுவளவேனும் அசைகிற நோக்கம் இல்லை.

"மாப்பிள்ளையள் பாடு தான் இந்த காலம் அருமையிலும் அருமை. பெண்பிள்ளைகள் மலிஞ்சு போய்க் கிடக்கு. இது விட்டால் இன்னொன்று" என்ற ரீதியல் அவர்.

"கஷ்டப்பட்டு பெத்தன், இரவு பகல் கஷ்டப்பட்டு படிக்க வைச்சு ஆளாக்கிவிட்டன். நாலு பேரை கால் பிடிச்சு, இவனை உத்தியோகமாக்கிவிட்டன். இப்ப இவருக்கு வால் முளைச் சிட்டுது" என்று பேசிப்பேசியே நாய்ச் சங்கிலியாய் பிணைக்கிற பாசங்களையும் சுயநலத்துக்காக அடிமையாக்கிற பந்தங்களையும் நினைக்க... நினைக்க... வெறுப்பும் விரக்தியுமாய்..."

அறிவு தெரிந்து, ஆளான நாள் முதலாய் அப்பாவின் முன் நிமிர்ந்து இரண்டு வார்த்தையேனும் பேசியே பரிச்சய மில்லாத நான் தந்தையை மீறி பேசத் துணிவில்லாத என் இயலாமைக்கு என்னை நொந்நு கொண்டே, படுத்த. நான் அடுத்த நாள் 'பஸ்' ஏறி கொழும்பு வந்து சேர்ந்தேன்.

"அவரும் நெருப்பெடுக்கிறார். நீயும் நாண்டு கொண்டு நிற்கிறாய். இரண்டு பேருக்கும் இடையிலை மத்தளமா நின்டு

வீழ்ந்தும் நொகுங்காத விமானங்கள் —————

இட வேண்டுறது நாலெல்லோ, நீ உன்ற எண்ணத்துக்கு போற தெண்டா, தங்கச் சியை பாழ்ங்கினைற்றுக்குள்ளை தள்ளி விட்டுட்டு உன்ற எண்ணம் போல நட "என்று தலையில் அடித்து கதறினாள் அம்மா.

தந்தை பரமவிங்கத்தார் அறிவித்திருக்கக் கூடும். ராஜி என்னைக் காண வந்தாள்.

"அப்போ எனக்கு என்ன பதில் சொல்லப் போகிறீகள்" கேட்டு விட்டு என் விழிகளில் பார்வையை நிலை குத்தியைடு இருந்தாள் ராஜி. முகம் இறுகிப் போய் இருந்தது. இரண்டில் ஒன்று தெரிந்து விடவேண்டும் என்ற வெறி முகத்தில் தெரிந்தது.

"நிலைவரம் இப்பாடியிருக்க, நான் என்ன செய்ய ராஜி. அப்பா காசே குறியாக இருக்கிறார். அம்மாவுக்கு அழுவதைத் தவிர வேறொன்றும் தெரியவில்லை. ஆயிரம் கனவுகளை மனதில் சுமந்து கொண்டு என்னையே நம்பியிருக்கும் தங்கை... இந்த வலைக்குள்ளிருந்து எப்படி மீளுகிறது என்று எனக்கு தெரியேல்ல ராஜி. ஒரே குழப்பமாக இருக்கு".

"காதல் என்ற புனிதமான வார்த்தைக்கு நீங்கள் வைத்திருந்த மதிப்பைக் கண்டு மலைத்துப் போனவள் நான்.... பெண்களின் சுபிட்சத்திற்கும் சுதந்திரத்துக்கும் மேடையில் பேசியும் முழங்கியும் எழுத்தில் வடித்தும் இலக்கியத்தில் நீங்கள் செய்த புரட்சியைக் கண்டு மெய்சிலித்து பூரித்து போய் உங்கள் வசமானவள் நான்... வாய் கிழிய மேடையில் சீர் திருத்தம் பேசுவோரும், திரை மறைவில் தனிப்பட்ட வாழ்வில் கடைப்பிடிப்பதில் பின் தங்கித்தான் நிற்கினம். இறுதியில் நீங்களும் அப்படிப்பட்ட சாதாரணம் தான் என்கிறதை நிருபிச்சுப் போட்டியள்"

"நெஞ்சில் முகிழ்ந்து வரும் இலட்சியங்களை செயலில் காட்ட எங்கள் சமூக அமைப்பு இடம் தரவில்லையே ராஜி!

செ. கந்தசாமி

பெற்றோர் பேச்சை மீறி நாங்கள் இணைந்து கொண்டாலும் அவர்களின் சாபத்தோடு எங்கள் வாழ்வு நிம்மதியாக இருக்கும் என்று நீ நினைக்கிறியோ"

"இதெல்லாம் நீங்கள் எப்பொழுதோ யோசித்திருக்க வேணும்"

"அதுதான் நான் விட்ட தவறு, எங்களைப் போல நலிந்த பொருளாதாரப் பின்னணியில் இருக்கிறவர்களெல்லாம் காதலை நினைத்தும் பார்த்திருக்கக்கூடாது"

"உங்களுடைய ஆளுமையைப் பற்றி என் மனசிலை வைத்திருந்த உன்னதமான ஸ்தானம் ஈடாடிப் போச்சு. உங்கள் பேச்சு உதட்டாவில் தான் என்கிறது தெளிவாகிப் போச்சு.

"காதலின் புனிதத்துவத்தையும் பெண்ணுரையையும் சீதனக் கொடுமையையும் கருப்பொருளாக்கி கதை கள் எழுதிவிட்டு, இலட்சங்களுக்காக இலட்சியங்களை அலட்சியப் படுத்தி, பணமும் பெயரும், புகழும் சம்பாதிக்கிற அற்பத்தனமான காரியங்களுக்கு தங்கள் படைப்பாற்றலை உபயோகிக்கிற உங்களைப் போன்ற இலக்கியவாதிகளின் சுயரூபம் வெட்டவெளிச்சமாப் போச்சு... ஆனால் ஒன்று, நான் இத்தோடு நொருங்கிப் போய் விடுவேன் என்றோ, தற்கொலை செய்கிற அளவுக்கு கோழையாகி விடுவேன் என்றோ அல்லது பைத்தியமாகி விடுவேன் என்றோ என்ன வேண்டாம். இனி என் பேனா பேசும். இது வரை நீங்கள் என்னைப் பாராட்டிய மாதிரி நான் தென்றல் அல்ல, புயல்!"

"சீ! நீங்களும் இவ்வளவுதானா" என்று ஒரு புழுவைப் போல் அருவருத்து ஒதுக்கி விட்டுப் போய் விட்டானே". ஓ! ராஜி!! நீ கூட என்னைப் புரிந்து கொண்டது இவ்வளவுதானா!"

கொழும்புக்கு நான் புறப்பட்டு வந்த போது என் கையைப் பற்றிக் கொண்டு "உடம்பைக் கவனமாகப் பார்த்துக் கொள்ளு ராசா. இரவில் பால் குடி. கடிதம் போடு" என கசியக்

வீழ்ந்தும் நொருங்காத விமானங்கள் ——————
கசிய வெம்பி வழியனுப்பி வைத்த அம்மா... அந்தப் பாசம்....
அம்மாவின் அந்தப் பாசம்....

கல்லூரிக்கும் ரியூசனுக்கும் போகிற நேரம் போக
எஞ்சிய நேரம் தோழிகளையும் கூட்டி வைத்துக் கொண்டு
ரீ.வி.யில் "ஓலி ஓளி" பார்த்து, ரசித்து, கும்மாளமடித்தபடி
எதிர்காலமே அண்ணா கையில் என்கிற நம்பிக்கையோடு
விச்ராந்தியாக காலம் கழிக்கிற தங்கை...

"காதலும் கத்தரிக்காயும். நீ கிறுக்கிற கதை எல்லாம்
படிக்கத்தான் சோக்கா இருக்கும். பெண் சுதந்திரம், சீதனக்
கொடுமை என்று நீ மேடையில் முழங்குறது கேட்க 'த்ரில்'
லாகத்தான் இருக்கும். செயல் என்று வரும் போது..."

"நாலு காச சம்பாதிக்கிற வழியை நோக்கு. நாங்கள்
எல்லாம் உணர்ச்சிகளோ, ஆசாபாசங்களோ இல்லாத ஜடப்
பொருள்கள் என்றோ உனர் கணிப்பு. ஏழைக் குடும்பங்களிலே
சகோதரிகளோட பிறந்திட்டம். எங்களுக்கும் காதலுக்கும்
வெகு தூரம் என்பதை உணர்ந்து தான், பாச பந்தம் என்ற ஒரு
குறிக் கப்பட்ட வட்டத்துக்குள்ளே குடும்ப பாரத்திலை
அழுந்திப் போனம்..." என்று தன்னையும் இன்னும் பலரையும்
உதாரணம் காட்டி, பொய்யையும் மெய்யாக்கும் வக்கீலின்
வாதத் திறமையுடன் சித்தப்பா பேசிய நறுவிசான தர்க்கங்
களுக்கு முன்னால் என் நியாயங்கள் எடுப்பவில்லை!

கலையும் இலக்கியமும் சோறு போடாது என்று
கத்துகிற அப்பா. எப்போதும் ஏக்கமாய் முகத்தை வைத்துக்
கொண்டு அப்பா கீறிய கோட்டுக்குள்ளேயே வளைய வரும்
அம்மா. எல்லோரும் விட்டேற்றியாக அவரவர் காரியத்தை
மட்டும் கவனித்துக் கொண்டு சுயநலப் பிராணிகளாக
குடும்பத்தில் யாருக்கும் யாரிடமும் ஒட்டுதலோ பிரியமோ
இருக்கிற மாதிரி இல்லை.

பதவி வண்டு, சாதிப் புழு, பொறாமைப் பூச்சி, சீதனப்
பேய், சுயநலப் பிசாககள் மட்டும் ஆக்கிரமித்திருக்கிற இந்த

செ. கந்தசாமி

சமுதாய வீதியிலை நான் மனிதனைத் தேடுகிறேன். இங்கே மனிதர் யாரும் இல்லை. எல்லாம் மாயை....வேஷம் - ஓ!

இப்பொழுது நான் ஒரு முடிவுக்கு வந்து விட்டேன். இது தீர்மானமான..... தீர்க்கமான முடிவு. இன்றே அப்பாவுக்கு கடிதம் எழுத வேண்டும்.

என் சகோதரிகளைப் போல நானும் அவரின் பிள்ளை தானே! சகோதரிகளை நல்ல நிலையில் வைத்திருக்க வேணும் என்று துடிக்கிற அப்பா, நான் மட்டும் என் இலட்சியங்களையும், காதலையும், உணர்ச்சிகளையும் உதறி விட்டு, என் மனச்சாட்சிக்கு எதிராக அவரின் எண்ணப்படி நடக்க வேணும் என்ற அவரின் எதிர்பார்ப்பு எந்த நியாயத்தில் சேர்த்தி?

என்னைப் பெற்று வளர்த்து ஆளாக்கிய என் பேற்றோருக்கு நன்றிக்கடனாக, என் காதலைத் தியாகம் செய்துவிட்டு பிரம்மச்சாரியாக காலம் முழுதும் குடும்பத்துக்கு உழைத்துப் போடுகிறேன். ஆனால் கல்யாணச் சந்தையில் பலிக்கடாவாக மட்டும் என்னை நிறுத்தாதீர்கள். சீதனம் வாங்கி கல்யாணம் செய்வதில்லை என்ற இலட்சியத்திலிருந்து நான் விலகப் போவதில்லை. மேலும் நிரப்பந்திக்க நீங்கள் எடுக்கும் முயற்சிகள் விழவுக்கிறைத்த நீராகும். இது உறுதி.

அப்பாவுக்கு இன்றே எழுதி விட வேண்டும். எழுந்து விட்டை நோக்கி நடக்கிறேன்.

(வீரகேசரி வாரவெளியீடு : 1987)

எல்லை

"கு..... குய்து..... ம....." "ஹா..... ஹாய்து..... ம....." "ஊரார் வீட்டுக் கோழிகளுக்கும், ஆடுகளுக்கும் என்ற வீட்டு முற்றும் தான் வாய்ப்பு..."

போர்க்கோல மேகங்கள் சூழ்ந்த, மப்பும் மந்தார முமாய், விடிந்தும் விடியாத ஓர் அதிகாலைப் பொழுது. அர்ச்சனை ஆரம்பமாகி விட்டது. இனி நானும் பொழுதும் இதே பிலாக்கணம் தானே!

என்னவாம் சங்கதி? கேளுங்கோ கதையை!

அடுத்த வீட்டு அக்காக்காரியின் கோழிப் 'பரிவாரம்' கூட்டைத் திறந்த கையோடு வேலி இடுக்கு வழியாக இவள் வீட்டு முற்றத்தில். விட்டு வைப்பாளா தங்கைக்காரி?

கோழி என்றாலே நாசியை அட்டகோணலாய்ச் சமிப்பாள். அதுவும் அக்காக்காரியின் கோழி என்றால் வீட்டு வைப்பாளா என்ன? "வாய் ஓயும் வரை 'கு'க் காட்டிவிட்டுப் போகட்டும்" என்று எண்ணிய அக்காக்காரி கொடுப்புக்குள் முறுவலித்தபடியே முற்றத்தைப் பெருக்குவதில் முனைந் திருந்தாள். தான் ஏவிய 'ஷெல்லுக்கு மறு 'ஷெல்' அக்காக்காரி ஏவுவாள் என தருணம் பார்த்துக் காத்திருந்த தங்கைக் காரிக்கு ஏமாற்றத்தில் வெப்பியாரம் ஏறிக்கொண்டு வந்தது. அருகில் கிடந்த சிறு கல் ஒன்றை எடுத்துக் கோழிக்குக் குறி வைத்தாள்.

செ. குந்தசாமி

அக்காக்காரிக்கு கோபம் மூக்குநுனியில். "எடு அறுதலி! கோழியை வேணும் எண்டா 'சூ'க் காட்டு பின்னே... கல் எடுத்து வீசி காயப்படுத்தினால் தெரியுமே..."

"கல் எறிஞ்சால் என்னடி செய்வாய்? வழக்கு வைக்கப் போறீரோ... உன்ற கோழிக்கு என்ற வீட்டு முற்றமே மேய்ச்சல் தரை...?"

"எடு தோறை! கனக்கக் கொக்கரிக்காதையடி... உன்ற வீட்டிலேசு, காக்கை சூட நுழையக்கூடாதெண்டால் வேலியைச் செப்பமா அடையடி... உன்ற சிறும்பல் வேலி அடைப்புக்கு கோழி, ஆடு என்ன? ஆனைசூட வரும், கதைக்கிறா..."

"முற்றங் சூட்டி விட இயலாது. ஒரு பயிர் பத்தாடல் எண்டு வைக்க வழியில்லை. இனி வரட்டும் நடக்கிறதைப்பார்..."

ஏட்டிக்குப் போட்டி; சவாலுக்குச் சவால்!

இது இன்று, நேற்று ஆரம்பித்த சண்டையல்ல; ஏறக் குறைய நாற்பது வருடங்களுக்கு மேலாக ஊறி ஊறி இறுகி விட்ட பிரச்சினை இது. இந்த இழப்பிக்கு ஒரு தீர்வு எட்டும் மார்க்கம் தென்படும் அறிகுறிகளைத்தான் காணோம்.

இத்தனைக்கும் இவர்கள் ஒரு கொடியில் பூத்த இரு மலர்கள். அன்று 'அப்பன்' என்றவர் விட்ட தவறு, இப்பொழுது இப்படி விடிந்திருக்கிறது. இரு சகோதரிகளும் ஒருவருக் கொருவர் உறுதுணையாக, ஒத்தாசையாக இருப்பார்கள்; தான் பாடுபட்டுத் தேடிய காணி நிலத்தைப் பேணி, தன் பெயரையும் நிலைக்க வைப்பார்கள் என்று கருதி பேரம் பலத்தார் செய்த ஏற்பாடு.

எட்டுப் பரப்பு நிலக்காணி அக்காவுக்கு வடக்கு புறம் நாலு பரப்பு, தங்கைக்கு தெற்கு புறம் நாலு பரப்பு; கிணறு பொதுக்கிணறு என்று சொரியலாக விட்டு, எல்லையும் வைக்காமல் இழுத்தடித்து விட்டு, திடீரென ஒருநாள் அவர்

கண்ணை மூடவிட்டார். அவர் சீவனோடிருக்கும் வரை நாட்டு நடப்பும் தெரியாமல், வீட்டு விவரமும் புரியாமல், செலவு சித்தாயத்தைப் பற்றியும் ஒரு விளக்கமில்லாமல் இருந்த அம்மாக்காரி அவர் 'பொட்' என்று போனதும் கண்ணைக் கட்டிக் காட்டில் விட்ட மாதிரி கதி கலங்கிப் போனாள். செயலற்று நடைப்பினமாக திரிந்தவள் சில நாள்களில் கிடப்பிலானாள்.

படிப்பு ஞானம் மூளைக்கேறாவிட்டாலும் அதுவரை ஏதோ ஓப்புக்குப் பாடசாலைக்குப் போய் வந்து கொண்டிருந்த அக்காக்காரி படிப்பை நிறுத்தி விட்டு, குடும்ப நிர்வாகத்தில், பெரும் பங்கெடுத்து அம்மாவுக்கு ஒத்தாசையாக, வீட்டோடு ஜைக்கியமானாள். தங்கைக்காரி படிப்பிலும் திறமைசாலி. அவள் படித்து உத்தியோகமானால் போதும்; எல்லோருக்கும் பெருமை தானே என்று சொல்லிச் சொல்லி தங்கைக்காரியை ஊட்டி ஊட்டி வளர்த்தாள். அவளைப் படிப்பித்து ஆளாக்கி ஓர் ஆங்கில ஆசிரியையாக்கும்வரை, உரல் இடித்து, அப்பம் சுட்டு விற்று காலம் கடத்த வேண்டிய நிர்ப்பந்தமாயிருந்தது.

அக்காக்காரி குமர் முற்றி குரங்காகிற பருவம் எய்திய பின், இனியும் காத்திருக்க முடியாதென்ற நிலைமையில், அப்போது குருநாகல் கடையொன்றில் சிப்பந்தியாக இருந்த குமரேசனை அவளுக்கு மனமுடித்து வைத்தனர். ஆனாலும் பெண்ணுமாக இரண்டு குருத்துக்களை ஈந்துவிட்டு, குடும்பச் சமையை அவளின் தலையில் ஏற்றி விட்டு, சொல்லாமல் கொள்ளாமல் ஒரு நாள் குருநாகலுக்கு ரயிலேறியவன் பின்னர் திரும்பி வரவேயில்லை. என்ன ஆனானோ, எங்கே போனானோ அந்த ஆண்டவனுக்குத் தான் வெளிச்சம்.

ஆங்கில எஸ். எஸ். ஸியுடன் ஆசிரியையாகி விட்ட தங்கைக்காரிக்கு வளவில் தெற்குப் பகுதியில் இருந்த வீட்டையும் சேர்த்து சீதனமாக எழுதிக் கொடுத்தாள். அவள் கற்பித்த பாடசாலையிலேயே ஓர் ஆசிரியருடன் 'தொடுப்பு' என்று அறிந்ததும், காதும் காதும் வைத்தாற்போல் காரிய

செ. கந்தசாமி

த்தை முடித்துவிட்டு தங்கைக்கு கல்யாணம் செய்து கொடுத்து விட்டாள் அக்காக்காரி.

இதன் பின் தானே விளைந்தது வினை. சம்மா சொல்லக் கூடாது. தங்கைக்காரியைக் கைப்பிடித்த ஆசிரியன் சின்னத்துரை பயங்கர உழைப்பாளி. அவனுக்குப் பள்ளிக் கூடத்தில் ஆசிரிய வேலை ஒரு பகுதி நேர வேலை மாதிரி. பாடசாலைக்குப் போய் பிள்ளைகளுக்கு சாக்குப் போக்கு காட்டிவிட்டு எந்த நேரத்திலும் தன் 'பொக்கெற்ற'ரை நிரப்பு வதிலேயே குறியாக இருப்பான்.

பாடசாலை நேரம் முடிந்தால், ஏன் பாடசாலை சமயங் களில்கூட எடுக்கக்கூடிய விடுமுறைகள் எல்லாம் எடுத்து, தனது தோட்ட வேலை, வயல் வேலையிலோ அல்லது அவனுக்கே வாலாயமான ஏதாவதொரு 'சரோட்டு' வியாபாரத் திலோ ஈடுபட்டான். அவனுடைய சம்பளப் பணம், மனைவியின் சம்பளப் பணம், தோட்ட வருமானம், வயல் வருமானம்; அது போதாதென்று பணம் வட்டிக்குக் கொடுத்தும் சம்பாதித்தான். காசு அதிகரிக்க அதிகரிக்க, தங்கைக் காரிக்கு பழைய தெல்லாம் மறந்துவிட்டது. கார்வம் தலைக்கேறி விட்டது. அகம்பாவம் அரசோச்சியது. தாயையும் தமக்கையையும் செல்லாக் காசாகவும் மதிப்பதில்லை அவள். கிணற்றுச் சண்டையோ வேலிச்சண்டையோ, ஓவ்வொன்றை சாக்காக வைத்து வைராக்கியும் கூடிக் கொண்டே வந்தது. சதா சண்டையும் சச்சரவும்தான். புருஷன்காரன் என்ற சட்டம்பி மகுடி ஊத, இவள் படம் எடுத்தாடினாள். அகங்காரமே ஆதார சக்தியாய் சுந்தரம் ஆடினாள்.

அன்றும் இப்படித்தான் அக்காக்காரியின் - ஈன்று இரண்டு நாட்களேயான சின்ன ஆட்டுக்குட்டி தத்தித் தத்தி, வேலித் துவாரம் ஊடாக இவள் வளவிற்குள் நுழைந்து விட்டது. "மே... மே..." என்று தீனமாக கத்தியபடி முற்றத்தில் நுனிப் புல்லை நன்னிக் கொண்டிருந்த ஆட்டுக்குட்டியை 'லபக்' என்று

பிடித்து கயிற்றினால் கழுத்தில் தடம் போட்டு மரத்தோடு கட்டி விட்டாள் தங்கைக்காரி பாதகி. அக்காக்காரி பத்திரகாளி யானாள்.

"எடி ராட்சசி, வெறுவாய்க் கிலை கெட்ட நாயே! என்னோட கோபம் எண்டா என்னோட பேசி. அந்த வாயில்லா சீவனை, இரண்டு நாளும் ஆகாத பச்சைப் பாலனை கயிறு போட்டுக் கட்டி வேடுக்கை காட்டிற்றோ... வளர்த்த நாய்க்கு நஞ்சு போட்டு சாக்காட்டின அரக்கி! ஆட்டுக்குட்டியையும் சாக்காட்டி 'குப்' வைக்கவோ அடுக்கு!"

"வேலிப் பொட்டுக்காலை ஆள் நுழையலாம். அது அடைக்கிற எண்ணமில்லை. மூதேவியார் கள்ளக்கதியால் நாட்டி நாட்டி, வேலியைச் செப்பமா அடைக்காமல், குடி யிருக்கிற எல்லை வேலிக்கு முள் கதியாலும் நட்டு இது எந்த நாட்டு வளப்பமெட்ட...? ஆருக்கடி செப்படி வித்தை காட்டு கிறாய்...." அக்காக்காரியின் புறுபுறுப்பு அடங்கின பாடில்லை.

"எடி! நீ ஊரை ஏமாற்றி, கள்ள வட்டிக்குக் காசு கொடுத்து, சாதி சனத்தை வெறுத்து, காசைக் கட்டிப் பிடிச்சுக் கொண்டிராடி... ஆனால் வேலியை ஒழுங்காக போடு. ஆதி யிலையிருந்த பழைய எல்லைப் பூவரச எங்கை? நீ நாட்டி யிருக்கிற புதுக்கதியால் எங்கை? வர வர வேலியும் அரக்கி அரக்கி முன்னேறுது..." என்று பிலாக்கணம் பாடியவள் ஒரு நாள் நில அளவையாளரைக் கூட்டி வந்து எல்லை நிர்ணயித்தாள். அப்போதுதான் தெரிந்தது தங்கைக்காரி அக்காக்காரியின் பங்கிற்குள் ஒரு பத்து சென்றிமீற்றர் காணியைச் சிறுகச் சிறுக ஆக்கிரமித்து வேலியை நகர்த்திக்கொண்டு வந்திருக்கிறாள் என்ற சங்கதி. இதைத் தங்கைக்காரி சம்மதித்தால்தானே!

"உவன் சேவயர் அளந்ததெல்லாம் முழுப்பிழையாடி. அவன் உனக்கு சம்பந்த வழியில் சொந்தமெல்லே. அவன் உனக்கு சகாயம் செய்ய ஒசியிலை என்றை காணியே கிடைச்சது." என்று சொல்லி நில அளவையாளர் அளந்து,

குறித்து இட்ட புதிய எல்லைக் கதியாலைப் பிடிக்கி முறித்து வீசியும் விட்டாள். அக்கா தங்கையின் சண்டை ஓய்ந்த பாடுமில்லை; அயலவர் நிம்மதியாக இருந்த பாடும் இல்லை; அக்காக்காரியின் வீட்டுக் கோழிகளுக்கும் நிம்மதி இல்லை; தங்கைக்காரியின் வீட்டு நாய், பூனைக்கும் ஆறுதல் இல்லை.

யாரோ போய் முறையிட்டு இருக்க வேண்டும்.. கிராம சேவையாளர் அந்தப் பக்கம் ஒருநாள் எட்டிப் பார்த்தார். இவர்களுடைய குலம், கோத்திரம், பரவணி, அடி, அத்திவாரம் எல்லாம் அறிந்தவர்தானே அவர். "இங்கை பாருங்கோ... என்ன இருந்தாலும் நீங்கள் ஒரு கத்தலையில் பட்ட ஆட்களைல்லே! அக்காவும் தங்கையும் இப்பிடிக் கொழுத்தாடு பிடிச்சுக் கொண்டிருந்தால் ஊர் என்ன சொல்லும்...? கிலிசைகேடு... ஒரு மாதிரி ஒத்து மேவிச் சமாதானமாய்ப் போங்கோவன்..."

"நாளைக்கு அவனுக்கு ஒன்று என்றால் நீ ஓடிப்போய் நிற்கவேணும்... உனக்கு ஒன்று நடந்தால் அவள்..."

"அங்கை ஒரு நாட்டு உரிமைக்காக எல்லைப் பிரச்சினையிலை எங்கள் இனமே சீரழியது... இங்கே ஒரு இரண்டு, மூன்று சென்றிமீற்றர் நிலத்துக்கு எல்லையிலை நின்டு நீங்கள் குடுமி பிடிக்கிறியன்... இந்தக் குறுகிய மன்பான்மையாலை எங்கட ஓற்றுமையின்மையாலை தானே எங்கடை இனம் இன்னும் சீரழியது..."

"தயவு செய்து சமாதானமாய் போங்கோ... உங்களின்றை சமராலை அயல் அட்டைக்கு அமளி துமளி; விடுப்புப் பார்க் கிறவருக்கு வேடிக்கை, விநோதம்; சண்டையை நிறுத்துங்கோ; சமாதானமாகப் போங்கோ" என்று நாசுக்காக சொல்லி விட்டு நகர்ந்து விட்டார் கிராம சேவையாளர். ஆனால் சமாதானமாகப் போகும் மனப்பாங்கு யாருக்குமேயில்லை. இது அவர் அவருக்கு ஒரு கெளரவுப் பிரச்சினையாகிப் போக யாருமே அடங்கிப்போகும் என்னம் இல்லை.

அக்காக்காரி தொடங்கிவிட்டாள். "விதானையார் அவவுக்காகத்தானே பாடுவார். பின்னே! கட்டின புருஷன் கல்லுப்போல இருக்க, இவ இரகசியம் இரகசியமாக நெளியிறதும் குழையிறதும் அவரோடதானே; இவைட பாடுபறப்பெல்லாம் விதானையார் தானே பார்க்கிறார்... அவவுக்காகத் தானே பேசவார்" என்று இளக்காரமாகச் சொன்னு நெளித்து, பழிப்புக் காட்டிவிட்டுக் கோழிகளைப் 'பா' காட்டினாள் கொஞ்சம் அரிசிக் குறுநலைத் தூவியபடியே.

கோழிக்குத்தான் தங்கைக்காரியின் வீட்டில் என்ன கொட்டிக் கிடக்கிறதோ, அங்கே வேலிக்குள் பாய்ந்து கறுத்தப் பேடு ஒன்றை அந்த வெள்ளடியான் சேவல் தூரத்திக் கொண்டு ஓடியது.

"இப்பகாட்டுறன் வேலை பார்" என்றபடி, தங்கைக்காரி கட்டியிருந்த நாயை அவிழ்த்துவிட்டு மெல்ல "கு... கு..." என்று ஏவியும் விட்டாள்.

'நாயும் எச்மானியைப் போலவே ஒரு ஒடுகாலி! 'வள்... வள்...' என்று குரைத்தபடி ஓடி சேவலைப் பிடிக்க முயன்றது. சேவல் வாலில் ஒரு கணிசமான பகுதியை, நாயின் வாய்க்குத் தாரை வார்த்துவிட்டு வேலிக்குள் நுழைந்து அக்காக்காரியின் வீட்டுத் திண்ணை மூலையில் தஞ்சம் புகுந்தது. அருகில் கிடந்த கொட்டன் ஒன்றை எடுத்து அக்காக்காரி வீசிய வீச்சில் நாய்க்கு பலமான அடி. பின்னாங்காலை உயர்த்தியபடி "ஊய்..... ஊய்..." என ஊளையிட்டுக் கொண்டு போய் தங்கைக்காரியின் வீட்டு மூலையில் குனுகியது.

அத்துடன் வீழ்ந்த நாய் தான். பின் எழுந்து நடமாடவேயில்லை. இழுத்து இழுத்துக் கிடந்து எச்மானிக்கும் பாரமாகி ஒரு நாள் மண்டையைப் போட்டுவிட்டது. தங்கைக்காரி நாய்க்கு நஞ்சுட்டிக் கொன்றாள் என்று அக்காக்காரி ஊரெல்லாம் பறை தட்டிச் சொல்லித் திரிகிறாள்.

"எறிஞ்சு முறிச்சு நாயை விழுத்திப் போட்டாய். நாய் இழுத்து இழுத்து செத்த மாதிரி நீயும் பாயிலை கிடந்து இழுத்து இழுத்து சீரழிஞ்சு சாவாய் எடி" என்று அக்காக்காரியைத் திட்டினாள் தங்கைக்காரி.

"வெஷல் விழுந்து தலை சிதறிச் சாவாய் எடி; குண்டு பட்டுக் குப்பு விழுந்து சாவாய் எடி" அர்ச்சனை அடங்கின பாடில்லை.

எல்லைச் சண்டைக்கு ஒரு எல்லையில்லை. விடுப்புப் பாக்கிறவருக்கும் அயலவர் அடுத்தவருக்கும் சலித்துவிட்டது. பின்னை குட்டிகள் தெருவழியாகப் போக முடியவில்லை. அசிங்கமான பேச்சு பரிமாற்றமும் அட்காசமான சூச்சலும்.

"அம்மான்! நீங்கள்தான் இதுக்குத் தோதான ஆள். ஒரு தடவை இந்த இரண்டு பேரோடும் பேசி இந்த எல்லைப் பிரச்சனையைத் தீர்த்து வையுங்களேன்."

அயலவர் சிலர் அம்மானை அனுகிப் பேச்சுக் கொடுத்தனர்.

"இவளூகள் இரண்டு பேரும் அடங்காப்பிடாரிகள். நீயோ நானோ எண்டு கெளரவப் பிரச்சினை.... ஒரு தாய்மக்கள், ஒரு வளவு என்ற எண்ணம் துளிசூட இல்லை. அந்தக் காலத்திலை 'கல்வீட்டு' வளவு எண்டால் என்ன கியாதி கேட்டியே..... இப்ப சீலம்பாயாக கிழியுது..... இதுகள் அமர் கொண்டு சமர் புரிய இருக்கிற பின்னைகள், பேரப்பின்னை களுக்குத் தானே சங்கையீனம்....? அது மட்டுமே ஆடு, கோழி, நாயும், பூனையும் எல்லோ அவத்திலே சாகுதுகள்.."

"இதென்ன சீத்துவக்கேடு, இவளூகள் என்ன அக்கா தங்கையோ, இல்லைக் கீரியும் பாம்புமோ....." என முனு முனுத்தபடி அருணாசலம் அம்மான் ஒரு நாள் மத்தியஸ்தம் பேச வந்தார்.

அம்மான் வந்த நேரம் என்ன நேரமோ! களத்தில் குருவேஷத்திரப் போர் நிகழ்ந்து கொண்டிருந்தது. அக்காக்காரி கருக்கு மட்டையும் கையுமாகப் பத்திரகாளி கோலத்தில் வேலிக்கு வடக்குப் புறம். தங்கைக்காரியோ உலக்கையும் கையுமாக தலைவிரி கோலத்தில் ராட்சசியாய் வேலிக்குத் தெற்குப்புறம். வாய்ப் பேசு முற்றி இனி எந்த நேரத்திலும் தாக்குதல் நடக்கலாம் என்ற இறுதிக் கட்டம். "எடு பொறுங் கோடு...." என்று கத்திக் கொண்டே அம்மான் இடையில் புகுந்து சண்டையைத் தடுக்கப் போக.....

"ஆ! ஜேயோ!"

தங்கைக்காரி ஓங்கிய உலக்கை அம்மானின் தலையில் செமத்தியாக விழு..... அக்காக்காரியின் ஓங்கிய கருக்கு மட்டை குனிந்து விழுப்போன அம்மானின் முதுகைச் சிக்காராகப் பதம் பார்க்க.....

"ஜேயோ! அம்மா!!" என முனகியபடி இரத்தம் தோய்ந்த கையுடன் தலையைப் பிடித்தவாறே சாய்ந்த அம்மானை அவர்கள் கவனித்தால் தானே! அக்காக்காரியும் தங்கைக் காரியும் ஒவ்வொருவரின் 'வண்டவாளங்களை'யும் சந்திக்குக் கொண்டு வருவதில் முழுமூராக ஈடுபட்டிருந்தனர்.

விடுப்புப் பார்க்க வந்த அயலவர் சிலர் அம்மானை ஆஸ்பத்திரியில் கொண்டு போய் விட்டார்கள். அம்மான் ஆஸ்பத்திரியில் அதி விசேட கவனிப்பில்.

"அவளைவ இரண்டு பேரும் நியாயம் நீதியை சீர் தூக்கிப் பார்த்து, ஒற்றுமையாக ஒருவருக்கொருவர் விட்டுக் கொடுத்து தாமாகவேதிருந்தினால் சரி. இனி வேறு விமோசன மில்லை. காலம் காலமாக சண்டை தான்" அம்மான் அனுங்கினார்.

சண்டை தொடர்கிறது. சமாதானம்...?

(சுஞ்சீவி : 1998)

மைல்லத் தமிழ் இனி...!

கிரவின் அந்தகாரத்தைக் கிழித்துக் கொண்டு இடைக்கிடை மெலிதாய் கேட்கும்-எங்கோ கிழுக்கே தொலை தூரத்தில் வீழ்ந்து அமுங்கி வெடித்து அடங்கும் - 'ஷல்' ஓலியைத் தவிர வேறு சப்தமே இல்லை. எங்கும் ஒரு மௌனகம்.

சீதா புரண்டு படுத்தாள். நடுநிசியாகிவிட்டது என்பதை மேசையில் இருக்கும் மணிக்கூடு குரல் எழுப்பி அறிவுறுத் துகிறது.

இப்படித்தான் அடிக்கடி பழைய நினைவுகளில் லயித்து விட்டால் அடித்துப் போட்டாலும் உறக்கம் அண்டாது. இப்படியும் அப்படியும் புரண்டு படுத்தாள். நித்திராதேவி சிறிதேனும் இருக்கம் காட்டினால்தானே! இரவு படுக்கைக்குச் செல்ல முன்பு 'நாளைக்கு அவன் தம்பியோட போனிலை ஒருக்கா கதைக்க வேணும்' என்று கணவர் இராமநாதருடன் பேசி முடிவாக்கியிருந்தாள். அதுதான் இந்த மனக் கிளேசத் திற்கு அடி அஸ்திவாரமே!

அவளின் மனத்திரையில் பழைய ஞாபகங்கள் வீடியோ படமாய் விரிந்தன. சில ஞாபகங்கள் மனதில் தேன் ஊற்ற, போட்டியாக சில நெஞ்சில் தீ மூட்டி வாட்டின.

அவன் பிறந்தபோதே நல்ல தூய தமிழ் பெயராகச் சூட்ட வேண்டும் என்ற வேட்கையில் 'இனியவன்' எனப் பெயரிட்டு மகிழ்ந்ததும்...

மெல்லத் தமிழ் இனி ...! —————

மூன்று வயதாகும்வரை அவன் அவளின் மடியிலும் அப்பாவின் மார்பிலுமாய் செல்லம் குத்தியதும் ஐந்து வயதா னதும் இந்த நிலத்தில் குருமண்ணைப் பரவி அவனது சுட்டு விரலைப் பிடித்து "அ, ஆ...." எழுதப் பயிற்றுவித்ததும்....

ஏழு வயதாகியதும் குறும்புடன் கூடவே பிடிவாதமும் வளர்ந்ததும்.... பட்டம் விட கடற்கரைக்கு ஓடி, மணலில் குளித்து வீடு திரும்பியதும்...

தன்னிடம் அடி வாங்கி இரவுச் சாப்பாடு கூட இல்லாமல் அவன் விம்மி விம்மிக் கொண்டு நித்திரையாகிப் போக இவளும் அழுது கொண்டு உண்ணாமலே உறங்கிப் போனதும்.... பதினெந்து வயதில் அவனை எஞ்சினியராக உருவாக்க வேணும் என்ற அவாவில் விஞ்ஞான பாடங்களுக்கு 'ரியூனின்' சொல்லிக் கொடுக்க ஏற்பாடு செய்தாலும்.... "அம்மா நான் தமிழ்தான் படிப்பேன். 'ஆட்ஸ்' பாடங்கள் எடுப்பேன்" என்று ஒற்றைக் காலில் நின்று 'ஆட்ஸ்' பாடங்களில் நான்கு 'ஏ'யுடன் ஏ. எல். சித்தி அடைந்ததும்..... என்றவாறு நினைவுகள் விரிந்தன. அப்பொழுதுதான் வடமராட்சி 'ஓப்பரேஷன்' என்ற பெயரில் ஊரே அமர்க்களப்பட சிலர் வரணிக்கு ஓடிப் போக, எல்லோரும் கோவிலிலும், மடங்களிலும் தஞ்சமென்று கிடக்க, இவனை இராணுவம் 'ரவண்ட் - அப்பிள்' வைத்து பிடித்ததுதான் தெரியும்.

இரண்டு மாதமாக அவன் பூஸாவில் இருந்த சமயம் ஊண், உறக்கமின்றி அவள் அறிந்த தெய்வங்களை எல்லாம் வேண்டி நேர்த்தி வைத்து அவள் பட்ட அவலம்... யார் செய்த புண்ணியமோ இரண்டு மாசத்தின் பின் பூஸாவில் இருந்து என்பும் தோலுமாக இடிந்து உருக்குலைந்து போய் வந்தவனை உடலும் உள்ளமும் தேற வைத்தது... தன்னுடைய - மிகுந்த வருவாய் ஈட்டித் தந்த - சீதனக் காணி ஓன்றை ஈடு வைத்து அவனை வண்டனுக்கு அனுப்பி விட்டுத்தான் அவள் ஆறுதலாக மூச்ச விட்டாள். வண்டனுக்குச் சென்ற பின்

அடிக்கடி கடிதம் எழுதுவான். தனக்கு லண்டன் ஒத்து வர வில்லை என்றும், பெற்ற தாயையும் பிறந்த பொன் நாட்டையும் விட்டு விட்டு அங்கே நிற்கப் பிடிக்கவில்லை என்று ஏதோ பிதற்றி எழுதினான்.

அதெல்லாம் சிறிது காலம்தான். லண்டன் வாழ்க்கை பிடிபடப் பிடிபட, கடிதம் வருவது மாதத்திற்கு ஒன்றாகி பின்பு மூன்று மாதத்திற்கு ஒன்றாகி, பின்பு ஆறு மாதத்திற்கு ஒன்றாகி, பின்பு வருடத்திற்கு ஒன்றாகிப் போனது.

ஏதாவது கடிதம் எழுதி விசாரிக்கப் போனால், தன்னுடைய கடிதம் கிடைக்காவிட்டால் தான் சுகமாக இருப்பதாகக் கருதிக் கொள்ளும்படியும், ஏதாவது வித்தியாசமோ, பிரச்சினை என்றாலோ கடிதம் அனுப்புவதாகவும் குதர்க்கமாக பதில் எழுதி அனுப்புவான். 'எங்கேயாவது பின்னை நலமுடன் இருந்தால் போதும்' என்று சொல்லிச் சொல்லி மனதைத் தேற்றிக் கொள்வாள் அவன்.

பின்பு 'திடுதிப்' என்று ஒரு நாள் கடிதம் வந்தது!. 'எத்தனை நாளுக்குத்தான் நான் இப்படி ஒண்டியாக இருப்பதம்மா?' என்று எழுதிய அவனது உள்ளக்கிடக்கையை அறிந்து இங்கே ஒரு படித்த அழகான அடக்கமான பெண்ணாகப் பார்த்து கமலாவை லண்டனுக்கு அனுப்பி வைத்தாள். கமலா லண்டனுக்கு மிகவும் சிரமமின்றி போய்ச் சேர்ந்து விட்டாள். அங்கே வசிக்கும் சொந்தக்காரர் புடை சூழ திருமணமும் நடந்தேறியது.

பெற்றவர்கள் இங்கே மலை போல் இருக்க சீதாவுக்கு தூரத்து உறவில் சகோதரி முறையில் உள்ள ஒருத்தியும் கணவனும்தான் இனியவனின் பெற்றோரின் ஸ்தானத்தில் இருந்து 'தத்தம் பண்ணிக்' கொடுத்தனர். எல்லா கோலா கலங்களையும் வீடியோவில் பார்த்து பெருமுச்சும் ஆண்தக் கண்ணீரும் விட்டு மனம் ஆறியதோடு சரி. அதன் பின் பேரன் பிறந்ததாக ஒரு கடிதம் வந்தபோது எல்லையில்லாப் பூரிப்பில்

மெல்லத் தமிழ் இனி ...! —

இறும்புதெய்தினாள். அத்துடன் குடிதம் வருவதும் அருகிப் போயிற்று.

இதனிடையில் இங்கேதான் எத்தனை பிரளையங்கள்! 'சூரியப்பிரகாசம்', 'முன்னேறிப்பாய்ச்சல்', 'சூரியக்கதீர்', 'வெற்றி உறுதி'.... வன்னிக்கு இடம் பெயர்வு... மீளக் குடியமர்வு... என்று நாடு இப்போது வழமைக்குத் திரும்பி விட்டதாக ஒரு மாயத் தோற்றம். மூன்று நாட்களுக்கு ஒரு தடவை அணைந்து அணைந்து ஓளிரும் மின்சாரம் ஆடிக்கொருமுறை அமா வாசைக்கொருமுறை நடைபெறும் கப்பல் சேவை, இரண்ண தீவுப் பிராந்தியத்தில் அந்தரத்தில் தரித்து நிற்கும் விமான சேவை.... இத்தியாதி இத்தியாதி.... நாடு வழமைக்குத் திரும்பி விட்டதாகப் பீற்றிக் கொள்வதில் மட்டும் ஒன்றும் குறைச்சல் இல்லை.

ஆனால் ஒன்று, தடுக்கி விழுந்தால் 'டெலிபோன் பூத்தில்' தான் முட்டிக் கொள்ளும் அளவுக்கு ஆங்காங்கே தொலைத் தொடர்பு நிலையங்கள் முளைத்துவிட்டன. இத்தனைக்கும் முன்பு கொழும்புக்கோ பின்பு யாழ்ப்பாணத் துக்கோ சென்று ஒரு 'போன் கோல்' எடுக்க முயற்சிக்கவில்லை. ஆசை ஆரைத்தான் விட்டது? இப்போது காலடியில் டெலிபோன் பூத் கிடக்க இத்தனை நாள் அவள் இதயத்தில் உறங்கிக் கிடந்த ஆவல் கிளர்ந்தெழு.... நாளை எப்படியும் மகனோடு போனில் பேச வேண்டும் என்று புருஷனை நச்சரித்து முடிவாக்கியும் விட்டாள். எத்தனை நேரம் விழித்திருந்தோம்; எப்போது தூங்கினோம் என்று எதுவுமே தெரியாது அவளுக்கு. 'அலாரம்' கூட வைக்காமல் 'சடக்'கென்று நாலு மணிக்கே விழிப்புக் கண்டு விட்டது. வாரிச் சுருட்டிக் கொண்டு எழுந்தாள் சீதா. மளமள வென்று காலைக் கடன்களை முடித்து தேநீர் தயாரித்து கணவனுக்கும் கொடுத்து தானும் ஒரு மிடறு

அருந்தி விட்டு சேலையை எடுத்துச் சுற்றிக் கொண்டு சந்தியில் இருந்த தொலைத்தொடர்பு நிலையத்துக்கு விரைந்தாள்.

ஏறக்குறைய பத்துப் பன்னிரண்டு வருடங்களின் பின்னர் மகனின் குரலைக் கேட்கப் போகின்றோம். தன் அருமைப் பேரப்பிள்ளையின் மழலை மொழியைக் கேட்கப் போகின்றோம் என்ற அவாவில் அவளுக்கு இருப்பே கொள்ள வில்லை. மனமெங்கும் சந்தோஷ அலைகள். ஓர் இனம் தெரியாத பூரிப்பின் குழியிகள் இதயத்தை நிரப்பின.

'பூத்'தில் எக்கச்சக்கமான சனக்கூட்டம். இவளுக்கு முன் பேச வந்த எட்டுப் பத்துப் பேர் காத்து நின்றனர். இவளுக்கு கணவருமாக தொடர்பு கொள்ள வேண்டிய நம்பரைக் கொடுத்து விட்டு வாங்கில் ஓரமாக அமர்ந்து கொண்டனர். போனில் பேசுபவர்கள் எல்லாம் அரை மணித்தியாலம் ஒரு மணித்தியாலம் என்று ஓய்வில்லாமல் பேசிக் கொண்டிருக்க பொறுமை இழந்து கொண்டிருந்தாள். கண்டா, ஜேர்மனி, டென் மார்க், இங்கிலாந்து, சவுதி என்று மாறி மாறி மணி ஒலித்துக் கொண்டிருந்தது.

யாரோ போனில் கண்டாவில் இருந்து மகள் ஒருத்தி தாயுடன்..... "அது அப்படித்தான் அடிக்கடி வாந்தி வரும். நீ என்ற வயிற்றில் இருக்கிற நேரம் எனக்கும் அப்படித்தான். யோசியாத....நல்லாச் சாப்பிடு....ம். இனி வேறு என்ன?" இங்கிருந்து தாய்.

வேறொரு போன் டென்மார்க்கில் இருக்கும் கணவரோடு ஊடல் கொள்ளும் மனைவி. "சும்மா புளுகாத யுங்கோ, அங்கே நீங்கள் சுகிச்சுக் கொண்டு இருங்கோ. நான் இங்கே பிள்ளைகளோடு படிப்பாடு... உங்களுக்கென்ன... நீங்கள் ஆண் பிள்ளை. நீங்கள் செல்லம் குத்தினது போதும். காசு அனுப்பி விட்டியளோ. இங்கே செலவுக்குப் படுகிற அவஸ்தை..... சரி வேறேன்ன?"

மெல்லத் தமிழ் இனி ...! —

வேறென்ன? வேறென்ன?

மனைவியின் அழுகையுடன் உரையாடல் முடிவடை கின்றது.

ஒவ்வொருவரின் வீட்டு விஷயங்களும் பரகசியப்பட்டுக் கொண்டிருக்கின்றன. வீட்டு அந்தரங்கங்கள் அம்பலத்தில் ஆராயப்படுகின்றன. உன்னிப்பாக செவிமடுத்துக் கொண்டிருக்கும் சீதாவுக்கு சில சலிப்புட்டுவனவாகவும் சில சுவாரசிய மானவைகளாகவும் வேறு சில அதிர்ச்சியுட்டுவனவாகவும், சில அருவருப்புட்டுவனவாகவும்.... இருந்தன. சீ... நம் வாழ்க்கை இப்படியா சீரழிய வேண்டும் என்ற ஆற்றாமையில் மனம் குழந்து குழந்து....

"ஆர் சீதா வாங்கோ...." சீதா ஓடிப் போனை எடுத்தாள். "ஹூ.....ஹூ" சீதாவுக்கு வார்த்தைகள் வரவில்லை. தடுமாறினாள். மீண்டும் அதே குரல்.

"ஹூலோ"

"ஆ.....ஆ.....ஆர் இனியவனே?" நா தழுதழுத்தது. மேலும் பேச முடியவில்லை.

"ஹூலோ..... ஹூலோ அம்மா நான்தான் இனியவன் பேசுகிறேன்" அவன் குரல் உச்ச ஸ்தாயியில்.

"ஓ..... நான் தானா அம்மா..... உன்ற அம்மா" என்றவள் மீண்டும் விக்கி... விக்கி... உருண்டு விழுந்து கண்ணீர் போனில் பட்டு. கண்ணத்தில் வழிந்து வாயோரம் உப்புக் கரிக்கிறது.

அவன் பேச்சு வராமல் உணர்ச்சி வசப்பட்டு தடுமாறு வதைக் கண்டு அருகில் நின்ற இராமநாதர் றிலிவரைப் பறித்தார். அவர் மகன் இனியவனிடம் நறுக்கென்று நாலு 'வார்த்தை நலம் விசாரித்துவிட்டு, மகனை விளித்து "இதோ அம்மா" என்றபடி போனை மீண்டும் அவளிடமே கொடுத்தார். பொங்கிவரும் கண்ணீரை சேலை முந்தானையால்

செ. குந்தசாமி
துடைத்தவள் தன்னை ஒருவாறு சுதாகரித்துக்கொண்டு பேச ஆரம்பித்தாள்.

"எடே இனியவா! எப்படி இருக்கிறாய் சுகம்தானே?"

"ஓம் அம்மா! நீங்கள் எப்படி?"

"ஓ.....இங்கே சுகத்துக்கு என்ன குறைச்சல்ல....? ஏதோ உயிரோட தப்பிப் பிளைச்சு இருக்கிறம்... அதுசரி கமலா எப்படி இருக்கிறாள்? உன்ற மகன் எங்கே, அவனோடே கதைக்கட்டே...."

"ஓம் அம்மா கதையுங்கோ" போன் கை மாறியது.

"ஹூலோ கிறான்மா" இது சுட்டிப் பையன்.

"என்ன?! கிறான்மாவும் குரக்கன் மாவுமோ? உன்ற அப்பம்மாவடா..."

"ஆ..... அப்பம்மா, ஹூல் ஆ(ர)யு"

"இதென்ன கலக்கமடா இவன் பேசுறது ஒரு அறுப்பும் விளங்கயில்லை. இவன் என்ன பேசுகிறான் என்று புறு புறுத்த படியே "என்ன இங்கிலிஷ் பேசுற்றோ? உனக்கென்னடா பெயர்?"

பெயர் என்றதும் மறுமுனையில் நின்ற இனியவன் "நேம்....நேம....." என்று மகனுடன் முன்னுழைப்பது போனின் ஊடாக அரசல் புரசலாக கேட்கிறது.

"ஹூலோ.... அப்பம்மா மைநேம் இஸ் டிலாஷன்"

"ஏன்டா என்ன பெயர்?"

"டிலாஷன்" மிக உரப்பாக பதில் வந்தது.

சீதாவுக்கு பற்றிக் கொண்டு வந்தது. "இவனுக்கு தமிழும் தெரியாது. பெயரும் என்னவோ லாஸனாம்... கொப்பர ட்டைக் குட்டா போனை" ஆவேசம் வந்தவள் போல் கத்தினாள்.

மெல்லத் தமிழ் இனி ...! ——————

"ஹேலோ அம்மா" இது இனியவன். "அவனுக்கு தமிழ் தெரியாதம்மா ஆங்கிலத்திலை படு விண்ணன்"

"அம்மா என்று சொல்லாதையா" சீறினாள் சீதா. "உனக்கு மானம் இருக்கே? எடே! நீ இந்த நாட்டை விட்டு எங்கே போனாலும்.... அது நிரப்பந்தம் காரணமாக - அது உலகம் அறிந்த சங்கதி - அதுக்காக பிறந்தநாட்டையும் தாய் பாழையையும் மறந்து போகுமோ? நீ பிறந்தது இந்தத் தமிழ் மண்ணிலையா, குடித்தது என்ற முலைப்பாலடா... உனக்குத் தமிழ் எழுதி உச்சரிக்க வைத்ததும் இந்த மண்ணில் எழுதித் தான். இப்பநீ உனர் மகனுக்கு தமிழ் சொல்லிக் கொடுக்காமல், ஆங்கிலமே பேசப் பழக்கி இருக்கிறாய்? பெயர் கூட என்னவோ லாஷனாமே! வேறு தமிழ் பெயர் கிடைக்கவில்லையாக்கும்!" சீதா மிகவும் உணர்ச்சிவசமாகிப் போனாள் என்பதை உணர்ந்து, இராமநாதன் போனை பறித்தெடுக்கப் போனார்.

"சும்மா இருங்கோ" எனச் சீறி விழுந்தவள் அவரைக் கையால் தடுத்துக் கொண்டே மேலும் தொடர்ந்தாள்.

"டேய் இப்படி நீங்கள் போகிற ஆட்கள் எல்லாம் இந்த வேகத்தில் பாழையை மறந்து போனால் தமிழ் என்ற பாழை இனி அற்றுப்போகும். பிள்ளையஞ்சும் தாங்கள் தமிழர் என்ற என்னம் அற்று தாய்நாடு என்ற உணர்வு இல்லாமல் அந்நியமாகப் போகும்... தாய்ப்பாழையை மறந்த நீ தாயை மறக்க, தாய் நாட்டை மறக்க அதிக காலம் ஆகுமோ? எனக்கும் உனக்கும் இனிப் பேச்சு வார்த்தை இல்லை. தொடர்பும் இல்லை.... உறவும் இல்லை...."

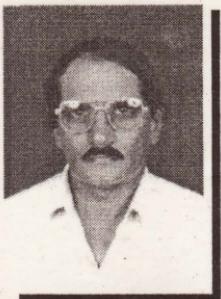
போனை 'வெடுக்' என்று வைத்தவள் புருஷனை நோக்கி "வாருங்கோ போவம்" என அழைத்துக் கொண்டே படி தாண்டி வெளியேறினாள்.

இப்போது சீதாவின் நடையில் தான் என்னவொரு வேகம்...!

(சஞ்சிவி : 1999)

புலோலியூர் செ. கந்தசாமி

- ஒரு சிறு அறிஞகம்

“எமது மன்னின் பிரதேச வழக்கங்களையும், பாரம்பரியங்களையும், கலாச்சாரங்களையும் நெறி பிறழாது படைப்புக்களில் சீத்திக்க வேண்டும் என்ற மனைப்புடனேயே என் இலக்கியப் பண்யத்தைத் தொடர்கிறேன்!” என்று கூறும் புலோலியூர் செ. கந்தசாமி அவர்கள் கடந்த மூன்று தசாப்தங்களுக்கு மேலாக எழுதி வருவார்.

1937ல் தென்புலோலி, புற்றளையில் பிறந்த கந்தசாமி அவர்கள் நீல அளவையாளாகத் தன் தொழில் வாழ்வை மேற்கொண்டு ஓய்வு பெற்ற பின்னர் சில காலங்கள் மத்திய கிழக்கிலும் பணி புரிந்தவர்.

திருமதி. சிவாம்பிகை கந்தசாமி அவர்கள் இவரது வாழ்க்கைத் துணையியாக மட்டுமன்றி இலக்கியப் பாதையிலும் பெருந்துணையாக அமைந்தவர். இவரது இரு மகன்களும், ஒரே மகனும் என்று மே இவரது இலக்கிய முயற்சிகளுக்கு தாண்டுதலாக அமைந்தவர்கள்.

அரூம்பத்திலிருந்தே கயநிலைப்பாடு கொண்டு எழுதியதில் தனக்கிண ஒரு இடத்தினை இலக்கிய உலகில் தக்க வைத்திருக்கும் செ. கந்தசாமி சிறுக்கைத் போட்டிகளிலும் பரிசு பெற்றிருக்கிறார். ‘மெல்லத் தமிழ் இனி...’ எனும் இந்நால் இவரது இலக்கிய அளுமையின் கவுக்கண அழுமாகவே பதிவு செய்துள்ளது என்னாம்.

**- புலோலியூர் ஆ. இரத்தின வேலேன்
தினக்குரல்**